

Čestitamo, ob dnevu državnosti

Franc Zupanc, s.p., AKVONIJ, C. Kozjanskega odreda 13 - Šentjur, tel.: 03/ 749 16 00

MALCE DRUGAČNA TRGOVINA
ZA RAZVAJANJE OBČUTKOV

Hvala Vam, ker ste prišli, pa prid'te še kaj!

SUPERMARKET Šentjur

ARION + DARILO!

1.299.-

5 kg

Pralni prašek Arion, 5kg

TICO PIATTI

al limone

Detergent za posodo Lori Piatti, 1,5L

249,90

Deželno vino JAGER, 1L

79,90

Gazirana voda, 1,5L

VODA

Hladilna torba, 25L

1.699,90

JAGER

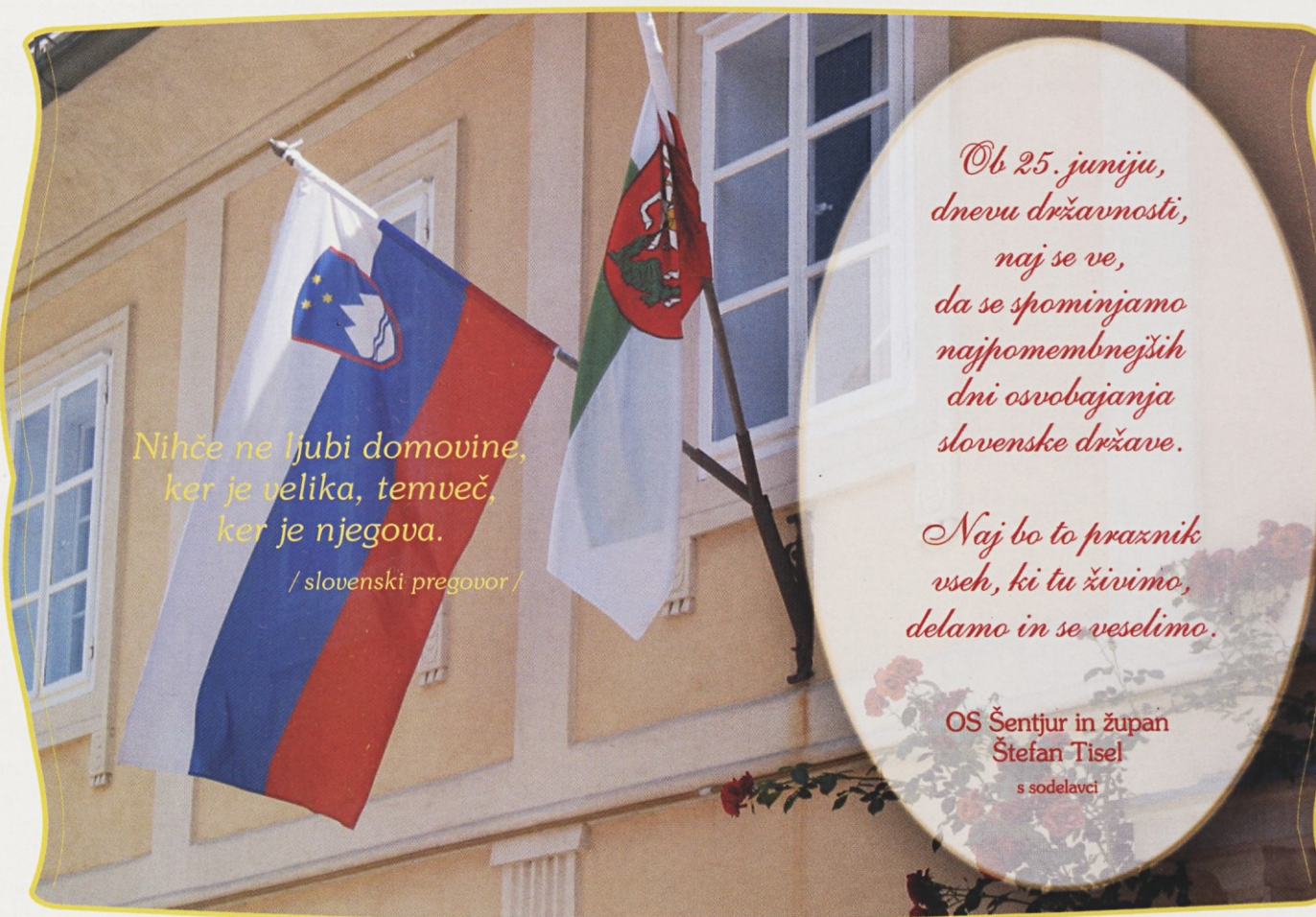
ŠENTJUR - 03 747 23 50

Jagros d.o.o.

Jagros

JAGROS

PIZZERIA

Nihče ne ljubi domovine,
ker je velika, temveč,
ker je njegova.

/ slovenski pregovor /

*Ob 25. juniju,
dnevu državnosti,
naj se ve,
da se spominjamo
najpomembnejših
dni osvobajanja
slovenske države.*

*Naj bo to praznik
vseh, ki tu živimo,
delamo in se veselimo.*

OS Šentjur in župan
Štefan Tisel
s sodelavci

**Čestitamo
za dan
državnosti!**

**Zahvaljujemo se
vsem občanom,
ki boste z zastavami
polepšali naš praznik!**

SVET - KS ŠENTJUR MESTO
predsednik Cveto Erjavec

VSEBINA

Skrivalnice z občinskimi financami	5
Malovrh: Predal sem zdrave finance	6
Vse državne investicije na šentjurskem	7
Ukinjanje vrtca v Loki	8
Hit so mali maturanti	15
Novo na šentjurskem: miroljubno poljedelstvo	19
Olimpijski tek 2003	34

Mesečnik Šentjurske novice izdaja:

Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,

Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:

Franc Kovač

Lektoriranje:

Eva Kovač

Postavitve in oblikovanje:

Šentjurske novice

Tisk:

Grafika Gracer, Celje

8,5% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:

Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:

03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:

sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija

www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:

Šentjurske novice
06000-0105036264

Naklada:

1100 kom

Časopis je vpisan v evidenco

javnih glasil, ki jo vodi Urad za informiranje,

pod zaporedno številko 1056

naslednja številka:

[torek]

[novice]

29. julij 2003

UVODNIK

Franc Kovač

www.udba.net

Pojav centralne aktivne evidence nekdanjega republiškega sekretariata za notranje zadeve na svetovnem spletu, nekakšen zasilni nadomestek udbovskih dosjejev, je vzbudil v slovenski javnosti zanimive odzive. Pa se ni vznemirjal narod, vznemirili so se predvsem njegovi voditelji, vplivneži, ki so se iz tega ali onega razloga znašli na spisku nekdanje Službe državne varnosti. Le ugibam lahko, kakšni so bil nameni »avtorja«, našega častnega konzula Lajovica. Ker v ozadju ni slutiti njegovih političnih ambicij, je možno tudi to, da si je dal le duška zaradi težav, ki jih je v življenju imel zaradi Udbe. Morda pa je želel narediti ali vsaj spodbuditi tisto, česar naša demokracija ni zmogla: potegniti črto med preteklostjo in sedanjostjo, med totalitarizmom in demokracijo.

Obstoj in dejavnost SDV, po ljudsko imenovane tudi Udba, ni seveda prav nič skrivnostnega. Vsi smo vedeli, da ta služba obstaja, da ima med uradnimi državnimi institucijami posebno mesto, vedeli smo, kaj počne, in tudi veliko slišali o grdobijah, resničnih ali namišljenih, ki jih imajo na vesti. Udbovci, tisti, ki jim je to bila služba, in oni, ki so bili le »honorarci«, si največkrat niti niso pretirano prizadevali, da bi prikrili svojo dejavnost, marsikdaj so si s to svojo funkcijo tako ali drugače tudi pomagali. Za vse ne, za mnoge pa smo vedeli, kaj in kdo so. Da so to bili preverjeni kadri revolucije, ki so uradno figurirali kot ugledni državljani na uglednih službah in funkcijah, je nesporno. Zakaj torej sedaj po desetletju in pol demokracije takšen preplah zaradi razmeroma nedolžnega Lajovčevega spiska?

Razlogov je seveda več, verjetno pa je bistven le eden: udbovci se zavedajo, da so bili člani moralno sporne »bratovščine«, in je nespodobno, da so mnogi zdaj spet na vrhu in nas učijo poštenja in demokracije. (Torej le niso tako slabi, saj imajo očitno vest!)

Podobno kot vsa država je bil tudi Šentjur prepleten z udbovsko mrežo. Zgodovinsko in moralno ne bi bilo sporno, če bi tudi navadni šentjurski smrtniki lahko stopili v muzej revolucije ali kakšno drugo sorodno institucijo, lahko tudi kam na občino, ali pa samo odprli Šentjurske novice in se iz prve roke celovito

seznanili z udbovstvom. Toda ne, to pri nas ne gre! Pravi dosjeji so takoj po volilni zmagi Demosa skrivnostno izginili, še danes pa sta že napisana ali izrečena ime in priimek nekdanjega udbovca zadosten razlog za kazenski ali odškodninski pregon. Mirne duše lahko zapišete, da je bil recimo Franc Kovač slab živinozdravnik, član tega in tega (morda za koga manj spodobnega) združenja, ne smete pa zapisati, da je bil rezervist v SDV. Ker naj bi bila to sedaj žalitev. Kot da je bila SDV nekakšno združenje spolnih iztirjencev in ne legalna državna služba.

Ko smo pred leti v ŠN prepisali iz nekega drugega časopisa deseterico imen naših občanov, ki so ob prelomu s prejšnjim režimom še vztrajali na spiskih rezervne sestave SDV, so se nad nas zgrnile tožbe. Nekateri od nekdanjih rezervistov SDV, ali po domače udbovcev, zahtevajo po 2 milijona SIT za pretrpljene duševne bolečine. Ker smo zapisali tisto, kar je bilo res. Ko so »tisto« počeli, je bilo vse v redu, ko pa so se njihova imena pojavila v časopisu, so od silne prizadetosti pričeli močiti v posteljo? Zadeva še ni končana in prav nič nemogočega ne bi bilo, če bi jim sodišče pritegnilo in jim priznalo duševne bolečine. Zato danes ne pričakujte, da boste v ŠN lagodno prebrali, kdo so bili naši udbovci in kaj so počeli. Lahko pa sami pogledate na internet, če ga imate. Skratka narobe svet. Slovenska država se gre »cesarjeva nova oblačila«, namesto da bi se soočila s svojo preteklostjo in se končno tudi de facto odločila za demokratizacijo.

Zakaj država tako ravna, zakaj imamo takšne zakone in takšna sodišča? Je podatek, da je nekdo sodeloval s SDV, res z zakonom varovana zasebnost, ali pa je lahko tudi za občane zanimivo (in za marsikoga pomembno) zgodovinsko dejstvo, ki ga imajo državljani pravico poznati? Odgovori na ta in podobna vprašanja so praviloma diametralno nasprotni. Odvisno od tega, kdo odgovarja.

Žal, prav ob pojavu inkriminiranega spiska na internetu smo še enkrat videli, na kateri strani je naša oblast.

Zato vam sploh ni treba siliti na svetovni splet, ker je tako ali tako brez pomena. Udbe formalno sicer nimamo, njena filozofija in tudi njeni ljudje pa so še vedno sestavni del naše oblastne sedanjosti.

S 6. seje občinskega sveta Soglasni kot še nikdar

Nihče ni pričakoval, da bodo predlagani sklepi skoraj o vseh točkah dnevnega reda izglasovani z veliko večino, po večini jih je namreč podprla tudi opozicija. Zapletlo se je le pri soglasju k pogodbi o sofinanciranju izgradnje regijskega centra za ravnanje z odpadki Celje. Žugajoči prst LDS županu Tislu?

V labirintu občinskih financ

Poročilo o notranjem nadzoru zaključnega proračuna občine Šentjur za obdobje 2002 je pripravila neodvisna hiša za revizijo M-Revizija in svetovanje d. o. o. iz Vojnika. Revizorka Zdenka Habe je podrobno pregledala plače in ni ugotovila nobenih odstopanj. Pri pregledu naključno izbranih primerov je ugotovila, da pri javnih naročilih malih vrednosti manjkajo poročila.

Namestnik predsednika nadzornega odbora Janko Cerkenik je podal poročilo nadzornega odbora, v katerem je poudaril, da večje terjatve in obveznosti niso usklajene, kar lahko vpliva na velikost občinskega premoženja. Nadzorni odbor je zahteval, da občinska uprava v roku treh mesecev dokumentirano razčisti nejasnosti in OS predloži dopolnjeno poročilo. Janko Cerkenik je tudi povedal, da bo NO vzel pod drobnogled poslovanje Javnega zavoda Vrtec.

Marka Diacija (SMS) je zanimalo, zakaj nista bila na sejo povabljeni tudi revizorka Zdenka Habe in odgovorna oseba za izvrševanje prejšnjega proračuna bivši župan in poslanec Malovrh, ki bi lahko pripomogla k razjasnitvi finančnega stanja občine. Ocenil je, da številka 600 milijonov, ki so jo dali v javnost, očitno ni realna. Direktor Palčnik je pojasnil, da so v predloženem poročilu zajete samo pravilno knjižene obveznosti, niso pa zajete tožbe, tako da so dejansko skupne obveznosti okrog 600 mio SIT. Gregor Kovač (SDS) je dopolnil, da je občina slabo gospodarila s svojim premoženjem, saj je veliko preveč terjatev zastaralo. V imenu svetniške skupine SDS je predlagal, da se izdelava poročila in izterjava dolgov preveri v zunanji odvetniški hiši. Jože Artnak (LDS) je razložil, da je revizorka pregledala le nekaj primerov, zato je v prejšnjih letih verjetno poniknilo precej občinskega denarja. Glede neposranih IOP je zahteval, da odgovorni to pisno razjasnijo. Menil je, da se je delalo grdo in neodgovorno, prihajalo je do »šlamparij«, malomarnosti, mogoče celo kaznivih dejanj. Vse to gre po njegovem mnenju v breme davkoplačevalcev, občinski svetniki pa so dolžni skrbeti za korektno delo. Janez Čokl (SLS) je pohvalil občinsko finančnico Judito, predloženo poročilo je ocenil za bistveno boljše, menil pa je, da je veliko obveznosti podedovanih iz prejšnjih mandatov. Sebastjan Jaklič (LDS) mu je oporekal, češ da je v poročilu vse preveč besed kot ne, niso, ni, ne bo... Opozoril je še na 1,5 milijona SIT, ki jih je občina vložila v šolanje kadrov, ki jih ne potrebuje oziroma so se izobraževali v lastnem interesu.

Svetniki so sprejeli poročilo z 22 glasovi za.

Odlok o prostorsko-reditvenih pogojih

Odlok o prostorsko-reditvenih pogojih (PUP) je pomembna osnova za razvoj Šentjurja, saj naj

čaka najmanj 200 investitorjev, ki bi radi gradili. Po mnenju Artnaka gre vsaj za 10 milijonov evrov, ki čakajo na primerne ponudnike. Čeprav je od 400 predlaganih posegov v prostor Vlada odobrila le polovico, gre za pomemben razvojni potencial. Razprava ni bila preveč burna, ker je odlok preveč obširen in zahteven in zahteva veliko predhodnega znanja. Jože Korže (SDS) je podal pripombo krajanov Hruševca, ki predlagajo, da se iz odloka izzamejo parcele, kjer ni izražen interes za gradnjo. Cveto Erjavac pa je predlagal, da se iz odloka črta rezervat za severno obvoznico nad Pešnico, zagotovi pa se prostor za zgodovinsko-kulturni železniški kompleks. Marija Rataj, vodja oddelka za okolje in prostor, je povedala, da bodo vse pripombe, podane na občinskem svetu, obravnavali kot ostale, ki so jih dobili na predstavitev po krajevnih skupnostih. Osnutek odloka je bil sprejet z 19 glasovi za in enim proti.

Razprodaja občinskih premičnin in nepremičnin

Občina bo prodala nekaj svojih parcel, ki jih ne potrebuje (Loka, Kalobje, Rifnik...), ne bo pa zaradi knjižnice v etaži prodala zemljišča pošti. Od premičnin se bodo na javni dražbi prodali Elegantovi stroji.

Kam z odpadki

Podžupan Mestne občine Celje Marko Zidanšek je predstavil projekt izgradnje Regijskega centra za ravnanje z odpadki. Sedanje odlagališče Bukovžlak naj bi se moderniziralo s precej sredstvi iz Evropske unije, s čimer bi se odlaganje odpadkov podaljšalo za naslednjih 30 let. Šentjurska občina naj bi prispevala 45 mio SIT iz proračuna in 26 mio iz taksacije. Investicija naj bi se začela izvajati v letu 2005. V ta projekt naj bi pristopilo kar 17 občin. Podpora temu projektu je bila očitna (Diaci, Korže, Arzenšek in drugi), LDS pa mu je nasprotovala. Jure Godler (LDS) je spraševal po morebitni alternativni in virih financiranja za leto 2006, saj je investicijski denar že dolgoročno razporejen. Artnaka je motilo, da se pod časovno stisko sprejemajo odločitve za nadaljnjih 30 let. Spraševal je, koliko občin je projekt že podprlo in zakaj Šentjur, ki meji na odlagališče, iz tega ne potegne nobene bonitete. Pred glasovanjem je LDS zahtevala posvetovalni odmor.

Med odmorom je bil usklajen dodaten predlog, da naj župan zagotovi vires financiranja izven usklajenega proračuna, delež občine v investiciji pa naj se določi izključno po količini odpadkov in ne po številu prebivalcev. Tako usklajen predlog so svetniki soglasno potrdili.

Svetniki so z veliko večino sprejeli poročila o delu Ljudske univerze Šentjur in Javnega komunalnega podjetja. V programski svet kabelskega operaterja pa so dali direktorja Jožeta Palčnika.

Dežujejo pobude

Predstavljenih je bilo veliko število pobud svetnikov. Kot prvi je Godler izpostavil probleme ureditve zadnjega vhoda v kulturni dom, možnost vpogleda v gradivo s sej v šentjurski knjižnici in problem najemnin za krajevne skupnosti. Čokl je spraševal, kdo se je s strani občine udeležil sestankov na državni ravni glede investicij in kako se je občina odzvala na spremembe stanovanjskega zakona. Diaci je izpostavil sanacijo plazu Borovšak, Gorečan pa odlagališča gradbenih materialov v Dramljah.

Zaradi odloka PUP je napovedana seja OS za konec julija, kar do sedaj ni bilo v navadi.

jg

Dan državnosti letos na bazenu v Šentjurju

Vse se bo dogajalo v torek, 24. junija popoldne, ob bazenu ali v šotoru v primeru slabega vremena.

Ob 16. uri bo hitropotezni šahovski turnir;

ob 17. uri se bo začel ekshibicijski nogometni turnir;

ob 19. uri bodo pristali baloni in padalci;

ob 19:15 bo odprtje klubskih prostorov športnega parka;

ob 20. uri pa bo osrednja občinska proslava. Po proslavi bo zabava z ansamblom Unikat in gostoma Brendijem in Koradom.

Ob 22. uri se bo začelo kresovanje.

Vabita župan Štefan Tisel in Gostišče Bohorč

Prostorsko urejanje - cokla ali priložnost

Sodeč po večinskem javnem mnenju je prostorsko urejanje, predvsem pa možnost novogradenj, ena najslabše urejenih zadev v naši občini. Ljudje čakajo leta na obljube občinskih uradnikov, upajoč, da bodo prav kmalu lahko realizirali svojo zamisel. Tako stanje je posledica odsotnosti vizije in dovolj zavzete aktivnosti prostorskega načrtovanja v zadnjih desetih letih. Torej določanja, kje se bodo lahko gradila stanovanja, javni in gospodarski objekti, kje bodo tekle ceste, obvoznice, plinske, vodovodne in še kake napeljave. Mnogo predolgo so tekla usklajevanja, ki jih je bilo potrebno realizirati z državnimi organi, preden so jih od več kot 400 predlogov, kolikor jih je predlagala občina, odobrili preko 200. Žal v te predloge bivša občinska politika kljub našim opozorilom in zahtevam ni vključila načrtovanja resne obvoznice za Šentjur, industrijske cone ob avtocesti, njeno širitev v okolici Šentjurja in drugo. Kljub temu smo se v ekipi, ki je prevzela vodenje občine po zadnjih lokalnih volitvah, izdatno angažirali za pospešitev postopkov in pridobitev omenjenih soglasij s strani države. V pospešenem postopku je bil pripravljen obsežen odlok o prostorsko kreditivenih pogojih, ki je bil sprejet v prvem branju na zadnji seji občinskega sveta. Do drugega branja ga morda čaka še nekaj bolj tehničnih in pravnih kot pa vsebinskih popravkov.

Šele na osnovi tako sprejetega odloka bodo številne občanke/občani in podjetja lahko pričeli z vlaganjem gradbenih dovoljenj tudi v vseh tistih več kot dvesto potrjenih predlogih, ki jih je občini odobrila država. Ocenjujem, da več deset, če ne morda kar več sto primerov, čaka na vloge za izdajo gradbenih dovoljenj. Znotraj njih menim, da v tem trenutku stoji za okrog 10 milijonov evrov investicij v gospodarske objekte, ki prinašajo morda 100 in več novih delovnih mest. S tega vidika ocenjujem, da je letnega oportunitetnega izpada dobička med okrog 50 do 200 milijonov tolarjev, kar pomeni neposredno škodo. Vse to so stvari, ki se kažejo skozi konkretne številke, na osnovi česar se ni težko opredeliti za nadaljnjo pot. Odlok je potrebno takoj sprejeti v drugi obravnavi, pa četudi s hibami, ki jih je mogoče kasneje odpravljati. Naša naloga pa je nadaljnja priprava dolgoročne razvojno naravnane prostorske vizije, ki bo zajemala vse komponente - od prometnih, demografskih, gospodarskih, socialnih, ekoloških in še kakih. In če bo za vse to treba delati tudi med počitnicami, bo cilj vsekakor opravičeval in posvečeval sredstva.

Jože Artnak

Skrivnosti šentjurskih občinskih financ

Povzetek poročila interne revizije, ki jo je opravila M-revizija in svetovanje d. o. o. iz Vojnika

Novi občinski oblastniki vztrajno ponavljajo, da so podedovali grozljivo, okrog 600 milijonov SIT veliko luknjo v proračunu. Na prejšnji seji OS se je bivši podžupan Čokl branil, da se s podatki o občinskem finančnem stanju grobo manipulira, da bi se obremenila prejšnja oblast in bi si novi oblastniki že vnaprej pripravili opravičila za svoje morebitne neuspehe, a ni bil pretirano prepričljiv.

Na zadnji seji OS sta bila svetnikom predložena 2 dokumenta, poročilo o opravljenem notranjem nadzoru in pa županova analiza občinskih terjatev in obveznosti, ki naj bi pomagala razrešiti skrivnost občinskih financ. Po pestri debati zadeve niso bile niti za kanček jasnejše.

O tej temi sem se pogovarjal tudi z bivšim dolgoletnim županom Malovrhom.

200 do 300

»razfrčkanih« milijonov

Če od obveznosti odštejemo terjatve, kar je po svoje logična računsko operacija, ostane razlika 227,1 milijonov SIT. Kar niti ni tako grozno.

Toda od te številke je smotno odšteti najmanj 181 milijonov dolgoročnih kreditov (vodovodi, šole...), ki niso sporni, če že ne tudi tistih 200 milijonov, ki so nastali zaradi 60-dnevnega zamika plačil proračunskim porabnikom. Tako bi se bilanca presenetljivo hitro izravnala, če ne celo prevesila v plus.

Vendar pa se tu težave v resnici šele začnejo, kajti kar številne terjatve (Tolo, Elegant, Alpos...) iz različnih razlogov realno niso izterljive, ker zanje občina nima ustreznih dokumentov in zavarovanj, ali pa so »zmučkane« kako drugače.

Nekako v tem smislu je izzvenela tudi analiza terjatev in obveznosti, ki jo je občinskemu svetu predložil župan Tisel. Vsekakor je številka 600 milijonov, ki jih ni in do katerih bi imela nekakšno pravico sedanja oblastna garnitura, pretirana in ne more predstavljati resne ovire pri uspešnem vodenje občine.

Dejansko stanje je torej takšno, da je v preteklih mandatih vendarle bilo na različne načine »razfrčkanih« 200 do 300 milijonov občinskega denarja, kar pa s trenutnim občinskim proračunom nima neposredne povezave oziroma ga bremeni v bistveno manjšem znesku, verjetno skupno v višini manj kot 300 milijonov SIT. Kar seveda tudi ni mačji kašelj.

Olajševalna okoliščina za Malovrhovo ekipo je pravzaprav le ena, pa še ta ni prepričljiva: kar nekaj finančnih nedoslednosti in »mutnih« poslov izvira iz časov vladavine Ladislava Grdine.

Terjatve (v milijonih SIT)

Dolgoročne kapitalske naložbe (Kmet. sklad...)	17,8
Dolgoročne terjatve: (Ljudska banka in Banka Celje)	15,5
Sredstva v upravljanju: LPC	1,8
Kratkoročne terjatve iz poslovanja:	30,7
(Večji dolžniki: JKP 4,2, Alpos 11,0, Atrij 13,3)	
Kratkoročne terjatve iz naložb: (Večji dolžniki: Elegant 10,9, Tolo 21,6, Jurmes 27,8, KS Planina 6,5)	73,7
Druge kratkoročne terjatve: (Večji dolžniki: OMV 33,6; podvoz 24, Krekova banka - obvoznica 28,4)	92,7
Terjatve skupaj	232,2

Obveznosti (v milijonih SIT)

Kratkoročne obveznosti (iz proračuna 2002)	200,2
Neidentificirana obveznost, neznan upnik	21,4
Kratkoročne obveznosti iz financiranja (šole, cesta Proseniško, obvoznica) - upnik ni znan in je vprašljiv dejanski obstoj	55,7
Dolgoročne obveznosti iz zadolževanja (vodovodi okrog 100, dom upokojencev 53,9, Ipavčeva hiša 18...)	181
Skupaj obveznosti:	459,3

Kriminal ali šlamparija?

Zelo težko bo ovreči nič kaj simpatično trditev, da je šentjurska občinska oblast v prvem desetletju demokracije delala z denarjem zelo zelo po domače. In to od vsega začetka, če se spomnimo na že pozabljeno afero s Štajersko banko v prvem mandatu. Ne bom trdil, da je v primerih, o katerih pišem sedaj, šlo za kriminal, prav gotovo pa je šlo najmanj za »šlamparijo«, ki zahteva disciplinsko, moralno in zlasti politično odgovornost vladajoče ekipe. Slednje smo v grobem že opravili volivci na zadnjih volitvah, žal 8 let prepozno. Ničesar pa še ni rekla šentjurska SLS, ki očitno še ni sposobna samoočiščenja. Kar je očitno znamenje naše politične infantilnosti.

Ker je znano, da vsaka oblast korumpira, absolutna in dolgotrajna še tem bolj, je skorajda neobhodno potrebno, da se v pogojih učne dobe demokracije vsaka ekipa pri občinskih jaslih obvezno zamenja za vsak mandat.

F.K.

Jurij Malovrh: »Predal sem bolj zdrave finance, kot sem jih pred 8 leti prevzel.«

Bivši župan Malovrh je bil kategoričen: »Vse govore o 600 milijonih so bodisi posledica nerazumevanja finančnih izkazov ali pa blodnih sanj nekaterih novih političnih akterjev. Uradni relevantni dokument je občinski zaključni račun, ta pa izkazuje povsem drugačno stanje. Realno gre za 55 milijonov proračunskega primanjkljaja, kar je dokumentirano v zaključnem računu, ki ga je ta občinski svet sprejel brez pripomb, okrog 20 milijonov pride anuitet na dolgoročne kredite, okrog 30 milijonov obveznosti lahko še pričakujemo iz naslova delitvene bilance z Dobjem. In to je vse. Neresno je v isti koš metati 200 milijonov kratkoročnih obveznosti do dobaviteljev, ker so le-te posledica predpisanega državnega 60-dnevnega plačilnega roka. V vsakem občinskem proračunu doslej je prišlo do tega zamika in tudi letos bo prav gotovo tako.

Kaj pa terjatve? Obstaja veliko terjatev, preko 200 milijonov, po vaših virih še kakšnih 70 milijonov več, ki jih menda ne bo mogoče izterjati? Ni dvoma, izgubljen bo občinski denar. Zlasti je zanimivih tistih 95 milijonov SIT, ki naj bi jih po vašem mnenju dolgoval Alpos in ki so se sedaj kar nekam porazgubili?

»Priznam, težav s terjatvami je kar veliko, kar nekaj smo jih podedovali tudi od Grdinovega Izvršnega sveta. Gre večinoma za razna posojila, ki jih je odobrili občinski svet. Drugače je z dolgom Alposa. Večji del tega zneska izvira iz obdobja plinifikacije. Res je šlo za določeno »mučko«, toda obveznost Alposa – gre za vložek

200.000 dolarjev v Geoplin, ki ga je za Alpos vplačala občina (in ga je kasneje Alpos z dobičkom prodal) – je nesporna. Občina je Alposu poslala nevmkoliko pogodb, ki pa jih Bevc, Flander in Zdolšek niso hoteli podpisati z izgovorom, da bi poravnava dolga za Alpos pomenila stečaj. Že mogoče, da je sedaj ta dolg formalno zastaral, nikakor pa ni zastaral moralno. Sedanji podžupan Artnak ima veliko priložnost, da sedaj pokaže, iz kakšnega testa je, in reši ta problem.

V prid občine, seveda.«

Torej, kako vi ocenjujete svojo bilanco županovanja?

»Bilanca je absolutno pozitivna. Samo iz naslova nadvoza ima občina pri državi 90 milijonov plusa, ki bi ga sedanja garnitura zlahka vnovčila že pri izgradnji pločnikov – če bi hotela sodelovati z menoj in Diacijem. Da o številnih državnih investicijah, ki sem jih pripeljal v Šentjur, sploh ne govorim. Občinske finance sem predal veliko bolj zdrave, kot sem jih pred 8 leti prevzel.«

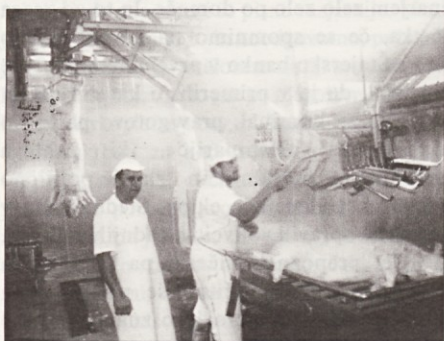
Kaj pa nadaljevanje šentjurske zgodbe z Mercatorjem, ki ste jo začeli vi?

»Šentjurski trgovci so si težave z Mercatorjem sami zakuhal; sami bi kupili parcele in bi bilo vse v redu. To, kar slišim, da se dogaja z menjavami parcel med občino in Alposom, ki jih je ta potem prodal Mercatorju, to je nekaj nezaslišanega. Kaj takega sam ne bi nikoli naredil. Za moje pojme to že meji na kriminal.«

F.K.

Klavnica dela s polno paro, smradu pa od nikoder

V začetku junija so začeli s poskusnim klanjem in so do sedaj zaklali okrog 4000 prašičev. Kljub izjemno vročim dnevom in izjemno nizkemu vodostaju niso imeli niti ene pripombe okoliških stanovalcev oziroma ribičev. Kot vse kaže, nihče od šentjurskih občanov tudi ni opazil tovrstnih, za katere se je prej domnevalo, da se bo za njimi širil nepopisen smrad.

Direktor Štukel je seveda sijal od zadovoljstva: »V celoti se uresničujejo naša pričakovanja, da nova klavna linija ne bo negativno vplivala na kvaliteto okolja v Šentjurju. Po dosedanjih izkušnjah tudi maksimalna obremenitev linije, to je 500 do 600 prašičev na dan, ni noben problem. Vse kaže, da s tehnologijo ne bo težav. Imeli smo že različne

inšpekcije, do 30. avgusta, ko nam poteče dovoljenje za poskusno obratovanje, pa moramo urediti le še dvorišče, popraviti streho in razkladalno rampo.«

Kako je z dokumentacijo?

»Ni problema. Vložili smo vsa potrebna soglasja in te dni pričakujemo uporabno dovoljenje od g. Brežana.«

Imeli ste javno razgrnitev oziroma razpravo in dan odprtih vrat. Kako ste jo odnesli?

»Javna razprava je pokazala, da resnih nasprotovanj klavnica nima. Če izvzamem s filozofskega stališča zanimive pripombe predstavnikov Društva za pravice živali, ki pa seveda ne slonijo na realnih tleh.

Na dan odprtih vrat nas je obiskalo okrog 250 Šentjurčanov, ki so bili praviloma prijetno presenečeni nad ureditvijo klavnice.«

F.K.

Novo smetišče

Že nekaj let različne državne instance premlevajo projekte, ki so sestavni del Nacionalnega programa varstva okolja. Slovenska strategija na tem področju predvideva postopno zmanjševanje količin biorazgradljivih odpadkov,

predvsem z njihovo predelavo. Od leta 1996 dalje v neposredni bližini naše občine na deponiji v Bukovžlaku poteka tudi načrtovanje novega sodobnega regijskega centra za ravnanje z odpadki (CERO). Projekt se v okviru nacionalne strategije sofinancira iz kohezijskih skladov Evropske unije. Vrednost projekta znaša cca. 4 milijarde SIT in 15 odstotkov sredstev naj bi prispevalo 17 občin, ki uporabljajo obstoječo deponijo. Ker je občina Šentjur vključena v gravitacijsko območje tega centra, se je na zadnji seji občinskega sveta razpravljalo o sofinanciranju projekta. Naša občina bi morala v letih 2005–6 zagotoviti 45 milijonov tolarjev in vsa sredstva iz naslova takse za obremenjevanje okolja. Jasno je torej, da smo priče ekonomiji, ki zna ustaviti nekatere občinske projekte, ki se planirajo v tem obdobju. Prav zato je bilo kar nekaj vprašanj naslovljenih na celjskega podžupana Marka Zimška, ki je na seji OS predstavil projekt CERO. Vzemimo samo tistega, da bi naša občina hotela sodelovati pri delitvi morebitnega dobička in pri upravljanju tega centra. A ponovila se je zgodba, ki jo dobro poznamo: odgovor je dobil mlade, kajti podjetje naj bi poslovalo zgolj na »prikazani« pozitivni nuli. Resnici na ljubo, podžupanu Zimšku, ki v celjskem občinskem svetu zastopa interese SLS, kaj drugega kot hotenje, da bi vse ostalo v rokah celjske občine, niti ni preostalo. Kdor pa le malo bolj pozna te zadeve, se je tej zagnanosti zgolj nasmihal. Osnovni cilj tega manevra je seveda jasen in mu nihče ne oporeka. Gre za to, da se bo v CERU po predvideni razširitvi regije na cca. 250.000 prebivalcev pridelalo 125.000 ton odpadkov. Seveda se je občini Celje in bodočemu nosilcu te dejavnosti, Komunalnemu podjetju Celje posrečil velik met, saj so premešali evropske smernice o zmanjševanju odpadkov in edino regijsko deponijo v biznis, kjer se znajo v bodoče obračati veliki denarji. Naša občina bo morala pred podpisom pogodbe pretehtati tudi okoljske kriterije (emisije v zraku, hrup, emisije v površinskih vodah, zmanjšanje vrednosti površin...) kajti deponijo imamo v neposredni bližini naše občine. Za občinski proračun v letu 2005–6 pa je morda edino zdravilo, da začne naša občina pospešeno izterjevati svoje terjatve. Kajti predvsem od tega je odvisno, ali bomo naredili križ čez 160 milijonih tolarjev terjatev ali pa bomo priča eni bolj produktivnih občinskih epizod, ko bi se izterjalo vsaj četrtino »pufa«, s katerim bi sofinancirali izgradnjo celjskega regijskega centra za ravnanje z odpadki. Takšna je pač cena ugodnosti, rezervirana za pripadnike elitnih občin, ki nimajo svojega smetišča.

L. Ž.

Kaj bo gradila RS Slovenija na Šentjurskem?

Viri: Poročilo o stanju projektov v Občini Šentjur; Direkcija RS za ceste; Poročevalec Državnega zbora RS, št. 36/I.

V Državnem zboru RS se je 19. junija 2003 sprejemal rebalans proračuna RS za leto 2003. Poglejmo si za naše občane zanimivejše zadeve na področju cestne infrastrukture, ki so povzete na podlagi Poročila o stanju projektov v občini Šentjur, ki ga je izdelala Direkcija RS za ceste, ter na podlagi podatkov iz Načrta razvojnih programov, objavljenega v Poročevalcu Državnega zbora RS, št. 36/I (19.maj 2003).

Projekti so zaradi boljšega pregleda taksativno naštet in opremljeni tako z letnico kot tudi z vrednostjo. Nekaj bo potrebno dodati tudi iz občinskih sredstev, saj je kar nekaj projektov sofinancerskih.

	leto	2003	2004	2005	2006	2007
Most in nadvoz v Šentjurju	tisoč sit	18.598	45.003	264.340	203.700	0
UREDITEV VRBNO	tisoč sit	45.422	45.000	0	0	0
MODE R2-424/1166 Sevnica-Planina	tisoč Sit	18.405	60.000	105.700	0	0
MODE R2-424/1166 Sevnica-Planina	tisoč sit	0	0	0	116.715	105.285
KRIŽIŠEE Sele	tisoč sit	3.000	17.000	55.540	0	0
UREDITEV Nova vas-Črnelica	tisoč sit	0	0	67.000	59.600	0
UREDITEV Dole	tisoč sit	4.270	31.200	61.200	59.600	0

	leto	2006	2007		
Most čez Sevnico v Stari Žagi (R2-424/1166) v km 17,800	tisoč Sit	25.200	50.500		
	leto	2003	2004	2005	
Most čez Sevnico v Stari Žagi (R2-424/1166) v km 17,460	tisoč sit	4.100	12.767	33.690	
	leto	2003			
Most čez Sevnico v Vejicah (R2-424/1166) v km 16,200	tisoč sit	42.952			
	leto	2006	2007		
Most čez Sevnico v Vejicah (R2-424/1166) v km 16,460	tisoč sit	24.200	24.200		
	leto	2006	2007		
Most čez Sevnico v Vejicah (R2-424/1166) v km 16,080	tisoč sit	22.280	26.200		
	leto	2003	2004	2005	2006
Most čez Sevnico v Vejicah (R2-424/1166) v km 17,100	tisoč sit	1.900	4.000	1.000	50.000
	leto	2004	2005		
Most čez Jezerščico v Vodica (R2-424/1225)	tisoč sit	32.416	15.750		
	leto	2003	2004	2005	
Most čez Voglajno v Črnelici (R2-423/1281)	tisoč sit	1.680	32.700	44.160	
	leto	2003	2004	2005	2006
Most čez Voglajno v Gorici (R2-423/1281)	tisoč sit	6.674	3.330	70.900	100.800
	leto	2004	2005	2006	2007
Grobelno - križanje z železnico (G1-107/1275)	tisoč sit	3.180	21.600	100.000	649.000
	leto	2003	2004		
Slomski potok v Ponikvi (R3-687/7207)	tisoč Sit	59.000	7.200		
	leto	2003	2004	2005	po 2005
Kartuzija - Dramlje	tisoč sit		0	12.006	50.406
	leto	2003	2004	2005	po 2005
PLAZ Žegar- Prevorje	tisoč sit	12.564	0	63.680	147.200

Za podrobnejše informacije sva šentjurska poslanca na voljo tudi v poslanskih pisarnah.

Marko DIACI, Jurij MALOVRH

Občina je dobro prestala rebalans državnega proračuna

Več kot očitno je, da jo je občina Šentjur dobro odnesla pri rebalansu državnega proračuna, saj le-ta praktično nikjer ni odskril planiranih državnih investicij v našem okolju. Ali je to posledica tega, da je rebalans precej manjši, kot je bil prvotno napovedan, ali pa posledica obsežnih aktivnosti občine in obeh poslancev, je sedaj mogoče zgolj ugibati. Vsekakor pa je dejstvo, da se je občina intenzivno vključila v lobiranje. Kot podžupan sem

imel resne pogovore tako s podpredsednikom Vlade dr. Slavkom Gabrom kot tudi vodjo poslanske skupine največje vladne stranke Antonom Anderličem, ki sta se podrobno seznanila s postavkami državnega proračuna, ki zadevajo občino Šentjur, in se zanje zavzela. Očitno uspeh v takem pristopu ni izostal.

Jože Artnak

Iz županove pisarne

Prostorsko ureditveni pogoji pred sprejemom

Pospešeno sprejemamo odlok o prostorsko ureditvenih pogojih. Računam, da bo odlok na juljski seji sprejet in se bodo odprle možnosti za številne čakajoče novogradnje. Na novo bo zazidljivih okrog 60 hektarov zemljišč, v

vsaki KS nekaj, še največ pa v dolini proti Lokarjam in proti Rozaliji. Na javni razgrnitivi novih pripomb praktično ni bilo, če izvzamem nekaj zemljišč v Črnelici in okrog asfaltne baze.

Nastaja regijski center za ravnanje z odpadki

Gradile naj bi ga Javne naprave Celje, 65 milijonov SIT pa bo bremenilo našo občino. Alternativne rešitve nimamo, iščemo le še vire za pokritje investicije, saj v sprejetih proračunskih planih tega denarja ni.

Projekti in načrti na tekočem traku

Na razpis za izdelavo projektov za pošto in knjižnico se je prijavilo 8 ponudnikov. Vredni so od 4 do 15 milijonov.

Za izgradnjo stanovanjskega bloka je bil sprejet idejni projekt firme Šlaus iz Slovenskih Konjic.

Imenoval sem člane projektne skupine za pripravo gimnazijskega programa v Šentjurju. V njej so ravnatelj Gradišnik, Gajšek, Šket, Busrejeva ter Peperko, Palčnik in Tisel. Čeprav ministrstvo za šolstvo nad to zamislijo ni navdušeno, ker se boji siromašenja celjskih gimnazij, je vendarle potrebno začeti delati na tej zamisli. Projekt naj bi temeljil na obstoječih prostorih in kadrih.

Imenovana je tudi skupina za izdelavo strategije razvoja občine.

Obisk pri kulturni ministrici v Celju

Glede sofinanciranja izgradnje knjižnice nas je v bistvu samo usmerila na razpise svojega ministrstva. Glede Kulturnega centra Šentjur se ministrica ogreva izključno za obnovo obstoječega objekta.

Deponija sadre dobi zeleno luč

Dogovori Cinkarne z občani in KS Blagovna so v sklepni fazi. Predvidevam, da bo julija na dnevnem redu seje OS tudi tozadevni odlok.

F.K.

Ukinjanje vrtca v Loki

»Pri otrocih ne bi smeli 'šparati'.«

Tako v en glas razmišljajo starši, ki vodijo svoje otroke v vrtec v Loki pri Žusmu. Ta vrtec se zapira, in če se bodo tudi župani izrekli za prekinitev njegovega delovanja, bo Loka pri Žusmu izgubila pomemben člen pri kulturno-vzgojno-izobraževalnem razvoju kraja.

Končno tudi starši dobili besedo

Da bi svoje probleme povedali tudi širši javnosti, ljudje, pristojni za njihove težave, se po njihovem mnenju do njih namreč vedejo ignorantsko, so se v sredo, 11. junija, v podružnični šoli v Loki pri Žusmu zbrali starši otrok in želeli, da se stvar obelodani. Povedali so, da v vrtcu ni bilo nikoli toliko otrok, kot jih zahteva izračunan standard za šentjursko občino, najmanj 21 namreč, pa so »občinarji« prišli šele sedaj do tega sklepa. Po njihovih besedah ta vrtec tudi ni narejen za tolikšno število otrok, saj meri le 25 kvadratnih metrov in je tesen že za 14 otrok. Strah jih je, da bodo z izgubo vrtca počasi izgubili še šolo in v Loki ne bo ostalo ničesar, kar bi krajanke povezovalo in na kar bi lahko postavili razvojne temelje kraja. Po njihovem mnenju bi bilo v vrtec vpisanih več otrok, če bi bil delovni čas daljši, vsaj do pol štirih, da bi lahko starši, ki delajo izven Loke do treh, otroke pobrali kasneje. Ne zdi se jim pošteno, da je občina lani še lahko potrdila njegovo delovanje, bilo je namreč volilno leto, zdaj pa bodo na njih pozabili. Že lani in vsa poletja nazaj so se vznemirjali in se spraševali, ali bodo jeseni lahko otroke peljali v domači vrtec ali ne in vse do zadnjega tega tudi niso izvedeli. Menili so, da je občina zašla v dolgove, sedaj pa želi klestiti na račun malih otrok. Takoj bi bili za to, da bi kdo odprl privatni vrtec, hkrati pa so to možnost takoj pospremili z nezaupanjem, češ da bi tisti, ki jim niti ta možnost ni v interesu, naredili tako, da vrtec take vrste ne bi dobil koncesije. In ne znajo si razložiti, od kod tako visok strošek za loški vrtec, če stane hrana na dan tristo tolarjev. Tudi pri zunanji podobi vrtca se počutijo na slabšem – in vse to primerjajo z matičnim vrtcem v Šentjurju, ki ima po njihovem mnenju dražjo kritino, več igral, medtem ko imajo njihovi otroci en sam peskovnik in igrače še iz njihovega otroštva. In se je negodovanje le še stopnjevalo, češ da tudi sicer še Občina nič ni naredila zanje, da pa je veliko naravnih dobrin dobila ravno v Loki: loško vodo, pesek...

Ali so vse njihove trditve točne ali ne, njihove tožbe upravičene ali ne, imajo vzrok in takšnega občutka zapostavljenosti in prikrajšanosti ne bi smel prebivalcem svoje občine pustiti čutiti še tako brezbrizen župan.

Vrtec v rdečih številkah

Ker pa imajo vse zgodbe vsaj dve plati, je bilo treba izvedeti še drugo in tretjo in četrto in peto. Vodja oddelka za družbene dejavnosti Edi Peperko je podal svoje videnje s popolnoma ekonomskega vidika (je že tako, da se tudi pri družbenih dejavnostih vse ustavi pri denarju). Šentjurska občina je izračunala, da mora biti v vrtčnem oddelku vsaj 21 otrok oziroma 24, da je poslovanje optimalno, da se pokrijejo stroški. Loka tako letno s 14 do 16 otroki ustvari približno 6 milijonov tolarjev izgube. Je sicer res, da v loškem vrtcu nikoli ni bilo 21 otrok, a je ta manko pokrila mala šola. V šolskem letu 2002/03 se je tudi v Loki odprla devetletka in vrtcu vzela malošolske otroke. Problem vidi tudi v tem, da so v vrtec vpisani tudi otroci šmarske občine (v tem šolskem letu jih je 6), za katere pa občina Šmarje ne krije razlike do ekonomske cene. Šmarski občini loški vrtec ni zanimiv, ker ima dovolj prostora v svojih vrtcih. Edi Peperko se zaveda, da bi denar, ki ga dajejo za loški vrtec, lahko vložili v kaj drugega, tega vložnega denarja pa krajan niti ne opazijo, ker se jim zdi samoumeven, in tod izvira njihov vzdih, češ ah, saj nam tako

oddelek z 12 otroki in vzgojiteljico in pol, pri čemer pa bi morala občina vseeno pokrivati približno 300.000 sit mesečno, kar bi bilo manj kot do sedaj. In kot protiprimer Loki je postavila Blagovno, ki je v tem šolskem letu tudi imela le 12 otrok, vendar s to razliko, da je bilo enako število otrok z Blagovne na željo staršev vpisanih v Šentjurju. Te otroke bo pač potrebno prepisati na Blagovno, če bodo želeli, da bo enota naslednje šolsko leto še delovala, čeprav bo potrebno otroke s Sel ali Lokarij voziti na Blagovno. Tako je s temi mejami, saj ljudje s Tinskega, ki že spadajo pod občino Šmarje, gravitirajo tudi bolj v Loko in naprej kot pa v Šmarje, zato tudi vozijo otroke v vrtec v Loko, a ker so meje tako začrtane, so »Šmarčani«, in tako »Šentjurčanom« breme. Nesmisel!!

Vrtec da, a ne na račun šolskega denarja.

Svoje mnenje je podal tudi ravnatelj slivniške osnovne šole, katere podružnica je loška šola, v njej pa deluje tudi vrtec. Rudi Mestinsk se zavzema, da bi se vrtec v Loki ohranil, saj igra pomembno vlogo v že tako demografsko ogroženem področju, kot je Loka, vendar ne na račun šolskega denarja, šola vrtcu namreč nudi možnost prehrane in prostora, kar ne more biti zastoj.

Kje se izgublja denar za vrtec?

Marjan Skale, predsednik Krajevne skupnosti Loka pri Žusmu, pa je povedal, da ne razume, zakaj je vrtec postal tako veliko breme občini, ki je od vsega začetka vedela, da je prostor namenjen malemu številu otrok in da je vanj stiščati 21 otrok praktično nemogoče. In ne zdi se mu prav, da občini izginja denar, za katerega ji sploh ni potrebno odgovarjati, in te številke so v milijonih, ne more (ali noče) pa pokrivati stroškov vrtca, ki kraju s kulturnega vidika veliko pomeni.

In sem s člankom ustvarila okroglo mizo, ki bi jo po mojem mnenju morali sklicati drugi. Starši so sicer želeli sklicati vse predstavnike institucij, povezanih s to temo, a so baje naleteli na gluha ušesa. Po drugi strani pa so ta »gluha ušesa« dejala, da povabil ni bilo. Komu verjeti?! Če bi bilo vprašanje lažje, bi bilo še najbolje vprašati otroke – ti vedno povejo vse po pravici in še najmanj jih vznemirja vprašanje, ali bodo naslednje leto vrtčevske dni preživljali skupaj s šentjurskimi ali slivniškimi prijatelji ali pa zgolj z loškimi.

Nina Gradič

Cvet loških otrok v peskovniku, premajhnem že za 14 otrok

nič ne dajo. Ne zdi se mu pa pošteno, da bi na račun osmih otrok iz Loke, ki ustvarjajo izgubo, plačevali starši iz vse šentjurske občine. Kot rešitev vidi privatni vrtec oziroma družinsko varstvo, ki bi se lahko nudilo tudi v zdajšnjem vrtcu.

V Loki polovični oddelek?

Svojo različico loške vrtčevske zgodbe je vedela povedati tudi Zora Ketiš. Po njenih podatkih je družinsko varstvo mogoče zgolj na domu, zato najem loških šolskih prostorov niti ni mogoč. Se pa zavzema za polovični

Praznik v Alposu

Odprtje nove hale, v katero se je preselilo alpoško invalidsko podjetje, uradno Posebne storitve d. o. o., je bila po dolgem času spet priložnost za spodobno proslavitev nove delovne zmage. V petek popoldne, krepko po 14. uri, kot se spodobi za delovne ljudi, se je pred novim poslopjem pod Rifnikom zbralo vse, kar v bližnji in daljni okolici nekaj pomeni: alpoški vodilni možje Bevc, Flander..., župana Tisel in Salobir, poslanca Diaci in Malovrh, načelnica Upravne enote Stoparjeva, predsednik alpoškega nadzornega sveta Ban, predsednik sveta KS Erajvec in še čudo drugih bolj ali manj pomembnih ljudi, ki jih ne znam opisati. Pravzaprav je manjkal le dekan Zemljč.

Slavnostni govorci, predsednik uprave Bevc, župan Tisel, Erajvec in predsednik Zveze invalidskih podjetij Šuštersič, so leporečili, direktor invalidskega podjetja Dušan Belej pa je povedal tudi nekaj konkretnih stvari. Invalidsko podjetje je bilo ustanovljeno leta 1994 in je začelo delo s 34 zaposlenimi. Sprva so se ukvarjali predvsem s različnimi storitvami za matično firmo, nato so počasi prešli na tapetništvo in

trgovino. Delali so na različnih lokacijah, kar jim je predstavljalo tudi največjo težavo. V novem obratu, s katerim si za 35 % zmanjšujejo stroške na račun logistike, bo delalo 140 delavcev. Investicija je bila vredna 400 milijonov SIT.

Sledil je ogled obrata: prijetni delovni prostori, nova avtomatska lakirnica, sicer pa večinoma lepo »zbiksan« star strojni inventar. Le oprema v relativno velikih upravnih prostorih je izgledala nova.

Direktorja Beleja sem vprašal, kakšne so prednosti invalidskega podjetja: »Okrog 20 % nižje dajatve ter morda 20 do 30 tisočakov subvencije na zaposlenega invalida. Humani pogoji dela za ljudi so vendarle naš prvi cilj.«

F. K.

Na kratko

Timotej Smole trinajsti

Konec maja je na Jesenicah potekalo državno tekmovanje na temo »Kaj veš o prometu?«, v katerem je sodeloval tudi Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu občine Šentjur. Tekmovanja se je udeležil Timotej Smolej iz OŠ Blaža Kocena na Ponikvi, ki je med 53 tekmovalci dosegel 13. mesto.

Eko zastava šoli na Blagovni

Na svetovni dan varstva okolja (5. junij) je bila v ljubljanskem Cankarjevem domu slovesnost, na kateri so prizadevnim osnovnim šolam, vključenim v evropski projekt Eko šola, podelili certifikat in izročili eko zastavo. To priznanje je prejela tudi podružnična šola Blagovna. Zastavo sta v imenu šole prevzeli učenka Alja Tanšek in šolska koordinatorica Alenka Gradišnik. Šoli sta čestitala tudi prisotni predstavnik šentjurske občine Edi Peperko in skladatelj Janez Bitenc. Na prireditvi je bil prisoten tudi minister za okolje in prostor Janez Kopač.

Mojca Krajnc z mariborskimi filharmoniki

Mlada šentjurska pianistka Mojca Krajnc je prejšnji petek nastopila v dvorani SNG v Mariboru. Skupaj z Vjekoslavo Pleše sta izvedli Poulencov koncert za dva klavirja v d-molu. Spremljal ju je orkester Mariborske filharmonije, šlo pa je za prvo tovrstno gostovanje Akademije za glasbo v mestu ob Dravi. Mojca Krajnc je marca pod mentorstvom prof. Andreja Jarca diplomirala na klavirju.

Klumpanje – 5. julija

Klub mladih Planina (KLUMP) tudi letos pripravlja veliko poletno prireditev, nekoliko šaljivo poimenovano (K)lumpanje. Čez dan bosta potekala turnirja košarkarskih trojk in v ženski odbojki. Popoldne bo za najmlajše poskrbel čarodej Niko, zvečer pa se bo zgodil veliki koncert z znanimi imeni slovenske rock glasbe. Nastopili bodo Lara Baruca, Mi2 in Tabu. Organiziran bo tudi avtobusni prevoz v smeri Šentjur – Planina in seveda obratno.

OBČINSKI SVET OBČINE ŠENTJUR

Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja

Mestni trg 10,
3230 ŠENTJUR

Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja občinskega sveta občine Šentjur pri Celju na podlagi 7. člena Statuta Občine Šentjur pri Celju (Ur. l. RS, št. 40/99, 1/2002), 60. člena Poslovnika Občinskega sveta občine Šentjur pri Celju ter njegovih delovnih teles (Ur. l. RS, št. 41/99, 1/2002) ter 4. člena Odloka o priznanjih občine Šentjur pri Celju (Ur. l. RS, št. 67/2001)

o b j a v l j a

R A Z P I S

ZA PODELITEV PRIZNANJ OBČINE ŠENTJUR

I.

Razpisuje se rok za oddajo predlogov za podelitev priznanj (Častni občan, Ipavčeva plaketa, pisno priznanje občine, pisno priznanje s knjižno nagrado) Občine Šentjur, ki traja **do 15. avgusta 2003.**

II.

Naziv Častni občan in Ipavčeva plaketa se podeljujeta za življenjsko delo ali za vrhunske uspehe trajnejšega pomena za razvoj in ugled občine; **pisno priznanje občine Šentjur** se podeljuje za izjemne, enkratne dosežke v zadnjem obdobju in kot spodbudo za nadaljnje ustvarjalno delo; **pisno priznanje s knjižno nagrado** pa za posebne učne uspehe in aktivnosti v izven šolski dejavnosti.

III.

Prejemnik Ipavčeve plakete in pisnega priznanja občine je lahko posameznik, skupina občanov, društvo, podjetje in druga pravna oseba.

Pisno priznanje s knjižno nagrado lahko prejme učenec in dijak zaključnega letnika, skupina učencev osnovne in dijakov srednje šole v občini.

IV.

Predlog za podelitev Ipavčeve plakete ali pisnega priznanja občine Šentjur lahko poda Občinski svet, delovno telo pristojno za priznanja, politična organizacija, krajevna skupnost, društvo, podjetje ali druge organizacije ali skupnosti ter skupina občanov.

Za podelitev pisnega priznanja s knjižno nagrado podajo predlog šole iz območja občine Šentjur.

V.

a.) V predlogu za podelitev **pisnega priznanja** občine morajo biti navedeni naslednji podatki:

- naziv predlagatelja;
- navedba priznanja, ki se predlaga;
- ime in priimek, rojstni podatki, prebivališče in ostale podatke, ki se nanašajo na predlaganega kandidata;
- obrazložitev in utemeljitev predloga.

b.) V predlogu za podelitev naziva Častni občan občine Šentjur in Ipavčeve plakete morajo biti navedeni enaki podatki kot za pisno priznanje občine (glej točko I)

Poleg navedenih podatkov je treba predložiti še življenjepis predlaganega.

c.) V predlogu za podelitev pisnega priznanja s knjižno nagrado je treba navesti:

- naziv predlagatelja
- naziv priznanja
- ime in priimek, rojstni podatki, prebivališče, naziv šole in razreda
- obrazložitev in utemeljitev doseženih uspehov in prizadevanj z vsemi podatki.

VI.

Neobrazloženih in prepozno vložjenih predlogov komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja ne bo obravnavala.

VII.

Na svečani seji Občinskega sveta ob praznovanju občinskega praznika bo župan občine podelil praviloma eno Ipavčovo plaketo, tri pisna priznanja ter po eno pisno priznanje s knjižno nagrado za vsako šolo v občini.

VIII.

Predloge s priloženo utemeljitvijo pošljejo predlagatelji na naslov:

Župan Občine Šentjur,
Štefan TISEL

Predstavljamo male župane

Martin Cmok in KS Slivnica pri Celju

Martin Cmok (73) iz Gorice pri Slivnici ni le najstarejši med našimi malimi župani, temveč je tudi predsednik sveta KS z daleč najdaljšim stažem: zdaj mu, s presledki, teče že četrti mandat. Po izobrazbi je ekonomski tehnik, dolga leta je delal v Železarni Štore, bil 12 let tržni inšpektor, svojih zadnjih 8 službenih let pa bil vodja slivniškega obrata Auree. Predsednik KS je bil v letih 1987-1982, dva petletna mandata v letih od 1986-1996, lani pa se je spet povzpел na mesto prvega moža Slivnice.

KS Slivnica ima 1985 prebivalcev, 515 demokratično. Sedaj zadeve tečejo kot po gospodinjstev, v dobrih starih časih je imela okrog 600 zaposlenih, zdaj jih ima le polovico te številke, zato pa okrog 300 upokojencev. Nima večjih proizvodnih obratov. Mizarstvo Kupec, farma nesnic, dve gostilni in dve trgovini, to so njihovi paradni delovni konji. Imajo pa dobro šolo, veliko gasilcev in gasilsko-kulturni dom, krasen ženski pevski zbor, turistično društvo, nekaj športnih društev in odličnega župnika.

KS je imela lani 15 milijonov prihodkov, od tega so dobili 12 milijonov iz občinskega proračuna, 3 milijone pa so imeli lastnih prihodkov (prodaja vode, grobnine, najemnine).

Gospod Cmok, preživeli ste tako rekoč vse režime. Kako vam to uspeva?

»Ha, ha, zaradi zmernosti in ponižnosti...!«

Slišati je bilo, da ste tokratni predsedniški stolček zelo uspešno zlobirali?

»Drugače je bilo. K meni je prišla delegacija novoizvoljenih svetnikov, ki so želeli, da jaz prevzamem predsedništvo. Pristal sem, oni pa so me, normalno, podprli. Domišljam si, da so ljudje kljub različnim govoricam le uvideli, da sem svoj čas delal dobro in pošteno.«

Vaš rating je močno padel v času Jimmyevega tajnikovanja. Govorilo se je, da ste mu držali vrečo, ko je on lastnil kamnolom krajeve skupnosti?

»Res je takrat prišlo do tega, da je Jimmy od Skaletovih kupil kamnolom, ki ga je prej imela v najemu KS, toda to je naredil brez vednosti KS in brez mojega sodelovanja. Zagotavljam vam, da nisem pri tej zadevi pridobil zase niti tolarja.«

Ste pa izgubili kamnolom?

»Ja, smo, toda predvsem zato, ker KS ni imela niti volje niti denarja, da bi šla v ta posel.«

Prejšnja garnitura KS je imela velike težave, predsednik Polenšek je bil tik pred koncem mandata celo odstavljen? Kako vozite vi?

»Polenšek je bil dober predsednik, sestava sveta KS pa je bila zelo problematična. Res je tudi, da se je delalo premalo odprto, premalo

loju. Le s financami nisem zadovoljen. Od prejšnje ekipe smo podedovali kar lep dolg, več kot polovico našega letnega proračuna, kar pomeni, da letos ne bomo mogli narediti kaj opaznega.«

Nekaj boste pa vendarle naredili?

»Asfaltno povezavo Urban-Vezovje, pokopališče, nekaj bo šlo za gramoziranje cest, kakšnih 300 tisočakov za društva, za polovični čas bom

končno zaposlili tajnika... in že smo na koncu. Tudi za krajevni praznik ali za kakšno drugo prireditev bo zmanjkalo denarja. Občina bo letos gradila vodovod na Slivnico in v Paridol, kjer KS čaka resno delo z občani pri pridobivanju njihovih soglasij. Naslednje leto bo, upam, bolj pestro.«

Kako ocenjujete mesto in vlogo KS v življenju vašega kraja?

»KS ima svojo vlogo, ljudje prihajajo k nam in nam zaupajo, žal pa KS vedno nima moči

Tisel izgleda kar v redu možak, če je dober tudi kot župan, pa še ne vem. Misli na lastno občino smo že zdavnaj opustili.«

Slivniško jezero?

»Uh, to je naš največji problem. Vsi vemo, da je potencialno pomembno, vemo, kaj bi bilo treba storiti, a zadeve se ne premaknejo z mrtve točke. Dokler država ne bo naredila reda, omogočila zasebne gradnje, oba upravitelja jezera, Moser in ribiči, pa se bosta še naprej samo prepirala in ničesar vlagala, bo šlo le še navzdol. Ribiči, krajinarji in občina so razvoj jezera dobesedno blokirali, ga ubili. Pri tej zadevi je KS povsem nemočna, le gledamo lahko, kako jezero propada. Zadnje čase tudi podatkov o kvaliteti jezerske vode ni več. Jezero rabi kapital, tega pa v Slivnici ni.«

Moram povedati, da so občinarji tudi mene osebno enkrat temeljito izigrali. Kot takratnemu odborniku so mi zagotovili, da sprejeti odlok omogoča gradnjo od Praha do Petelinjeka, pa to sploh ni bilo res. Kot slišim, tudi v novih občinskih prostorskih načrtih za jezero naj ne bi bilo ustreznih rešitev.

Novo župnišče na Urbanu?

»Sameva. Nekaj sem slišal, da se menda prodaja. Dokončno je odločeno, da ostane sedež župnije na Slivnici, kar je po svoje tudi prav. Župnik Marko je za Slivnico velika pridobitev, je povezovalni element, z vsemi sodeluje in vzorno skrbi za sakralne objekte.«

Kako ste rešili spor okrog gasilsko-kulturnega doma?

»Velja tisto, kar so predlagali gasilci. Gasilci dobijo gasilski dom, kuhinjo in stanovanje, kulturno društvo dvorano, KS pa avlo, sejno sobo, pisarne in knjižnico. V zvezi z dvorano se bomo še pogovarjali o

koncesiji, kajti tudi dvorana se ne more vzdrževati sama. Zemljiško-knjižno zadeva še ni urejena.«

Še par besed o viziji razvoja vaše KS?

»Ureditve centra, most, rondo s pločniki, avtobusna postaja, asfaltiranje cest, ožvitev nekdanje Aurejine stavbe. Žal, projekt ureditve športnega parka z baliniščem za gasilskim domom v novih prostorskih planih ni dobil prostora.«

F. K.

niti denarja. Smo le nekakšna podaljšana in poceni roka občine in praktično ne odločamo o ničemer. Nova šentjurska oblast, v zmagoviti koaliciji smo tudi mi iz Desusa, je sicer obljubljala več pristojnosti in več denarja za KS, pričakovali smo za 30 % višji proračun, toda obljube so bile očitno prazne. Je pač tako, da hoče imeti vsaka oblast denar v svojih rokah.«

Torej so vas volitve razočarale?

»Ne bi mogel reči. Slivnica ima na občini močnega podžupana Artnaka, kar je naš daleč najvišji politični domet do sedaj, župan

Slivniško jezero, kdo bo mislil nate?

Slivniško jezero je že naša tradicionalna poletna tema, ne le zaradi častne ribolovnice, ki nam jo RD Voglajna redno podarja, ali tako imenovanega časa medijskih kislih kumaric, temveč predvsem zato, ker je šentjurska javnost vanj svoj čas polagala veliko upov. Ki pa so vsi splavali po vodi.

Slivniško jezero počiva spanje pravičnega in čaka na princa na belem konju. Ki pa, kot realisti od nekdaj dobro vedo, nikoli ne pride. Pa saj bi za začetek bila dobra tudi kakšna mula ali celo osliček, da se zadeve le premaknejo z mrtve točke. Toda dokler bodo upravljavci jezera tekali po sodiščih in iskali svoja lastninska upravičenja, tudi teh ni pričakovati.

Ko nihče ničesar ne ve

Trnovo pot iskanja informacij o stanju na jezeru sem začel na Upravni enoti Šentjur pri vodji oddelka za okolje in prostor ing. Brežanu: »Mi z jezerom in njegovo ekologijo nimamo nič. Pokličite inšpekcijo za okolje in prostor, oni odredijo določene preiskave.«

Na občinskem oddelku za okolje in prostor sem dobil g. Goričana. Tudi tam se z jezerom ne ukvarjajo veliko, novi občinski prostorski akti pa na tistem območju ne prinašajo bistvenih novosti. Za kaj več brez pooblastila direktorja uprave ali župana Goričan ni bil pripravljen povedati. Direktorja in župana seveda ni bilo mogoče dobiti.

Telefonske številke enega od upravljavcev jezera Ribiške družine Voglajna mi v imeniku ni uspelo odkriti, številka drugega, RTG Slivniško jezero, je bila vztrajno nema. Na njuna domača naslova nisem hotel klicati.

Na okoljski inšpekciji v Celju sem dobili le napotek, da bi kaj uporabnega utegnili imeti celjska izpostava Agencije RS za okolje. Na tej agenciji sem končno uspel dobiti starega znanca iz »zlatih časov« Slivniškega jezera Milana Štrausa. Ki je bil takoj pripravljen odpreti svoje arhive in svoje srce. Toda dan kasneje, ko naj bi se srečala, si je premislil. Da pravzaprav dela na drugem področju itd.

Kaj neki se dogaja z jezerom, da je vse tako skrivno in skrivnostno?

Ribiškega doma ni več

Sobota, 14. junija, je bil dan, ko sem se z jezerom srečal iz oči v oči: spokojnost, visoko trstičje ob obali, razmeroma čista in urejena obala, pravi pragozd v zgornjem zaraščenem delu jezera in bohotno razraščanje vodnega oreščka. Jezero je bilo skoraj kot izumrlo: trije ribiči, pet ali šest uživačev, ki so poležavali v senci ob obali, pred ribiškimi domom so po vodi čofotale tri mlade šmarčanke. Cestna zapornica pri pregradi je bila na široko

odprta, cesta ob jezeru dobro zvožena in izprana. Ob cesti pred ribiškimi domom še vedno straši razbita prikolica, mize in klopi na dvorišču doma že prerasča trava, smetnjaki so polni pločevink in druge krame, ki je največkrat že lepo razsuta po bližnji okolici, v senci bližnjih dreves je garažiranih nekaj neregistriranih avtomobilov. Pred vhodom v dom se nabira razna neuporabna krama, med drugim tudi motorni čoln, na terasi pa vendarle nekaj živega: malček čofota po vodi, ati streže mamici, ker pa je le-ta gola, mi je pri prči zmanjkalo poguma, da bi jih povprašal, če so morda turisti, kako se počutijo in podobno. Parkirišče oziroma igrišče je zaraslo, barake, ki so bile nekoč verjetno domsko in ribiško skladišče, so razbite, vrata v klet doma vlomljena, eno od šip že nadomešča karton.

V enem od zaprašenih paviljonov sta se namestili dve manjši družbi, vsaka ob svojem platuju piva. Da so iz Šmarja, sem izvedel, in da je res grozno, da jezero tako propada.

Z eno besedo, vse skupaj je bolj razsulo kot turistična atrakcija.

Ob pomolu en sam ribič namaka trnek. Tudi na drugih očesu dosegljivih obalah ni nikogar. C. M. iz Celja je potožil: »Štiri ure sem že tu, pa niti enega potega. Ne vem, je to polna luna ali kaj?«

Romantika, ki pomeni umiranje

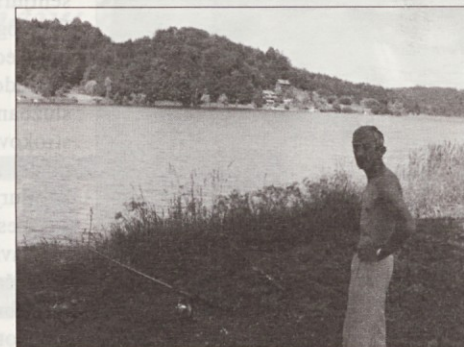
Obala pod cesto Gorica-Loka je bila le za odtenek živahnjša. Ob pomolu sta ribarila Velenčana: »10 ur, pa niti enega samega potega. Ja, včasih so tu bile ribe.«

Malo naprej od table, kjer piše, da je tudi kampiranje prepovedano, sem ob šotorčku in

povsem novem tipu citroena C3 srečal živahnjšo skupinico: »Iz Avtocentra Košaki smo, naša računovodkinja Mojca Žafran, doma je tu iz vaših krajev, ima rojstni dan in časti. Kar lepo je tu na jezeru, toda brez vsakega življenja. Tudi pijačo smo morali prinesiti s seboj.«

Pojedel sem z njimi kos potice, jasno, tudi to so prinesli s seboj.

Dvesto metrov naprej je poskušal ribiško srečo Stanko Misja iz Žalca: »Zadnji dve leti je kar slabo,

toda tako kot danes, pa še ne; kot da je jezero mrtvo. Sicer pa je Slivniško jezero zelo lepo, ribiški čuvaji zelo prijazni, res bi bilo super, če bi plovček tu in tam le malo zamigal.«

Končno sem uzrl še dve šentjurski avtomobilski registraciji in pohitel k skupinici, ki je ribarila tik ob drstišču. Moje upanje, da bom izvedel kaj več o usodi jezera, se je kaj kmalu pokazalo kot jalovo.

Bila sta ribiška čuvaja, ki nista želela, niti da jih imenujem kaj šele, da bi kar koli povedala.

Tako je bilo mojega raziskovalnega izleta konec. Ob jezeru sem vsega skupaj našel 6 ribičev, od tega sta bila dva ribiška čuvaja, ter približno dve desetini takšnih in drugačnih rekreativcev. In niti enega gostinca. Poleg ribiških čuvajev sta bila tam le še dva šentjurčana, Mojca Žafran in Branko Oset v ekipi Avtocentra Košak.

To je bilo lepega vročega sobotnega popoldneva leta gospodovega 2003.

F.K.

Volilna in programska seja LDS za obvoznico

LDS za obvoznico

V petek, 6. junija, se je vodstvo šentjurske LDS zbralo na volilno-programski seji na kmetiji odprtih vrat Žurej v Javorju. Dosedanji predsednik Jože Artnak je v svojem poročilu poudaril, da je bila stranka doslej prisotna na šentjurskem političnem

nebu kot opozicija, po dolgoletnih pripravah in uspešnem delu pa so bili vidni rezultati šele na zadnjih volitvah, kjer so s koalicijskima strankama uspešno kandidirali župana Štefana Tisla in dobili skupno večino v občinskem svetu.

V živahni razpravi so nato govorili o nalogah stranke v občini in poudarili, da bodo program dosledno in odgovorno uresničevali.

Sledile so volitve. Za predsednika občinskega odbora LDS so člani soglasno ponovno izbrali Jožeta Artnaka, sekretar pa je postal predsednik mladih liberalnih demokratov Jure Godler. V novem petnajst-članskem izvršnem odboru je tudi nekaj pomembnih okrepitev: Iztok Senica s Planine ter Mojca Klajderič in Slavko Špur s Ponikve.

Jože Artnak je v svojem nastopnem govoru poudaril, da je skrivnost uspeha stranke v timskem delu ekipe, nato je razgrnil predlog poteka nove šentjurske obvoznice sever-jug. Predlog je bil sprejet že na koordinaciji predsednikov koalicije in je bil posredovan pristojnim občinskim službam, da iz ideje pripravijo strokovne podlage. Obvoznica naj bi po tej zamisli šla od Črnoalice, mimo Šentjurja in skozi Dole ter Trnovec do avtoceste. Potrebna bi bila tudi prestavitev nadvoza čez železnico.

Srečanje se je nadaljevalo z družabnim pohodom na Sv. Heleno, z ogledom nekaterih kulturnozgodovinskih znamenitosti, kot so cerkvi sv. Miklavža in sv. Helene in spomenika padlim borcem, z ogledom zgrajenih vodovodnih objektov na tem območju in obiskom nekaterih zidanic. Srečanje na preji omenjeni kmetiji se je ob pestri gostinski ponudbi in glasbi nadaljevalo pozno v noč.

lg

10 let Vrtnic

10 let se že sestajajo enkrat na teden za dve uri. Kot so izračunale, skupaj so bile že 40 dni.

In kdo so to? Na pobudo Centra za socialno delo so se začele zbirati šentjurske ženske z namenom samopomoči. Vodita jih gospa Vida Zupanc in gospa Cvetka Leskovšek. V pogovorih si izmenjajo svoje izkušnje, pomagajo si z nasveti z vseh področij (zdravje, splošno počutje, kuhanje, vrtnarjenje...), malo potelovadijo, pojejo... Tako jim ti dve uri mineta zelo hitro.

Proslave so se udeležili župan Tisel, direktorica Centra za socialno delo Anica Veber in predstavnik DU Šentjur g. Zupanc. Prišli sta tudi skupina oskrbovancev iz Doma starejših občanov, s katerim Vrtnice dobro sodelujejo, ter telovadna skupina gospe Vide, ki vsak ponedeljek telovadi v Domu starejših občanov. Povabila nas je gospa Vida, žal je

bila udeležba klub raznim povabilom skromna.

Prišli pa so otroci iz šentjurskega vrtca in zapeli tri pesmice. Prisrčno, kot vrtičkarji to znajo. V programu so sodelovali gojenci Glasbene šole iz Šentjurja (mlada pianistka, flautistka in duet kitaristov), nekaj malega so k programu prispevale tudi Vrtnice same, krajši skeč in nekaj pesmic. K petju so pozvale vse navzoče. Ko smo zaslišali, da se je pevkam pridružil prvi glas občine, smo se ojunačili še drugi.

Vrtnice so razstavile tudi nekaj kosov ročnih del in se izkazale s pecivom. Na koncu so nas povabile k bogato obloženim mizam, kar so pripravile skupaj s svojimi sponzorji.

Častitkam in željam za dobro delo še za naslednje desetletje se pridružujejo tudi Šentjurske novice.

C.H.

Dobrina je gostila motoriste

Danica Recko in Turistično društvo Dobrina se ne dasta: v soboto, 14. junija, sta skupaj z Vinkom Artnakom organizirala regijsko srečanje motoristov. Iz 16 okoliških društev je v Dobrino prihrumelo preko 60 motoristov. Takšna čreda pološčenih in kromiranih kovinskih konjičev je bila odlična paša za oči, nisem pa prepričan, da je privabila v Dobrino tudi kaj drugih obiskovalcev. Ker motoristi, čeprav se šopirijo z luksuznimi stroji, praviloma niso ravno veliki veselilni potrošniki, v turistični blagajni verjetno ni ostalo omembe vredno cvenka.

Motoristi so brez dvoma čudaki, no, da ne bo zamere, posebeži. V svoje konjičke vložijo obilo denarja, jih mnogokrat s svojo ustvarjalnostjo »pohabijo« do nerazpoznavnosti, se brez potrebe podijo po širnih cestah – in uživajo. V čem je ta užitek, mi nihče ni vedel povedati. Vsekakor gre tudi za psihopatologijo, za kanček ekshibicionizma, če že ne za kaj resnejšega. Ne le svoje motorje, tudi sebe velikokrat »našemijo« s tetovažo in čim podobnim. In še ena posebnost, v povprečju gre za moške in ženske srednjih let, tam nekje od 40 naprej. Starosta in voditelj dobrinske kolone Vinko Artnak jih šteje že celo 66.

Kaj smo tokrat videli v Dobrini? Jaz kot nepoznavalec le 60 originalnih in različno predelanih motornih koles ter nekaj več različnih »čudakov«, med njimi tudi štiri Šentjurčane. Poleg Artnaka so bili tam še Gračner, Urbajs in Gajškova, morda pa tudi še kdo drug.

Gospoda Artnaka sem poskušal nagovoriti, da bi mi kot poznavalec malo razložil, kaj vse se sveti na parkirišču, pa me je hitro odpravil z nekaj neuporabnimi frazami o tem, da so vse mašine super, najbolj super pa je seveda njegov Galeb, ki je unikat, kot ga ni na svetu, Vreden naj bi bil kar 7 milijonov SIT.

Poleg vrste raznih okraskov, priznam, lepo narejenih, in različnih takšnih in drugačnih dodatkov se ponaša še z radijem, močnimi zvočniki, različnimi sirenam, policijskimi plavimi lučmi in še bogve s čim.

»Kaj, 7 milijonov je rekel?« se je skoraj razburil eden od njegovih motorističnih kompanjonov, ko Artnaka ni bilo več zraven. »S takšnim 500-kubičnim suzukijevim skuterjem se niti po domačem dvorišču ne bi hotel voziti.«

Kar pomeni, da je tudi med motoristi še kako udomačeno rivalstvo, v kolikor ni eden od pglavilnih motivov njihovega druženja.

Predsednica TD Dobrina Danica Recko se bo trudila s to motoristično ekshibicijo tradicionalno popestriti dobrinsko poletno dogajanje, kar ji bo morda s pomočjo rojaka Artnaka tudi uspelo. Le da bo morala prireditve popestriti še s čim drugim. Recimo s spretnostno vožnjo.

F.K.

25. junij DAN DRŽAVNOSTI

Čestitamo
vsem občanom
naše občine!

Socialdemokratska
stranka Slovenije

Občinski odbor
SDS Šentjur

SDS

*Čestitamo Vam
ob dnevu državnosti!*

LDS
Liberalna demokracija Slovenije

OBČINSKI ODBOR ŠENTJUR

ŠENTJURSKO POLETJE 2003

organizator: ŽKD Ol Šentjur

Petek, 11. julij 2003, ob 22.30
Ipavčeva ulica v Zgornjem trgu

OGNENI ULICNI SPEKTAKEL "TO JE TO"

režija, scenografija in dramaturgija:
Ravil Sultanov, Teater Cizamo

Artistično-akrobatski nastop,
cirkuške spretnosti z gorečo verigo,
klovni in žonglerji...

Brez vas in brez gasilcev ne bo šlo!

Organizator:
ŽKD Ol Šentjur

Petek, 11. julij 2003, ob 21.00
vrt Ipavčeve hiše v Šentjurju

JAMSKI ČLOVEK

monokomedija režiserke
Nataše Barbare Gračner in igralca Uroša Fürsta

Velika uspešnica gledališča Gustav,
ki nam bo pomagala razumeti vedno aktualno
razmerje med moškimi in ženskami.

Omejeno število vstopnic bo v predprodaji
po 1000 SIT v Knjižnici Šentjur.

Organizator:
ŽKD Ol Šentjur

Sobota, 28. junij 2003, ob 21. uri
vrt Ipavčeve hiše Šentjur

AH... MOŠKI?! kabaret za dušo

Dve prijateljici težijo osebne
in službene težave.

Da bi se iz njih izkopal,
si najdeta dodatni zaslužek.
O tem v besedi in pesmi
odlični igralki in pevki
Mateja Ajdnik-Korošec
in Anica Milanovič.

Omejeno število vstopnic bo v predprodaji
po 1000 SIT v Knjižnici Šentjur.

Organizator:
ŽKD Ol Šentjur

PUNCE IN FANTJE, NA KATERE RAČUNAMO

V četrtek, 19. junija, je župan Tisel priredil v Ipavčevi hiši tradicionalen sprejem za šentjurske osmošolce - odličnjake. Najprej je bilo na vrsti nekoliko odvečno "kulturno izobraževanje", ponujanje "skrivnosti" Ipavčeve hiše, nato so sledili sproščena slovesna podelitev nagrad, letos so odličnjaki dobili sodoben angleško-slovenski slovar in seveda tudi nekaj nepogrešljivih sladkarij, obredno fotografiranje z županom, vsi skupaj in še vsaka šola posebej, za konec pa še pogostitev z obloženimi kruhki in brezalkoholnim šampanjcem.

Iz vsake šole sem naključno našel po enega odličnjaka, praviloma tistega, ki se ni preveč branil, vsem pa sem postavil približno enaka splošna vprašanja o prireditvi, življenju, načrtih...

Katja Andrinek s Ponikve:

"Prireditve je bila zelo v redu, čeprav Ipavčevo hišo dobro poznam. Moje življenje? Je lepo. Če sem jezna, pravim, da je trpljenje, ko sem dobre volje, bi želela živeti večno. Ponikva? Kaj pa vem, nekaj ji manjka, živimo pa v lepi naravi."

Tjaša Robič s Planine:

"Zelo všeč mi je bilo, vse je bilo tako enostavno, spontano, z glasbeno kuliso v

Rok Lorgar iz Dramelj:

ozadju. Moje življenje je lepo, res samo lepo. Ne vem še, kaj bom, toda rada imam otroke in bom gotovo delala nekaj v povezavi z njimi. Ja, bi lahko ostala na Planini."

"Prireditve je bila malo zatežena z Ipavci, ki jih vse že dobro poznamo, drugače pa je bilo v redu. Zlasti mi je všeč darilo, slovar. V življenju mi seveda ne gre vse gladko, težave se najdejo povsod. Računalništvo ali zgodovina sta moja izbira."

Jernej Leskovar iz OŠ F. Malgaja:

"Na začetku je bilo malo dolgočasno, ker o Ipavcih smo že tako stokrat vse slišali, drugo je pa bilo v redu. Ne, županovega nagovora ne bom komentiral, ker se ne bi rad nikomur zameril. Šentjur je

dolgočasen kraj, bo treba iti kam drugam."

Janja Slomšek iz OŠ Hruševca:

"Super je bilo. Ogled Ipavčeve hiše mi je bil malo odvečen, ker sem bila že večkrat tu, vse drugo je pa bilo res lepo. Ne, v življenju pa resnično nimam niti ene težave. Šentjur? Bo kar treba iti v kakšno bolj živahno okolje."

Lidija Klakočar iz Slivnice:

"Zelo všeč mi je bilo, tudi v Ipavčevi hiši, ker tu še nisem bila. Seveda so v življenju težave, toda tako kot pridejo, tudi grejo. Jeziki ali psihiatrija, to bi bilo zame. Slivnica? Saj bi bilo tu živeti, toda bo prav gotovo treba iti za delom."

F.K.

Parada malih maturantov

Nekoč so bile PUNCE v krilih

"Norijs" z malimi maturanti se je zaključila s plesno parado pred občino na mestnem trgu. Animatorica Plesnega vala, ki z našimi osmošolci (in občino) očitno kar uspešno "kšefta", je uspela spraviti na prizorišče kar okrog 50 parov. Fantov je bilo morda 40, pa še od teh je bilo nekaj "sposojenih". Plesni val jih je uniformiral v redeče in črne majčke in se je začelo po znanem vrstnem redu: nekaj korakov mazurke, angleškega valčka, tehno swinga itd. Vse skupaj je bilo celo podobno plesu. Ampak

vsaj punce so uživale, če so fantje praviloma kazali bolj ravnodušne face. Kakšne elegance ni bilo opaziti, nobenih visokih petk, če odštejemo Kandorferjevo gospodično, ki je z debelimi podplati za pol glave "prerasla" svojega soplesalca. Kavbojke, kavbojke in še enkrat kavbojke. Ena sama punca, Natalija Belopavlovič, je prišla na ples v krilu, v minici.

Zato si je seveda zaslužila mojo pozornost.

Natalija, kako komentiraš dejstvo, da si tu med 60 puncami edina v krilu?

"Čisto po pomoti, ker sem mislila, da s ploph ne bom plesala. Sicer bi verjetno tudi jaz prišla v hlačah." Tako, šah - mat v eni potezi.

Dnevi malih maturantov

Šolski utrinki »malgajevcev«

Zaključna kulturna prireditev malih maturantov OŠ F. Malgaja v kulturnem domu je bila sicer na zavidljivi ravni, toda nazadnje se je pokazalo, da gre v resnici bolj za ustvarjalnost njihovih učiteljev. Da ne bom krivičen, morda se je tisto pravo slovo od šole, ki mora biti vedno rahlo nostalgичno in pobalinsko hkrati, kjer vsaj v obrisih človek lahko zasluži pravi profil generacije, ki odhaja, zgodilo kje drugje, morda na njihovih delavnicah, na valeti ali kakšnem drugem žuru. Morda se pa sploh ni zgodilo?

Osrednja točka prireditve – očitno je bila bolj namenjena mlajšim sošolcem kot staršem in

šentjurski javnosti, kajti slednji so bili v dvorani v krepki manjšini – je bila odlična igrice na temo iz šentjurske bajeslovne zakladnice o prepovedani ljubezni med ploštansko grofično in rifniškim vitezom. Nesrečna zaljubljenca sta se skrivoma srečevala na sredi velikanskega mostu, ki je povezoval Ploštanj in Rifnik, njuna ljubezen pa se je končala tragično, ko je hudobni ploštanski graščak izbil iz velikanskega kamnitega oboka ključni kamen in sta oba zgrmela v Kozarico. V igrici so to ljubezensko temo zelo spretno skombinirali s sedanjostjo. Šentjurski šolarji, ki so taborili na Rifniku, so se v noči s polno luno srečali z zaljubljenecema, jima dali obilo sodobnih koristnih nasvetov, ju opremili celo z mobiteli in seveda rešili njuno ljubezen. Draž igrice so iskrivi in duhoviti dialogi, ki humoristično-satirično posegajo v vse pore šolskega in tudi odraslega družbenega življenja. Odlično.

Toda moje navdušenje nad »malgajevci« je pokvaril ravnatelj Gradišnik, ko se je na koncu zahvalil avtorici in režiserki Bojani Potočnik. Ki pa ni osmošolka, temveč je »tovarišica«. Torej so učenci prispevali le svoje igralske talente, kar se mi je zdelo, ne glede na to, da je bilo med njimi nekaj dobrih, vseeno odločno premalo za »spodobno« slovo od šole.

Na prireditvi so tudi razglasili športnika šole, to čast si je prislužil atlet Primož Dremšak, za naj učenko šole pa so izbrali Tejo Kitek.

Kaj si mislijo osmošolci?

Petek je bil za osmošolce usoden dan, kajti zadnjič smo bili skupaj kot razred, zadnjič smo se skupaj smejali na račun nekaterih sošolcev in zadnjič smo sedeli v našem razredu ter se pogovarjali z našo razredničarko. Pričakovala sem, da se bodo učenci po podelitvi spričeval še zadržali v šoli, pa so se kar nekam izgubili. Nekateri so odšli na bazen, pico, sladoled, nekateri pa so urejali na šoli še zadnje opravke. In sem jih napadla.

Katera oseba se ti je zdela na naši šoli najbolj pozitivna?

Teja Kitak: Če se vprašanje tiče učiteljev, naj povem, da so se mi zdeli prav vsi v redu. Sicer imajo dneve, ko so dobro, pa tudi slabo razpoloženi, ampak drugače se mi zdi, da je bila Barbara Oprešnik še najbolj pozitivna oseba, saj se je vedno smejala.

Juška Kmecl: Meni se je zdela Bojana Potočnik najboljše, seveda ko je bila dobre volje in smo se pogovarjali z njo, drugače pa je bila naša razredničarka Jožica Kranjčan tudi zelo dobra osebnost, predvsem poštena.

Matic Prezelj: Meni se je zdela najbolj pozitivna osebnost šole naša učiteljica slovenščine Simona Zorko.

Anita Dobrotinšek: Prav vsi učitelji so dobri. Posebej hvalim Miro Pečar, pa tudi Bojana

Potočnik nas je veliko naučila, predvsem tega, kako se moramo znajti v življenju.

Kaj bi spremenil na naši šoli, če bi bil ravnatelj?

Teja Kitak: Gotovo bi povečala in preuredila telovadnico, drugače pa me nič ne moti.

Juška Kmecl: Postavila bi več klopi okoli šole, da bi lahko po pouku še malce posedeli v kakšni senci, mogoče bi zasadila več dreves in ostalega zelenja, drugače pa je naše šola čisto v redu.

Matic Prezelj: Hodili bi na dvodnevne končne izlete, en dan je premalo...

Anita Dobrotinšek: Poleg angleškega jezika bi uvedla še nemški jezik, da bi imela več osnov za gimnazijo.

Teja Kitak

Juška Kmecl

Matic Prezelj

Anita Dobrotinšek

Kaj bi rad počel v življenju? Kje bi rad živel?

Teja Kitak: Kaj bom v življenju počela, še ne vem. Na to vprašanje bom lahko odgovorila čez 10 let, vem pa, da ne bom živela v Šentjurju. Sicer je tu zelo lepo, ni pa dovolj živahno (primanjkuje trgovin...).

Juška Kmecl: Živela bi v Monte Carlu, kjer bi si nekje v naravi postavila hišo, imela bi konje in cele dneve bi se kopala v morju in uživala v tem, kar bi imela.

Matic Prezelj: Ustvaril bi si družino, živel bi v Ameriki in vodil svoje podjetje.

Anita Dobrotinšek: Preselila bi se v majhno kočico nekje bogu za hrbtno, se za leto dni zaprla vanjo in pisala knjige, potem pa bi se vrnila domov in svoja dela izdala, hkrati bi še študirala in si nekje po študiju ustvarila družino, imela bi stalno službo, a bi se za hobi in dodaten zaslužek ukvarjala še s sto drugimi stvarmi.

Ali v Šentjurju obstaja človek, ki bi mu želel biti podoben?

Teja Kitak: Mislim, da ne, sicer pa nočem biti nikomur podobna.

Juška Kmecl: Ne, čeprav me vedno s kom primerjajo, na primer z mojo sestro, čeprav mislim, da sva popolnoma različni.

Matic Prezelj: Ne.

Anita Dobrotinšek: Mislim, da je bolje biti to, kar si, kot pa da si le slaba kopija nekoga drugega. Tudi če bi hotela biti komu podobna, bi slej kot prej odkrila pri njem kakšno

napako, zaradi katere ga ne bi več hotela posnemati.

Kaj ti pomeni kratica EU?

Teja Kitak: Združenje narodov, odprava meja, povezava evropskih držav...

Juška Kmecl: Predvsem to, da bomo imeli na svetu več pravic, da bomo enotni, da bomo imeli večjo moč.

Matic Prezelj: Vstop v nekaj velikega, v nekaj, kar nas povezuje.

Anita Dobrotinšek: Skupne pravice, skupen denar, skupne meje...

Anita Dobrotinšek, 8.a

Idealna ali »polikana« šola?

Letos končuje osnovno šolanje prva povsem hruševska generacija osnovnošolcev, ki se je leta 1995 prvič pojavila v šolskih klopih nove šole. Zaključno prireditev za starše in učiteljski zbor so priredili v četrtek, 12. junija, v telovadnici, zvečer pa zabavo na tradicionalni lokaciji pri Erjavcu na Kalobju. Do 23. ure, ko so starši prišli po svoje nadobudneže.

Začeli so s plesom: mazurka, angleški valček, čačača... Vsi seveda primerno slavnostno oblečeni, fantje v peklenski vročini večinoma v srajcah, dekleta pestro sfrizirana, elegantna v domiselnih, včasih že kar izzivalnih taoletah, tudi nekaj visokih petk je bilo videti. Njihovi plesni koraki so bili nekoliko bolj skladni kot prejšnja leta, zlasti veliko fantov pa je še kar vztrajno gledalo pod noge in šteló stopinje. Prave plesne vročice le ni bilo čutiti. Sicer je prav ta plesna nerodnost morda bistveni čar prireditve, zaradi

Slomšek, Janja Slomšek, Mateja Šeligo in Tina Zidar.

katerega se je marsikateri mamici utrnila solza ganjenosti.

Sam program je bil naravnán nezahtevno, zabavno, namenjen predvsem v zahvalo učiteljem in staršem. Blesteli sta Iva Kovačič in Tina Zidar, tudi povezovalca Ocvirk in Zupanc sta delovala sproščeno, odličén je bil harmonikarski trio Mlakar, Zidar, Knafelc, skeč, ki so ga odigrali fantje, je bil vinsko in odraslo usmerjen ter prav nič šolski, skoraj neprimeren za to priložnost. Pesmi, ki so jo mali maturanti posvetili sebi in svoji šoli, žal nisem razumel, zato ne morem oceniti, koliko soli je imela, govor Andreje Slomšek pa je bil zelo prijazen in prav nič več. Osrednja točka prireditve je tako bilo obredno podeljevanje vrtnic in daril za razredničarke in učitelje, dekleta moškim, fantje ženskam, ter vpisovanje v Zlato knjigo. Ročice so se tresle, mamice ganjeno vzdihovale.

Hruševska Zlata knjiga se je obogatila z imeni 16 odličnjakov in tudi drugače uspešnih učencev: Boštjan Brečko, Brigita Gračner, Urška Horjak, Iva Kovačič, Mateja Ocvirk, Dejan Virant, Uroš Vrabec, Jože Arbajter, Sabina Belinc, Mojca Centrih, Klemen Leban, Pavel Mlakar, Andreja

Takoj po prireditvi sem poskušal med osmošolci, ki so se trumoma zagnali proti izhodu, kot da so komaj čakali, da je bilo »mučenja« v telovadnici konec, dobiti nekaj njihovih izjav. Bežali so pred menoj kot hudič pred križem. (Pravi nasledniki odraslih Šentjurčanov!) Končno sem le uspel prepričati dvojico, da ne grizem, da bi rad le slišal njihovo mnenje o šoli, življenjskih načrtih, vzornikih... Toda tudi Andreja in Boštjan sta bila samo vljudna in fina.

Resno sem se zamislil, ali je mlada generacija res takšna ali pa je morebiti takšna, nabita s hipokrizijo, le »proizvod« hruševske pedagoške ekipe?

Andreja Slomšek:

imajo dobre dneve. Vzornik? Ne vem, ga ne poznam.

Boštjan Brečko:

Največji faci na šoli sta vsekakor ravnatelj in pomočnik ravnatelja. Rad bi postal geodet, ker mi je všeč delo v naravi, na terenu. Kdo naj bi bil moj vzornik, res ne vem.

»Rada bi študirala politologijo, mednarodne odnose. Šola je v redu, mi je zelo všeč. Pozitivno je to, da te nihče ne omejuje pri mišljenju in delu, negativnih točk pa nima. Vsi učitelji so face, zlasti ko

»Kot pozitivno ocenjujem sproščeno vzdušje na šoli, z učitelji se lahko pogovarjamo kot s starši, razredničarka nam je bila kot mama. Ne morem se spomniti nobene stvari, ki bi jo lahko ocenil kot slabo.

F. K.

Valeta letošnjih malih maturantov

V četrtek, 12. junija, pa je šlo zares. Pred hotelom Žonta smo se vsi polikani in prav nič vsakdanji zbrali že veliko pred določenim časom. Komaj smo prepoznali drug drugega; za frizerke je bilo to popoldne kar naporno. Damice smo bile oblečene v elegantne volančkaste obleke ali pa v na rob zlikane hlače, fantje pa se še vedno niso mogli odreči kavbojkam in srajci. Veliko deklet je imelo na nogah natakne sandale z vrtoglavo visoko peto, v katerih so komaj hodile, kaj šele plesale.

Ob šesti uri so udarili prvi takti mazurke in v veliko dvorano je prikorakala generacija šentjurskih malih maturantov. Z vseh strani se je slišalo klikanje fotoapararov, občudujoči vzdihli staršev – počutili smo se kot na razstavi. »Glej jo, naša ta mala. A ni fletna?«. Na obrazih nas, »valetantov«, pa je kraljevala rdečica. Po mazurki je sledil skupen uvod in predstavitev vsakega razreda posebej. Uvod se je pričel z nagovorom Juške Kmecl, Teje Kitak, Anite Dobrotinšek, Jasmine Kandorfer, Neže Prezeli, Špele Mlinarič, Jake Zemeta, Iris Gobec in Natalije Ferlež. Učenci so se v imenu vseh osmih razredov zahvalili vsem uslužbencem naše šole, od učiteljev pa vse do čistilk. Sledila je predstavitev osmega a, ki je požel največji aplavz, čeprav je tako po obnašanju kot tudi po uspehu vedno veljal za najslabši razred. Začeli smo z igro, v kateri smo odigrali del našega pouka, žal pa ga ni slišalo veliko ljudi, ker nam je ozvočenje malce ponagajalo, in smo ostali brez mikrofona. Po igri smo učiteljem podarili skromna darila, sledila pa je glasbena točka Teje, Anite in Juške, ki smo se predstavile s pesmijo Mamma Mia legendarne skupine ABBA, in tako smo v srcu marsikaterega starša obudile spomine na njihovo mladost. Po tej točki smo predstavnice šibkejšega spola našega razreda zapele pesem Dan ljubezni, ki smo jo posvetile našemu tovarišu glasbe Mitji Mastnaku, ki nas je vse ta leta spremljal v pevskem zboru. Sicer smo malce »zafušale«, ampak nas to niti ni tako motilo, kajti vedele smo, da danes to ni tako pomembno. Takoj ko smo stopile z odra, smo zajokale in se objele, kajti že misel na to, da nikoli več ne bomo sošolci, nas je zelo potrla. Hkrati pa smo bili srečni. Potem pa je na oder stopil osmi b, ki je prav tako pripravil krajšo igro in glasbena točka. Napisali so celo pesem svoji razredničarki ter vse učitelje pogostili s torto. Osmi c pa se je predstavil s pesmico, ki so jo napisali skupaj.

Po tej predstavitvi so sledili plesi, ki so bili prava polomija, kajti ni bilo naše plesne učiteljice, ki bi nam štela korake. Pravzaprav smo bili kar posrečeni, ko smo se tako vrteli vsak v svojo smer in improvizirali. Zabava po večerji je bila res nora, prav tako pa tudi skupina 3P, ki je zagrela predvsem nas punce, ki smo na pamet pele prav vse njihove pesmi. Skoraj povsem sem prepričana, da bodo spodrinili Siddharto. Hudo pa je bilo, da so nam vedno, ko je bila zabava na vrhuncu, izklopili elektriko, ampak vseeno smo dosegli najboljšo povaletno zabavo do sedaj, ki jo nihče izmed nas ne bi zamenjal za nič na svetu.

Anita Dobrotinšek

Priznanja za šentjurske kmetice

Na občinski novinarski konferenci pri Zdolškovi iz Okroga so se predstavili tudi šentjurski dobitniki priznanj z državnega tekmovanja z naslovom Dobrote slovenskih kmetij. Letos je bilo na Ptuju 17 izdelkov s Šentjurskega.

Najvišje priznanje, Kipec za kakovost, je prejela kmetija Videc iz Vodruža, ki je za svoj kozji sir Gurman že tretjič dobila zlato priznanje. Zlata je bila tudi Jožica Vengust iz Vodruža; pozlatili so jo njeni krhki flancati. Za krofe je prejela bronasto priznanje. Dve srebrni priznanji si je prislužila tudi njena hči Irena Vengust. Tako so Vengustove ženske pobrale kar četrtno vseh šentjurskih priznanj. Štefka Korenjak iz Laz se je okitila z dvema srebrnima priznanjema, in sicer za ječmenov in koruzni kruh. Marija Kroflič je mojstrica polnozrnatega kruha, za katerega je prejela tudi srebrno priznanje. Anica Brečko iz Jakoba si je prislužila srebro s keksi na stroj, predsednica Društva kmetič Šentjur Dragica Dobnik pa bron za buhteljine.

S Ptuja sta prišla ovenčana tudi dva naša moška: Rado Čede iz Razborja je prejel srebrno priznanje za slivovo žganje, Andrej Debelak iz Hotunja pa priznanje za jabolčni kis.

Z večino svojih izdelkov so kmetice počastile udeležence tiskovne konference, njihovi dosežki pa žal niso prišli do zasluženega izraza, saj so jih prehiteli Zdolškovi z bogatim kosilom in serijo svojih odličnih specialitet. Kar je imelo tudi pozitivne posledice, saj je tisto, kar je ostalo, šlo lepo zapakirano z nami domov. Seveda rangirano, za županom Tislom, ki je vse odlikovance počastil z vrtnicami, in občinskimi veljaki je prišla do svojih (primerno skromnejših) zavrtkov tudi novinarska srenja.

Tržni pomen ptujskih priznanj

Načeloma so pomembna, praktično pa ne dovolj. Če izvezamo Videčeve, ki s kozjimi siri uspešno osvajajo slovensko tržišče, je na trgu morda občutneje zastopan le še Debelakov jabolčni kis, vsi drugi dosežki pa so več ali manj obliž za samozavest in prizadevanja posameznih gospodinj. Gre bolj za dokazovanje samim sebi in sosedam, da znajo izborno prehranjevati svoj družino, o prodaji in zaslužku pa kmetice toliko ne razmišljajo. Kot so povedale same, med njihovimi izdelki ni nobenega, ki bi ga lahko ponudila tržišču v zadovoljivih količinah in ob sprejemljivih cenah.

F. K.

Iznancenci so zborovali

Zbrali so se v hotelu Žonta na občnem zboru Društva izgnancev Šentjur v nedeljo, 1. junija. V društvu je včlanjenih le še 60 članov, povprečno imajo 70 let in vsako leto jih je manj, manj pa jih prihaja tudi na različne društvene prireditve in izlete. Kot je v uvodnem govoru poudaril predsednik Janko Pleterski, so staranje in izumiranje društva ter slabo sodelovanje članov eden od glavnih društvenih problemov, zato si v društvu prizadevajo, da bi v svoje vrste pritegnili mlajše svoje izgnancev. Problem je tudi, ker kar polovica članov ne kupuje društvenega časopisa Vestnik, ki edini pravočasno prinaša vse novosti v zvezi s poplačili raznih odškodnin, in marsikdaj se zgodi, da kdo zamudi s svojo vlogo. Kljub temu je večina šentjurskih izgnancev še prejela odškodnino za vojno škodo.

Predsednica Društva Iznancev Slovenije Ivica Žnidaršič je poudarila, da je pomembno, da člani varujejo svoje uveljavljene pravice, še posebej pa je njihova naloga, da poskrbijo, da ne utone v pozabo zgodovinsko dogajanje, katerega žrtve so bili. Podrobno je predstavila nemški in avstrijski odškodninski zakon, pojasnila ravnanje z obveznicami ter označila odprta vprašanja v povezavi z odplačili vojne odškodnine za premoženje in nepremično premoženje. Predsedniku Janku Pleterskemu in Ivanu Osetu je za njuna prizadevanja podelila najvišje društveno priznanje.

Po pogovoru z Žnidaršičevo so si navzoči ogledali razstavo slik iz časov vojne, ob dobrem kosilu in čaši rujnega so obujali spomine in izražali upanje, da bodo krivice vendarle poplačane, čeprav prestanega trpljenja in bolečin ne mora izbrisati noben denar.

Janko Pleterski

Srečanje odraslih skavtov Slovenije

Iskali in našli zaklade

Šentjur je bil prvo junijsko soboto zbirališče odraslih skavtov Slovenije, ki delujejo v Zvezi bratovščin odraslih katoliških skavtinj in skavtov. V organizaciji šentjurske bratovščine se je pod vodstvom Jadranke Škornik v Šentjurju zbralo blizu 80 skavtov, ki so si ogledali Ponikvo, iskali skriti zaklad in druženje zaključili z mašo na Rifniku.

Zjutraj so se zbrali pred šentjursko farno cerkvijo, kjer so se okrepčali, za cerkvijo pa so se postavili v krog in uradno odprli druženje s skavtskim pozdravom *bzzzzzzz*. Najprej jih je pozdravila koordinatorica srečanja Jadranka Škornik, Milka

Skavtski krog na začetku srečanja

Kladnik-Sorčan pa je na prijetno šaljiv način predstavila šentjurske znamenitosti in pot, ki jih je čakala. Zbrane je s svojim razmišljanjem in odnosom do skavtsva pozdravil šentjurski dekan Mirko Zemljčič, poleg zdajšnjega pa je bil prisoten tudi nekdanji kaplan Sandi Koren, sicer *spiritus agens* katoliškega skavstva na Šentjurskem, zdaj pa župnik v Mozirju.

Družčina se je peš odpravila na Slom, kjer so si ogledali Slomškovo rojstno hišo in film o življenju prvega blaženega Slovenca. Pred cerkvijo na Ponikvi so se razdelili v pet skupin, katerim so bila zastavljena vprašanja, na katera so morali odgovore poiskati v ponkovski cerkvi. Nagrada za najuspešnejše je bilo brezplačno slikanje s Slomškovim orehom za cerkvijo, tolažilna nagrada pa je bila polna vrečka bonbonov...

Po kosilu pri Bohorču so se ustavili na železniški postaji in si pod vodstvom šefa postaje Mihaela Bučarja ogledali tamkajšnji muzej. Nato so odšli na Rifnik, kjer so ob poti iskali »zaklade«, pravzaprav listke, na katerih so bile zapisane različne naloge, predvsem šaljivega in združevalnega značaja. (Zapoj pesem, Podaj roko prijatelju, Zažvižgaj, če si v težavah...). Zaklade so seveda našli in udejanjili, vključno z mrzlo vodo in zabojem jabolka, ki sta jih čakala na pol poti. Ena izmed udeleženk je menila: »Drug drugemu smo bili zaklad.«

Na vrhu so si pod vodstvom Toneta Petra ogledali znamenitosti, nato pa pripravili vse potrebno za skavtsko mašo. Postavili so oltar pa križ in nanj ročno izrezljanega Kristusa. Mašo, ki so jo vodili štirje skavtski duhovniki, so spremljali zvoki kitare in petja, udeležili pa so se je tudi mlajši skavti in nekateri drugi Šentjurčani na čelu z županom

Štefanom Tislom. Na koncu so vsi prejeli še zadnji spominski zaklad na skupno druženje: »Drobneža, zlatega in krhkega angelčka«, za katere je organizatorica Jadranka rekla, da so »z ljubeznijo narejeni in blagoslovom podarjeni«.

Sledila je še pojedina in spust z Rifnika. Že v temi so se znova zbrali za

Šentjurska bratovščina odraslih katoliških skavtov je nastala konec leta 2000, kmalu pa so se registrirali kot društvo. Na začetku so imeli štiri člane, danes pa združujejo blizu 20 odraslih skavtov. Poleg Šentjurčanov imajo tudi člane iz Šentruperta, Planine... Njihov skavtski noviciat bo kmalu med »polnopravne« člane sprejel devet skavtskih pripravnikov. Mnogo se ukvarjajo z dobrodelnostjo, želijo si oživiti šentjursko Karitas in pomagati pomoči potrebnim predvsem v domačem okolju.

kulturnim domom in v slovo »izrekli« še zadnji *bzzzzz*. »Naše srečanje je popolnoma uspelo, o čemer pričajo številne pohvale, ki nam jih izrekajo udeleženci. Prisotne so bile bratovščine, ki jih doslej še ni bilo na tovrstnih srečanjih. Zahvala pa gre tudi donatorjem, ki so srečanje omogočili: Kea, Meja, Buco, Ahac, Jager, Golež, Slom, Bohorč, Frizerstvo Kopinšek, TIC, urad župana in Šentjurčan.« je povedala Jadranka Škornik.

Gre nedvomno za zanimivo gibanje, ki združuje odraslo verno populacijo tudi v »civilni« sferi. Odrasli skavti se očitno znajo »imeti fajn« in združiti prosti čas in vero na prijeten način.

L. H.

Klub Smeh poleti

Kot ena izmed prostovoljk sem letos priskočila na pomoč Klubu Smeh in njegovi mentorici Larisi Žmaher. V klubskih prostorih so se odvijale številne ustvarjalne delavnice, zabavali smo se ob družabnih igrah ter s pomočjo dijakinje Mojce Zupanc izpeljali pevske in plesne vaje. Trenutno se osnovnošolska dekleta intenzivno pripravljajo na nastop v Domu starejših Šentjur in v Mladinskem domu za socialno ogrožene najstnike in otroke brez staršev v Mariboru.

Med poletnimi počitnicami, v mesecu juliju, bo Klub Smeh odprt med 10. in 13. uro od ponedeljka do petka. Aktivnosti se odvijajo v garderobi šentjurskega kulturnega doma. Od 14. do 18. julija se bomo priključili Centru za socialno delo, ki v prostoru ob istem času organizira »Vesele počitnice«.

Za otroke se pripravljajo različne kreativne delavnice (šivanje prtičkov, izdelovanje obeskov in ogrlic ter glinenih

okrasov in okrasov iz slanega testa), športne in družabne igre.

Aktivnosti Kluba Smeh podpirajo Občina Šentjur, Urad za mladino v sodelovanju s Študentskim klubom mladih Šentjur ter številnimi posamezniki, ki pomagajo občasno.

IRFF – Društvo za mednarodno pomoč in prijateljstvo
IRFF in Občina Šentjur organizirata razigrano ter kreativno popoldne za otroke. Med drugim bodo otroci lahko sodelovali na ustvarjalnih delavnicah in družabnih igrah, se udeležili prireditve »Pokaži, kaj znaš« in prisluhnili koncertu Josepha Rakotarahalahy-ja, ki je šentjurski okolici že poznan.

V petek, 4. julija, bo od 18. ure dalje na Mestnem trgu pred Resevno Šentjur potekal POČITNIŠKI ŽIVŽAV z Josephom in Malalo Rakotarahalahy-jem z Madagaskarja.

Še poziv vsem, ki jih veseli delo z otroki, in tistim, ki so polni idej. Pokličite 031 234 293 (Lara) in se pridružite.

B.M.

Tekmovanje v Veseli šoli Zlata Lidija in Nejc

Tekmovanja v matematiki, fiziki, maternem jeziku in tujih jezikih, zgodovini... vse to so tekmovanja v okviru šole, vesela šola pa združuje vsa ta znanja na bolj poljuden in zabaven način, zato včasih pritegne tudi koga, ki se v »uradnih« tekmovanjih ne znajde najbolje. So pa taki, ki jim gre oboje dobro – med temi sta gotovo tudi Nejc Rosenstein in Lidija Klakočar, ki sta letos na veselošolskem tekmovanju najvišje ravni osvojila zlati priznanji, saj sta od 40 možnih točk osvojila Nejc 38 in Lidija 36 točk. Državno tekmovanje je 17. aprila

organizirala OŠ Dobje, nanj se je uvrstilo 13 otrok iz OŠ Slivnica pri Celju in njenih podružnic. Lidija in Nejc sta se udeležila tudi uradne podelitve zlatih priznanj, ki je bila 1. junija v Cankarjevem domu v Ljubljani in pri tem sta povedala tole: »Prireditve nama je bila zelo všeč. Po končanem uradnem delu je sledilo še obvezno slikanje pred Cankarjevim spomenikom in tiha želja, da bi še kdaj bila tako uspešna.«

N. G.

Ponkovške seniorke na izletu

V okviru športne in rekreacijske dejavnosti na Ponikvi od jeseni do pomladi aktivno deluje skupina seniork v povprečju nad 60 let starosti. Strokovno vodi to 20-člansko ekipo fizioterapevtka Mihaela Palčnik. Po uspešnem zaključku leta so v skupini, ki jo vodi Dragica Žohar, organizirale zaključni izlet. Vodenje izleta je prevzela upokojena učiteljica Slava Kovačič. 5. junija se je 28 žena v lepem in vročem dnevu odpravilo na ogled Pivovarne Laško. Tam so se seznanile s tehnološko in tržno zmogljivostjo te pivovarne. Kljub vročemu dnevu niso pretiravale v pitju piva ali drugih napitkov, zaradi peklenske vročine pa so povsem verjele posredovanim podatkom o prodaji pijač.

Podale so se na plato ob gradu Turn, od koder so si lahko ogledale panoramo mesta in zahodne okolice. V grad s petimi zvezdicami jih naključni »prišlek« ni povabil. Dobile so občutek, da jih podcenjuje glede finančne kondicije. Notranjosti niso videle, čeprav bi zmogle zadostiti tudi zahtevam kategorije »petih zvezd.«

Pot so nadaljevale prek Zidanega mosta proti Lisci. Na poti so se ustavile na kosilu na turistični kmetiji Kranjc-Pavlič. Zaradi precejšnje kondicijske izčrpanosti se niso podale na hrib do oddaljene cerkve sv. Lovrenca. Po kosilu in razgledanju okolice so se odpeljale v vasico Razbor pod Lisco.

V vasi Razbor so se seznanile s krajevnimi značilnostmi. Ena zanimivejših je bila iz 19. stoletja: v

takratnih skromnih razmerah je krajevni učitelj naključnim obiskovalcem skuhal klobaso kar v nočni posodi /kahli/. To z opravičilom, da druge boljše posode nima. Vselej je zatrdil, da je nova in namensko še neuporabljena.

V cerkvi so udeležence še potrdile svoje ubrano petje.

Preživele so prijeten dan v petju, počutju in sožitju. Edini moški, šofer Izletnika, je predlagal, da zaradi ozkih sedežev v avtobusu kombinirajo, »ena debela in ena suha«. To je le delno uspelo zaradi manka suhih.

V.Jagodič

Smeh je pol zdravja

Pogajanja

- Gospodična, bi seksali z menoj za milijon evrov?
- Ja, bi.
- Kaj pa za petdeset?
- Nesramnež, kaj pa mislite, da sem!
- To že vem, zdaj se samo pogajava za ceno.

Blondinkin oglas

Zamenjam težko razumljivo knjigo o kontracepciji za rabljen otroški voziček.

Šolska kolumna

Šola ni več nora, šole je konec

Letošnje leto je minilo še hitreje kot lansko, a se je vseeno veliko dogajalo. Veliko je bilo preteptov, veliko nesporazumov med učenci in učitelji, iz čiste jeze ali nesramnosti je bilo izrečenih veliko grdih besed, zgodilo pa se je tudi veliko lepega. Situacija na šoli se je v tem šolskem letu močno spremenila, kajti vse je postalo bolj strogo, nič več nam ne dovolijo, odnosi med učenci in učitelji so vedno slabši, zaradi nekaterih sošolcev, ki mislijo, da so frajerji, pa nam je veliko stvari prepovedanih. Tisto, po čemer si bom zapomnila to šolsko leto, so številne ekskurzije, novoletne zabave in birma. No, ja, novoletna zabava je bila dobra, dokler niso prišli osmi razredi, ki naj bi jo imeli v kulturnem domu, a so jim jo vzeli zaradi grdega obnašanja, in so nam jo uničili s svojimi CD-ji. Res ne vem, zakaj se jim ne zdi glasba skupine Bepop in Game Over dobra. Pa pustimo zdaj te zadeve. Predaja ključa, ki je potekala v ponedeljek, 9. junija, v telovadnici naše šole, je bila sicer zelo dobra in domiselna, ampak mislim, da ni bilo vse po pravilih: igra, ki ni štela, je verjetno vplivala na to, da je ključ dobil 7. a razred, za katerega smo si mislili, da ga lahko dobi. Potem pa so tu še šolski utrinki. Letos je bilo vse skupaj tako dolgočasno. Igra je bila sicer dobra, a delavnice - da kar zaspis! Sama sem se v svoji delavnici neznansko dolgočasila in komaj sem čakala, da vse skupaj mine in da grem domov. Lani je bilo res več delavnic in v njih je bilo veliko boljše vzdušje kot letos. Upam, da jih bodo naslednje leto popestrili, kajti takrat jih bom imela zadnjič. Sploh pa bi bilo lepo, če bi lahko imeli kakšne zabave na šoli ob petkih. Lahko bi jih imeli enkrat mesečno nekje od sedme ure zvečer dalje. Tam bi lahko bil tudi kakšen učitelj ali pa tudi ne. Če bi imeli takšno zabavo enkrat vsaj za poskus, bi lahko dokazali, da se znamo čisto človeško zabavati, potem pa bi nam lahko še večkrat zaupali.

Eneja L.

Naše kmetije

Stanko Valpatič: »Vsaka žival je del družbe in njena nasilna smrt je krvava rana civilizacije.«

Kmetija Stanke in Stanka Valpatič z Ostrožnega je nekaj bistveno drugačnega, kot smo vajeni, a vendar zelo podobna tistim praviim kmetijam, ki so nekoč živele in umirale zaradi kmetstva, tako rekoč zaradi ideologije. Le da Valpatičeve vodi drugačna ideja: najodločnejše zavzemanje za pravice živali in narave. Pravijo, da delajo za višje cilje, za svet brez izkoriščanja soljudi, živali in narave, brez nasilja in ubijanja. Prepričani so, da je eden od predpogojev za takšen svet prenehanje z masovno živinorejo in lovom na divje živali ter ribe. Povsem samoumevno je tako tudi njihovo vegetarijanstvo oziroma veganstvo. Kmetija je izključno poljedelska, ne le poljedelska, temveč tudi miroljubna poljedelska kmetija, ki živi in dela v prijaznem sozvočju z vsemi živalmi, rastlinami in celo plevelom, ki mu pravijo sorastline.

Brez zgodovine za prihodnost

Kmetija Valpatičevih skoraj da nima zgodovine, ima samo sedanjost. Na enem od prijaznih vzpetin na Ostrožnem, kjer delajo prve korake h kraljestvu miru, je nekoč bila Šemerlova domačija. Ta je bila pred desetletji prodana Brglezovi – Šmidovi Berti iz Dolge gore. Šmidovi so delali in živeli v Švici, na Ostrožnem so sicer imeli veliko dvonadstropno hišo, kamor so občasno prihajali, kmetija pa je samevala vse do leta 1995. Takrat se je gospa Berta na srečanju prakristjanov v Mariboru spoznala z Valpatičevima iz Robadja pri Štrigovi. Očitno je bila to »ljubezen na prvi pogled«, Šmidove je še posebej impresioniral način, kako Valpatičevi ravnavajo z naravo in živalmi, in kmalu so jih pregovorili, da se preselijo na njihovo kmetijo na Ostrožnem. Nekaj let so jo imeli v najemu, ko pa sta se obe strani dokončno prepričali, da je njihovo prijateljstvo trdno, so jo leta 2001 tudi zemljiško knjižno prepisali na Valpatičeve. Brez plačila. Šmidovi so si izgovorili brezplačno bivanje, prehrano ter oskrbo in starost.

Kmetija ima 6 hektarov obdelovalnih površin, od tega približno polovico njiv, ostalo so travniki in sadovnjaki, ter 4 hektare gozda. Imajo certifikat ekološke kmetije. Na vzpetini sredi kmetije stoji velika hiša, ob kateri so skupaj z Šmidovimi dogradili še dve gospodarski poslopji. Imajo dva traktorja, nekaj priključkov, svoj »ekološki« mlin, avtomobil, sodobno opremljeno stanovanje..., skratka vse, kar ima sodobna družina. Na kmetiji živi tudi mnogo živali in živalic, ki so vse več ali manj prišle z njimi iz Štrigove. 12 let stara koza Lola z vimenom do tal s svojim mlekom hrani dva kužka in tri muce, po dvorišču tekajo tri kocke z najmanj 20 piščanci – šaški, s katerimi se družita 9-letni Toni in 12-letna Natalija. Kobili Vranka in Lili, ki veselo hrzta v prostornem in lepo urejenem hlevu, sta pravzaprav edini izkoriščani živali na kmetiji, ker občasno vlačita po njivah kakšen plug ali rahljač zemlje. Ampak to delata z dobro voljo, s hvaležnostjo, pravi Stanko.

Poklic: geodet – kmet

Stanko Valpatič, 37 let, je po poklicu geodet, zaposlen pri šentjurski Meri. Sam k svojem poklicu vedno ponosno doda besedo »kmet«, čeprav je čista kmetica in poljedelka pravzaprav žena Stanka (31), on pa le njen pomočnik. Predvsem na njenih plečih so skrb za otroka, hiša, gospodinjstvo, vsa dela na polju, tudi na tržnico v Celje odhaja največkrat ona.

Miroljubno poljedelstvo

Gospod Stanko, vaša kmetija in vaš način kmetovanja sta nekaj posebnega. Lahko v nekaj stavkih bralcem Šentjurskih novic razložite, kaj je njegovo bistvo?

Poljedelstvo, kjer se prideluje skladno z zakoni narave, kjer se učimo živeti v miru z vsemi ljudmi v

nam one vračajo s tem, da spoštujejo naše pridelke. Ne boste verjeli, srne na primer se sicer lotijo tudi našega fižola, toda niti približno ne v takem obsegu, kot to slišimo od nekaterih sosednjih kmetov.

Prav nič drugače ni z rastlinami. Tudi plevli niso naš sovražnik, celo prepričani smo, da so nekatere sorastline, kot mi pravimo plevelu, potrebne za vzdrževanje ravnotežja, da dajejo našim pridelkom določeno kvaliteto, poseben okus in da igrajo pomembno vlogo pri ohranjanju vlažnosti zemlje itd. Zato naše njive nikoli niso »čiste« in kažejo podobo zapuščenosti. Res je, da skrbimo, da plevli ne zadušijo naših kultur, toda to naredimo brez nasilja, tako da rastlinam povemo, kaj mislimo narediti z njimi. Zemljo posujemo z listjem, slamo, jo rahljamo, okapamo in podobno. Zelo pazimo, da s svojimi posegi bistveno ne rušimo naravnega ravnotežja. To velja tudi za tako imenovane rastlinske škodljivce, kajti v naravnem okolju se ravnotežje vzdržuje samo. Mi naših njiv ne gnojimo z živalskimi iztrebki, temveč samo s kompostom, ne uporabljamo umetnih gnojil in nobenih zaščitnih sredstev,

spoštovanju do drugače mislečih, v miru in prijateljstvu z živalmi imenujemo miroljubno poljedelstvo. Pri naravnem ravnanju z njivami ni izkoriščanja – je dajanje in sprejemanje v medsebojnem spoštovanju. Zemljo vidimo kot živo bitje, ki ima pravico do iskrene komunikacije. Ubijanja talnih živih bitij z uporabo kemije, gnoj in gnojevke, s ciljem, da se iz tal izvleče čim večji pridelek, mi ne poznamo. V zemljo ne vnašamo nobenih protizivljenjskih snovi, ki obremenjujejo okolje in človekovo hrano.

Smo prijatelji narave in tudi živali, ki živijo v naravi, ne preganjamo. Zavedamo se, da jim je človek vzel njihov življenjski prostor ter da so iz tega razloga prisiljene narediti škodo na njivah, če sploh temu lahko rečemo škoda.

Moderen človek se je prevzel in zapostavlja, dobesedno zatira in izkorišča svoje zemeljske bivanjske partnerje. Zlasti so prizadete živali, ki čutijo zelo podobno kot človek in so človeku najbližja bitja, a so vnebovpijoč primer žrtve človeške okrutnosti in prenapetosti. Ob spoštljivem sobivanju z njimi postanejo živali drugačne, prijazne, zavejo se svoje vloge ob človeku in ga nikakor ne ovirajo v njegovem življenjskem prostoru. To velja tudi za divje živali. Na naših njivah in travnikih boste vedno našli 5 do 10 odstotkov površin, ki jim jih v celoti prepuščamo, naredili smo jim celo štiri mokrišča. Presenetljivo

insekticidov, herbicidov. Vsako tretje leto damo zemlji počitek, jo zasejemo z deteljo, facelijo, grašico za podor ali pa jo kar pustimo, da na njej zraste, kar pač zemlja sama daje in hoče.

Priznam, s filozofskega stališča je zelo simpatično, toda ali takšen vzorec kmetovanja, če bi se razširil po vsem planetu, ne pomeni spet hudih lakot, še hušjih, kot so nekoč morale zemljane?

Sploh ne. Velik Einstein je nekoč rekel, da na zemlji ne bi nič tako povečalo možnost preživetja kot korak k vegetarijanstvu. Na enem hektaru krme za živali se pridobi le okrog 50 kilogramov govejega mesa, na isti površini mi z našo tehnologijo in starimi sortami lahko pridelamo okrog 3000 kg žit, 3000-4000 kg razne zelenjave in sadja. Ista površina zemlje, ki kot travnik z mesom hrani deset ljudi, bi posejana z graham ali žiti brez težav prehranila sto ljudi. Polovico svetovne žetve pojejo živali in le desetina tega predelka se nato v obliki mesa, mi pravimo v obliki živalskih trupel, porabi za prehrano ljudi. Gre za izjemno razsipnost, ki nima prav nobenega opravičila. Je celo v nasprotju z naravnimi zakoni in Desetimi božjimi zapovedmi, ki so vodilo našega življenja in ravnanja z naravo. In ob vsem tem danes zaradi lakote umre letno okrog 50 milijonov ljudi, kar je neprimerno več, kot jih je umiralo kdaj koli prej. Če bi industrijske države

zmanjšale porabo mesa samo za 10 %, bi se lahko dodatno najedlo 100 milijonov ljudi.

To so dejstva, mimo katerih ne more noben dobronameren razmišljajoč človek.

10 hektarov miroljubnega poljedelstva – milijon letnega prihodka.

Toda tu je tudi ekonomika. Ali se vsaj na teoretični ravni lahko vaša družina preživi na 10 hektarih brez vaše geodetske plače? Kolikšni so vaši pridelki in iztržki?

Letos bomo pridelali okrog 800 kg pira, nekaj manj pšenice resnice in koruze – gre za stare sorte z razmeroma nižjimi hektarskimi donosi – 300 kg paradižnika, 600 kg hokaido bučk, 300 kg zukini bučk, nekaj sto kilogramov pese, korenja, fižola, vlagamo velike količine kumaric in paprike, kisle repe. V spomladanskem času naredimo čez 1000 kozarčkov čemaža v olivnem olju, letno spečemo čez 1000

kilogramov našega kruha iz kmečke peči... Vse to so proizvodi iz ekološko nadzirane pridelave, ki jih tudi zlahka prodamo po ekoloških cenah. Najmanj polovico prodamo, prodali bi lahko še bistveno več, prostora na trgu je še dovolj, a več ne pridelamo. Poleg tega imamo tudi prodajo, bolje rečeno distribucijo IBI veganskih proizvodov. Naš kmetijski mesečni izkupiček znaša povprečno okrog 80.000 SIT, kar je, priznam, premalo za vzdrževanje standarda, kot ga imamo.

Dela pa je veliko? Gospa Stanka, vi ste prva delovna sila kmetije, kakšen je vaš delavnik?

Da, čeprav uporabljamo tudi stroje, je fizičnega dela res veliko. Zlasti pri miroljubnem poljedelstvu je človekova roka nenadomestljiva. Zdaj poleti začnem jutraj ob pol petih, opoldne se za kakšne dve do tri ure preselim v hišo, potem pa spet ven do večera. Ne, ne, sploh ni hudo, če te vse skupaj veseli in če si prepričan, da delaš prav in nekaj dobrega.

Vegetarijanstvo za zdravje telesa in družbe

Vsi ste veganci, kar pomeni, da tudi mleka in jajc ne jeste, vaša otroka še nista okusila

hrane živalskega izvora. Ne bi mogel reči, da niste zdravega videza, toda znanost le pravi, da so za normalni razvoj človekovega organizma potrebne tako imenovane esencialne aminokisline, ki so nekatere izključno živalskega izvora?

Najprej vas morem malo popraviti; otroka nista nikoli okusila mesa živali ali rib.

Gre očitno za še eno zmoto, morda tudi prevaro znanosti. Toni in Natalija sta vam najboljši dokaz, da to ni res. Naša otroka nikoli nista bila bolna ali kakorkoli prizadeta zaradi našega načina prehranjevanja. Dala sta sicer skozi vsa različna preventivna cepljenja, ki jih predpisuje država, toda osebno sem prepričan, da so le-ta povsem nepotrebna, če človek živi skladno z naravo.

Ali vendarle ne »posiljuate« svojih otrok z veganstvom in s svojo življenjsko filozofijo?

Toni in Natalija sta zrasla v živalim naklonjenem vzdušju, živali so njune prijateljice in mislim, da ni nobene možnosti, da bi ju kdorkoli pripravil do tega, da bi jih jedla. Posredno pa je to prav gotovo posledica naše vzgoje, nikakor pa ne prisila. Starši smo pač odgovorni za vzgojo otrok in je prav, da jih vzgajamo z najboljšimi nameni.

Še marsikaj bi bil rad vprašal, pogledal, se sam prepričal, toda pred hišo so bili že sosedje Nevenka, Ivan in Aleš, vsi že »oboroženi« z vilami in grabljami. Prišli so pomagat spravljat seno, kar je pomenilo, da se spodobi, da svojo radovednost potešim še kdaj drugič. Zlasti sem želel poklepatati še z otrokoma o tem, kako s svojo različnostjo preživita v ponkovškem okolju, med vrstniki, v šoli, hotel sem malo provocirati z vprašanji, kako se »borijo« z obadi, komarji, ali spoštujejo tudi njihove prehranjevalne navade in podobno, pa ni bilo več časa za to. Kar pomeni, da življenje in čas tudi na kmetiji miroljubnega poljedelstva tečeta enako noro hitro kot ostalemu potrošniškemu svetu.

Za popotnico so mi pripravili kozarec svojega čemaža v olivnem olju, nekaj Ibijevih veganskih pripravkov ter lep kos kruha iz kmečke peči. Gospa Stanka se je sicer opravičevala, da je star že en teden, toda bil je presnetljivo svež in izjemnega okusa.

Na hitro sem naredil še nekaj fotografij, eno družinsko obvezno pred velikim posterjem v dnevnem prostoru, s katerega so simpatično zrlje v svet različne živali.

F. K.

Šentjursko poletje

Maistri zasenčili Ipike

Ženski pevski zbor »Skladatelj Ipavcev« Šentjur ter Ženska vokalna skupina so organizirali mini predstavitveni koncert pod Ipavčevo lipo. Lep ambient za Ipavčevo hišo

daje kulturnim prireditvam vedno poseben čar. In tako je bilo tudi tokrat. Ženska vokalna skupina »Skladatelj Ipavcev« Šentjur je pod vodstvom Simone Zdolšek odpela devet skladbic. »Ipike« veljajo ponavadi za tihe pevke, tokrat so bile zaradi odprtega prostora še tišje. Sicer pa je lepo odpete pesmi motil le občasni hrup mimo vozečih avtomobilov.

Prvič pa smo lahko slišali tudi skupinico treh priznanih klarinetistov, ki so si nadeli ime Maister trio. Slavko Kovačič, Bojan Logar ter domačin Jurij Hladnik, ki sestavljajo ta trio, so diplomanti ljubljanske Akademije za glasbo. Pestrost zvoka je na treh enakih glasbilih ustvarila polno harmonijo. Člane Maister tria družijo želja po skupnem muziciranju in oživljanju bogate literature različnih obdobij. Odigrali so pet sklopov pesmi in z vsemi so pokazali mojstrstvo. Skladbe so bile odigrane brez napak, natančno in sploh navdahnjeno. V živo lahko koncerte take vrste spremljamo le v Cankarjevem domu – in k sreči občasno v Šentjurju pod Ipavčevo lipo. Virtuozni so svoje instrumente pokazali v skrajni meji zmogljivosti.

Program je odlično povezoval Anžej Dežan. Že s sproščenim nastopom je dokazal, da mu to delo leži, zato ga bomo zagotovo videli še na marsikaterem odru.

Lep večer se je v mraku zaključil po dobri uri programa.

J9

Aleš Nežmah razstavlja v Mestni galeriji v Šoštanju

Barve za pastirja

Koščki kruha na okenskih policah, vino, dve skladbici za dve violini, znatno število obiskovalcev, kratki pozdravi predstavnikov občine Šoštanj, Zavoda za kulturo Šoštanj, kratek komentar likovne kritičarke Marlen Premšak in pogovor voditeljice ter avtorja razstave... in je bila razstava Aleša Nežmaha 12. junija odprta.

Vročina ni in ni hotela popustiti, pa Aleševe slike s prevladujočimi toplimi barvami tudi niso pustile ohladitve. In še en vzrok za toploto je bil: Aleš Nežmah se je po daljšem premoru zopet pokazal prijateljem in ljudem, željnih njegovega likovnega ustvarjanja, ki je lepo samo po sebi in ki je všečno zaradi občutenega mešanja in združevanja barv na ogromnih površinah.

In zakaj svojega najnovejšega ustvarjanja ni pokazal v domačem kraju? Bi zelo rad, a Šentjur nima primerne prostora za razstave, nima galerije, stara občina pa tudi ne more biti nadomestek zanje za večno.

N.G.

Barbara Lesjak: »Vodijo me strasti.«

Šteje jih šele dobrih 21, pa ima za sabo že lepo umetniško kariero. Poje, riše, piše, igra, razmišlja... In to na veliki sceni, v belem svetu. Dobesedno. Prepevala je v ZDA, Kanadi, Nemčiji, na Irskem..., igrala in pela je v ljubljanski Drami in Cankarjevem domu, piše za verski tednik Družino... Junija je v šentjurski knjižnici na ogled njena razstava šestnajstih slik. Barbara Lesjak sicer študira biologijo in kemijo, predvsem za svojo dušo pa počne milijon stvari. Pravi, da se ukvarja s tistim, kar jo osrečuje. Svoje prihodnosti ne vidi v domačem kraju, čeprav ji je Šentjur zelo pri srcu. Dobila sva se na nek manj vroč junijski torek v ljubljanskem lokalu, kjer je nekoč prepevala na večerih znanega kolumnista Arturja Šterna... Govorila sva o njenih uspehih, gledališču, literaturi, izognila se nisva niti politiki, veri, uspešnosti. In našem predragem Šentjurju.

Pravi, da je bila kot deklica popolnoma neopazna. V osnovni šoli si je najbolj zapomnila Iva Brodeja – nanjo je napravil vtis kot zanimiv človek in *lik*, pred katerim so vsi enaki. Hodila je v njegov likovni krožek in se navdušila nad risanjem in slikanjem.

Nesreča ji da zalet

Po končani osnovni šoli se odloči za škofijsko gimnazijo v Šentvidu pri Ljubljani. Na informativnem dnevu jo navduši to, da ima gimnazija svojo glasbeno šolo in likovni atelje, in si reče, da bo to njena šola. Toda že po nekaj mesecih pade po stopnicah in se hudo poškoduje – komplicirano si zlomi koleno, tako da je do tretjega letnika praktično vseskozi v mavcu, na berglah in v vozičku. »Tri leta sem bila več v bolnici kot v šoli in doma. Prestala sem številne operacije. Na začetku je bilo hudo in sem bil kar malo depresivna. Toda uvidela sem, da bo še slabše, če se bom smilila sama sebi. Že v bolnici sem skušala biti čimbolj aktivna, ob pomoči sošolcev in staršev pa sem zvozila tudi s šolo. Spremenila se mi je lestvica vrednot, popolnoma sem se spoznala in se zavedla, kaj hočem,« pripoveduje Barbara o obdobju, ki je imelo odločilen vpliv na njeno prihodnost.

Po vrnitvi v normalni šolski ritem se je angažirala v gimnazijski likovni šoli. Najprej se je urila pod vodstvom akademika Zmaga Modica, potem pa še pod mentorstvom Darka Slavca, ki jo je še posebej navdušil za dve tehniki: terra incognita s ciklom Štirje letni časi in suhi pastel ali barvne krede. Šestnajst njenih motivov narave in domišljjsko zasanjanih figur je od začetka junija na ogled v šentjurski knjižnici. »Neka gospa me je na odprtju vprašala, kdaj najdem čas zase, pa sem ji rekla, da so razstavljene slike del mene. To je tisti čas, v katerem uživam. Najbolje se počutim, ko uspem z barvno kompozicijo na platno ujeti trenutek, kot ga sama doživljam.«

Matiček se ženi v Drami

V gimnaziji se je začela ukvarjati tudi s petjem, še z nekaj kolegicami se je udeležila avdicije v ljubljanski Drami. Režiser Vito Taufer je v novo uprizoritev Linhartove igre Matiček se ženi vključil tudi pevsko-igralski nastop *dekličev*. Barbara je bila sprejeta in je tako pred dobrimi štirimi leti prvič stopila na odru Drame, in to v družbi takšnih igralskih imen, kot so Jurij Souček, Gregor Bakovič, Marko Okorn, Bojan Emeršič...

Gledališko življenje jo je na nek način očaralo. Strinja se, da gre za popolnoma *drug svet*, ki je zanimiv tako na odru kot morda še bolj za kulisami. Igralke in igralci so zelo odprti čustveni ljudje, ki s svojimi reakcijami človeka včasih kar presenetijo. V številnih ponovitvah predstave je nadvse uživala, najbolj pa sta jo očarali igralki Nataša Barbara

Gračner in Tina Železnik, ki sta po Barbarinem mnenju največji talent slovenskega gledališča.

Tudi njej se je obetalo mesto na AGRFT, celo sprejemnih izpitov ji ne bi bilo potrebno delati. Toda odločila se, da je z gledališčem zaenkrat opravila...

Ločitev dela in umetnosti

»Odločila sem se za študij biologije in kemije, saj se mi zdi, da tako lažje uživam v umetnosti. Če bi študirala petje, igro ali slikarstvo, se bi mi zdelo, da me nekaj ovira in da ne morem več dati od sebe tistega, kar res čutim in doživljam. S poklicem umetnika si ne želim služiti kruha, zato sem se odločila za drugačen študij.« odgovarja Barbara na vprašanje, zakaj se ni podala na profesionalno pot na področjih, kjer je najboljša in najbolj uživa.

No, tudi biologija in kemija ji pomenita velik izziv, morda bo s študijem nadaljevala tudi po diplomi. Še posebej jo zanima genetika, na najino srečanje pa je prišla z instrukcij biologije.

ZDA, Kanada, Irska...

Minulo jesen je preživela v ZDA in Kanadi, kjer je z zborom prepevala slovenskim zdomcem. Pravi, da je bilo nepozabno in da je nadvse uživala v druženju z ameriški in kanadskimi Slovenci. Popolnoma slučajno se je zgodilo, da je stanovala pri sestri Šentjurčana Franca Gazvode.

Največkrat je gostovala z oktetom Utrip, s katerim prepevajo zabavne pesmi in samospeve, v oktetu pa z našega konca poje tudi Drameljčan Boštjan Jager. Bila je v Švici, Nemčiji, Italiji, na Irskem, od koder se z veseljem spominja *odšekanega* druženja z Markom Zorkom, možem slovenske veleposlanice, sicer pa znanim svobodnim umetnikom in kolumnistom.

Skupaj z desetimi kolegicami in simfoniki radiotelevizije je v Cankarjevem domu prepevala Faustovo opero. Pravi, da je fantastičen občutek za sabo slišati celoten orkester, sicer pa rada prepeva tudi sama. Barbara je vadila solo petje pri prof. Marti Močnik, vedno se odzove na humanitarne koncerte v Kliničnem centru, prepeva na porokah... Na neki *žurki* jo je slišal Artur Štern, razvpiti metabiolog in svobodni umetnik, ki je pela Amazing grace Joan Baez. Povabil jo je, da s svojim glasom spremlja njegove pogovore z znanimi Slovenci v okviru Hemingwayevih večerov...

Šentjur...

»Vedno me spreleti, ko na vlaku zaslišim: «Naslednja postaja Šentjur.» Žal kar nekaj let z

domačim krajem nisem imela pretiranih stikov, zdaj pa jih imam nekoliko več. Zadnjič sem šla recimo na bazen in mi je bilo čisto fajn. Je pa res, da mi po treh dneh postane dolgčas in rabim spremembo. Očitno v Šentjurju ne znam pognati korenin.« meni o domačem okolju Barbara. Včasih se ji zdi, da so ljudje kar hitro nevoščljivi; če je nekdo uspešen, jim je takoj nevaren...

Strinja se, da se premalo sliši mlade, kar pa povezuje tudi s politiko v Šentjurju, ki je sicer ne spremlja podrobno, a toliko že, da se ji zdi, da ta ni preveč razvojno naravnana. »Vse deluje po sistemu mlinskega kolesa. Ni važno, kdo je na oblasti, sistem vodenja je isti. Pomembno je, da drug drugemu skopljajo jamo, za napredek pa jim ni kaj prida mar. Lahko rečem, da se mi zdi v Šentjurju politična scena umazana. Od politikov mi je bil sicer všeč Ivo Hvalica, ki je vedno rekel, kar je mislil.«

O veri

Nikoli ni skrivala, da je verna. Pravi, da je vera stvar posameznika, ki ima vso pravico izbirati, v kaj bo veroval. »Lahko se kličeš k palmi in se najdeš v njej. Ljudi ločim po tem, kako so dobri, in ne, če so verni. Gre za svobodno odločitev človeka, motijo pa me predsodki do vernih. Seveda pa so na obeh straneh ekstremi in nesmisli, še posebej ob vmešavanju politike. Biti klerikalec je zame nesmisel. Sovražim tudi tercalke.«

Odobrava kontracepcijo, saj je po njenem mnenju boljša preventiva kot kurativa, najhujšo čustveno bolečino pa ženski povzroči splav. Strinja se, da je razmislek o odpravi celibata na mestu. Verjame, da duhovnikom ljubezen v boga zadošča v čustvenem smislu, je pa popolnoma naravno, da je nemogoče brzdati spolno slo... Verjame v večno ljubezen in zvestobo: »Ko se bom nekoč poročila, bom sprejela, da je moj moški tisti, s katerim bom živila do smrti. Sama si ga bom naredila toliko seksipilnega, da mi bo vedno všeč!«

O sebi

Rada bere. Med pesniki ji je najbolj pri srcu Mila Kacič, ne more pozabiti Menartovega *Krokija*. Literarno je zaljubljena v Jančarja, vživela se je v dnevnik Christiana Moeja... Od takrat redno prebira Delovo Sobotno prilogo. Besede imajo zanjo posebno moč. Še posebej tiste na koncu pesmi, romana, članka. Tudi sama rada piše. Občasno objavlja v Družini in Šentjurčanu.

Po naravi je mistik. Uživa v tem, da jo vodijo strasti. Dovoli si, da jo odnese: »Rada pokažem čustva, saj ne morem ostati ravnodušna. Motijo me mlačni ljudje. Zavedam se, da sem lahko tudi težavna, toda vedno skušam iskati notranjo harmonijo. To najdem v ukvarjanju z umetnostjo. Ko rišem, pojem ali razmišljam, se čistim.«

Luka Hvalc

DNEVNIK II. del

Matej Frece

Nekje sredi aprila:

Danes sem bil na nekem računalniškem seminarju od IBM-a v Ljubljani. Čeprav ti seminarji z naslovi obljublajo zanimive teme, se ponavadi vedno spremenijo le v zelo premeteno zamaskirano par ur dolgo reklamo, kjer se organizator hvali, da kot za šalo pometa s konkurenco in da je najboljša stvar v vesolju in okolici. Pri tem si seveda izdatno pomaga z grafikoni in pa z raznimi kadri iz konkurence, ki v primerjavi z organizatorjevi ljudmi stvari opravljajo neverjetno počasi in šlampasto. Vse skupaj je izgledalo že kot kakšna bebava reklama iz Top Shopa. Ker se mi je vse skupaj zdelo potrata časa, sem na polovici »predavanj« izparel iz predavalnice in raje šel na sprehod po beli Ljubljani, pri tem pa – tako kot vedno – obredel nekaj največjih knjigarn in si seveda privoščil par zanimivih naslovov.

29.4.2003:

Ah, danes so izšle nove Novice. Opazim, da so v mojem dnevniku pod sliko napisali, da sem »inženir«. Hm, čudno, kajti kolikor vem, ta naziv danes ne obstaja več. Ponavadi sicer nisem občutljiv glede uporabe pridobljenega naziva – v kolikor ne gre za tehnični članek na mojem področju, ga izpustim – toda ob tem se mi je vseeno zazdelo, da so bila vsa tista dolgoletna živčiranja, frustriranja, trdo delo, pot, znoj, odrekanja in celonočna učenja nekako zaman. Torej, dragi bralci, sicer predvidevam, da vas to niti najmanj ne zanima, ampak vseeno: ne glede kaj piše pod sliko v tej številki, je moj uradni naziv »univerzitetni diplomirani inženir«.

Enkrat med prvomajskimi prazniki:

Priznam, da imam predsodek. No, verjetno jih imam več, toda tale prav izstopa: včasih, ampak res samo včasih, ljudi sodim po obleki. To je grozen zločin, saj vem, ampak ne morem si pomagati. Saj ne, da se sam oblačim okusno in po modi, daleč od tega. Pravzaprav glede lastne garderobe nimam nobenega občutka in, kot bi rekel moj oče, se nikakor ne oblačim stanu primerno, prej nasprotno. Toda ne glede na to, kakšen je moj čut za izbiro obleke (ga ni sploh), mi vedno v oči pade nekdo, ki se naokoli sprehaja v trenerki. Ne vem zakaj, resnično ne vem, ampak to se mi zdi višek slabega okusa. Take ljudi hitro krstim za »trenerkarje«, saj se mi zdi, da imajo še manj okusa glede oblačenja kot jaz, kar je po svoje kar impresiven dosežek. Prvič sem to opazil, ko sem kot študent z balkona študentskega doma opazoval študentski življenj, ki je vrvel pod menoj. Nekaj mesecev pred tem mi je v oko padlo eno zelo čedno dekle. Vedno je bila videti tako lepa, privlačna, drugačna, zanimiva, bla bla tralala. Saj veste, kako to gre. Toda, ko sem jo takole znova uzrl z balkona, je sprva sploh nisem prepoznal, saj je izgledala nekako povprečno, takorekoč postarano, skratka nič posebnega. Potem pa ugotovim, v čem je finta: v trenerki! Ta kos obleke jo je neverjetno povprečil in iz nje posrkal vso tisto enkratnost, ki me je na njej tako privlačila. Izgledala je kot gospodinja v srednjih letih. Brrrr...

Po tem sem vedno pogosteje opazil trenerkarje, in še posebej neokusni so se mi zdeli ljudje, ki so skozi mesto paradirali v trenerkah in ovešeni z zlatimi prstani in zlatimi verižicami. Četudi se sam oblačim precej grozno, se iz hiše nikoli, nikoli in nikdar ne odpravim oblečen v trenerko, pa četudi skočim ven samo za minuto ali dve.

Zakaj vam pravim to? Zato, ker sva se s punco in nekaj prijatelji nekega dne med prvomajskimi prazniki odpravila na Boč in tam je bilo seveda ogromno ljudi – bil je pravi festival trenerkarjev, ki so se kot propelerji vrteli ob glasbi nekaj harmonik. Juh-juhej.

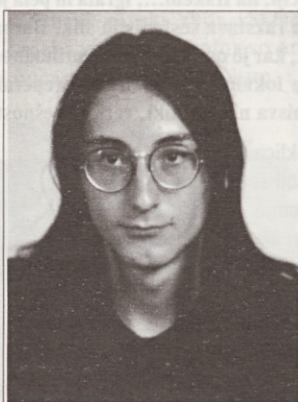
5.5.2003:

Vstajanje ob nečloveški uri – ob 6.00. Čeprav v službo hodim že nekaj let, se še vedno nisem navadil na dejstvo, da je šesta ura zjutraj čas za vstajanje in ne za odhod v posteljo. Ah, študentski časi, kam ste šli?

Pome naj bi prišli sodelavci iz Maribora, potem pa naj bi se skupaj odpravili v Portorož, na nekajdnevno računalniško konferenco Microsofta. Sodelavci me večkrat takole poberejo v domačem kraju, vendar jim moram prav vedno nazorno narisati, kje je Šentjur, kako se do njega pride in kje v Šentjurju me najdejo. Kljub podrobnim opisom, risbam in GSM-telefonom se je še vedno zgodilo, da smo se zgrešili ter se potem iskali gor in dol po tem našem vrlem mestu. Še dobro, da ni tako veliko. Toda tokrat me sodelavci presenetijo: razen tega, da so bili sprva prepričani, da morajo z avtoceste zaviti v Arji vasi, so me takoj našli.

Če sem se na prejšnjem izletu na Boč znašel na festivalu trenerkarjev, sem se na računalniški konferenci znašel na festivalu geekov in nerdov. To sta angleški besedi, za katere pa ne najdem ustreznega slovenskega prevoda. Še najbližje je beseda »piflar«, vendar tudi ta ne zadane bistva. Skratka, geeki in nerdi so precej introvertirani, nedružabni ljudje, ki se za časa svoje mladosti niso ravno našli v družbi in so svoj čas raje preživeli pred monitorji računalnikov (in to še v časih, ko so bili računalniki redki kot poštenost v vladi), kot pa da bi se ukvarjali s tem, kako biti čim bolj popularen in kako se čim bolj vkalupiti v smernice, ki jih zapoveduje družba. Leta kasneje so sicer odkrili, da nikoli ne morejo biti tako drugačni, da jih družba ne bi mogla spredalčkati, toda do takrat so se na sevanje monitorja že tako navadili, da brez nekajurne doze na dan enostavno ne gre več.

Skratka, že vnaprej sem vedel, da se bom počutil kot doma. Pravzaprav še bolje kot doma. V Portorožu najprej sledi prijava na konferenco, nato še v hotel in takoj odhod na prvo predavanje. Toda ta začetna pridnost je takoj splahnela. Dolge zime je namreč bilo komaj konec, ko se znajdemo v lepem počitniškem kraju, sonce je pripekalo, da so še kače padale v nezavest od vročine, mi pa naj bi bili na

Matej Frece (30) je uni. dipl. ing. računalništva in literat, je avtohtoni Šentjurčan – trenutno "gasterbajter" v Mariboru.

predavanjih in gledali grafikone, ki so neizpodbitno dokazovali, da Microsoft kot za šalo pometa s konkurenco in da je najboljša stvar v vesolju in okolici. Žalostno sem gledal skozi okno in si želel biti zunaj, ko me je ob tej situaciji prevzel močan deja-vu. Ha, saj to se nam je vsem dogajalo v osnovni in srednji šoli, in če včasih pozabim, v čem je prednost odraslosti, je v tem, da lahko tudi prešpicam predavanja, če se mi tako zahoče. No, na srečo mi teh destruktivnih misli ni bilo potrebno izraziti, kajti podobne družbenorušilne ideje so se sprehajale tudi po možganskih vijugah sodelavcev, tako da je bilo potrebnih le nekaj zarotniških

pogledov, da smo se sporazumeli brez besed in že slabe pol ure kasneje smo se lepo martinčkali na vročem poletnem soncu vsak s svojo kupico hladnega piva v roki. To uživanje so nam občasno grobo prekinili nekakšni zvoki, podobni orgiji merjascev, nakar smo po doktorsko ugotovili, da se s tem kruljenjem oglašajo naši želodci. Čas je bil za odhod v hotel na kosilo oz. večerjo, kjer nas je čakalo okoli dvanajst različnih jedi.

Neverjetno, kako ob takšnem produktivnem početju dan hitro mine. Naenkrat je padla tema in čas je bil za odhod na prvo zabavo, ki nam jo je podaril Microsoft. Pijača je bila zastoj in zato tekla v potokih, ušesa pa so nam gladili zvoki Big Benda iz Grosupelja. Mislim, da se je ob tem njihov dirigent malce zafrustriral, saj se je ves čas obračal proti publiku in jo glasno pozival, naj pričnem ploskati v ritmu glasbe in plesati. No ja, očitno ne ve, kako je to na festivalu geekov – ne samo da ni nihče plesal in ploskal, temveč se zastoj pijači navkljub nihče ni niti stpel. Vse je preteklo le v mirnih pogovorih tehnične narave, kakšnem vicu ali dveh, obujanju spominov in to je bilo to. Vrhunec večera je zato predstavljal ognjemet okoli polnoči.

6.5.2003:

Drugi dan v Portorožu. Nadaljuje se serija predavanj, ena bolj zanimiva, druga manj. Poleg tega pa seveda obilno nažiranje s hrano in beg pred žgočim soncem – ponavadi seveda v senco kakšne fine gostilniške terase ob obali, kjer se polivamo s pivom in utrujene oči počivamo na mimoidočih dekletih. Da, kot je rekel Tito, ko so ga z rudniškim vagonom po tirih pripeljali na vrh Triglava, pravim tudi jaz: »Mogao bi ja to svaki dan.«

7.5.2003:

Danes zvečer je bil osrednji družabni dogodek konference – koncert v Ambasadi Gavioli. Takoj ko je Davor Radolfi prijel za kitaro in pričel peti, so ženske zadnjice pričele valovati gor in dol, njihovi boki in noge pa nestrpno krožiti, kot bi imele vgrajene krogične ležaje. Moj cenjeni prednik bi rekel, da so »plesno sestrade«. Geeki so

potrebovali nekaj pločevink piva, preden so se opogumili in odšli na plesišče, polno deklet. Sam sicer od sreče in navdušenja ne padam v nezavest, ko slišim za Davorja Radolfija, toda mislim, da je k temu, da se mi je tokrat njegova glasba vpila v prav vsako poro mojega telesa, precej pripomoglo dejstvo, da sem sedel naslonjen na dvometerske zvočnike. Njegova latino glasba je bila prav dobra in nekaj časa sem v njej prav užival. Potem pa sem se, kot vedno v podobnih situacijah, potopil v poljudno-znanstveno opazovanje človeškega obnašanja. Res, obnašanje človeških samcev je v takšnih situacijah, kjer je ljubezen v zraku, zanimivo bolj kot vsi dokumentarci na Discoveryju. Kakšno uro kasneje neprijetno presenečen ugotovim, da se je zabava srozala na tisto, s čimer sem Radolfijevo ime od nekdaj povezoval: na petje raznih megamiksov zimzelenih jugo uspešnic, medtem ko se na plesišču pijano ljudstvo gre vlakce. Saj veste, primejo se za boke, postavijo v vrsto in vijugajo gor in dol po prostoru. To je bil zame alarmanten znak, da je dobra stara entropija zopet uspešno opravila svojo nalogo in da je zabava dosegla svoje dno (oz. višek, kakor za koga). Skratka, bil je čas, da se poberem. Kolikor sem naslednji dan izvedel, niti trenutek prezgodaj, kajti dobre pol ure kasneje so redarji razposajane in alkoholno precej razživet

obiskovalce enostavno porivali ven na avtobuse, na katerih je zato vladala nepopisna gneča.

9. maj 2003:

Od lanskega poletja dalje opazujem ljudi, ki se rolajo, in že nekaj časa je v meni rasla želja, da bi si tudi sam nabavil rolerje. Tudi jaz bi se skozi mesto lahko in brezskrbno vozil. Rolanje je videti kot najlažja stvar na svetu. Danes je tako padla odločitev, da si končno nabavim rolerje. Ko sem si jih doma prvič obul, o kakšni lahkotnosti in baletni gracioznosti, s katero bi mehko drsel skozi mestno gnečo in se pri tem sladko hahljal, ni bilo ne duha ne sluha. Namesto tega je bil le prepleten klobčič nog in mahajočih rok, ki so živčno švigale po zraku sem in tja in lovile ravnotežje, vsakič ko sem se poskušal postaviti na rolerje, te grdobe pa so se potem kar same odpeljale nekam po svoje, skupaj z mojimi nogami. To kriljenje z rokami, kot bi hotel vzleteti, je punco tako zabavalo, da se je še nekaj ur kasneje smejala do solz. No, še dobro, da je bila blizu, da sem se je lahko oprijel, ko me je metalo po tleh.

Nekje sredina maja:

V stanovanje so vdrle mravlje in, kot v kaki risanki, našle pot do shrambe, ter se takoj lotile sladkorja in medu. Neverjetno, kako lepo organizirano so hodile v ravni črti po kuhinji in mrtvo hladno nosile hrano. Prav nič ni bilo videti,

da jim je kaj nerodno, ko sem jih takorekoč ujel z rokami do komolcev v marmeladi. No, ta utečena in uigrana vojaška disciplina jim ni prav nič pomagala, ko sem s podstrešja prinesel metalec plamenov. Koliko kaj stane nova kuhinja?

27.5.2003:

Imel sem občutek, da je skrajni čas, da do konca napišem in uredim drugi del dnevnika za Novice. Ko pridem domov, poln načrtov, da se lotim dela, me na vratih že čaka nova številka.

Aha.

Prav, torej lahko lenarim še nekaj tednov.

16.6.2003:

Ajme, kako čas leti. Očitno je urednik ugotovil, da se ne more zanesti na moj občutek za datume in me danes nagovori, da ja ne bom pozabil oddati članka še pravi čas. Od zadnjega vpisa v dnevnik do danes sem se že naučil dovolj dobro rolati, da ne predstavljam več splošne nevarnosti za narod, kaj drugega se pa že ne spomnim več. Jasno, vmes se mi je porodila kopica idej in zgodilo se mi je veliko na moč zanimivih dogodkov, ki bi bili idealni za objavo, toda namesto da bi si jih zapisal, sem jih seveda pozabil ali pa danes, z malce daljše časovne oddaljenosti, niso več tako hudo zanimivi, kot so se zdeli takrat. No ja, mislim, da se zaradi tega naš svet ne bo pogreznil v večno temo in kaos.

Izpoved alkoholičarke

Trenutek pozabe v kozarcu omame

Ko sem Anko srečala prvič, sem bila še hudo neboljena brucka. V času najhujše gonje za pogoji mi je pomagala z nekimi zlata vrednimi zapiski. Še danes se mi zdi, da mi je takrat rešila kožo. Potem sem se večkrat spraševala, kako je lahko zvezek, ki ga je sama še kako potrebovala in je vanj vložila toliko truda, kar zaupala popolni neznaniki. Nobenih mobitelov, se razume. Potem sem jo srečevala tu in tam. Majhno suhljato dekle, simpatičnih potez, malce razorane kože na obrazu in včasih za spoznanje odsotnih oči. Vedno pa prijazno in veselo, da me vidi. Še sanjalo se mi ni, kakšno zgodbo nosi s seboj in kako obteženih je njenih 33 let. Dokler se mi ni nekega dne zaupala, da je alkoholičarka. Zgodba, ki se v naši družbi venomer ponavlja, zgodba, v kateri bi, konec koncev, lahko nastopili tudi mi in zgodba, ki jo tako radi pometemo pod preprogo, ker "se nas to ne tiče". In zaradi vsega naštetega je bila Anka zgodbo pripravljena deliti - „z vso iskrenostjo, ki jo premorem“.

Samo preprosto kmečko dekle

„Bila sem osamljen otrok. Imela sem sicer sedem let starejšega brata in pet let starejšo sestro, a se otroci nikoli nismo razumeli in še danes je tako. Tako sem se zatekala v domišljijo. Živelimo smo na kmetiji in filozofija vzgoje se je pri mojih starših končala, ko smo bili otroci redno v šoli, oblečeni, obuti in siti. Meni pa je marsikaj manjkalo. Predvsem pozornosti in usmerjanja. Imela sem manjvrednostni kompleks, ki sem ga v šoli kompenzirala z aktivnostjo na vseh mogočih področjih. Čutila sem potrebo, da se dokazem, bila sem trmasta in svojeglava, pri vsem skupaj pa še kar

prijubljena. Vse do srednje šole. Tam pa sem si s špricanjem pouka, nezainteresiranostjo in zamero pri vseh možnih avtoritetah prisluzila nič manj kot pet popravilnih izpitov. In vse tudi naredila. Takrat se je to še dalo.

Problemi so se kopičili tudi doma. Bila sem večer posrednik med očetom alkoholikom in mam, ki je trpela in popuščala. Slabi odnosi, večno očitiranje za prastare grehe in stalni prepiri niso bili najboljše vzpodbuda. Ko sem končno končala šolo in postala gradbeni tehnik, pa službe nisem dobila. In zmerjanje se je nadaljevalo. Ampak do takrat sem jaz že precej globoko zabredla. To je že bil čas, ko sem vedela, da ne morem več najti trdne opore pod nogami.

Začela sem se izgubljati

Že prej so se vrstila priložnostna popivanja, ki se običajno začnejo s "kaj ko danes ne bi šli v šolo?", v četrtem letniku pa smo imeli neko zabavo, na katero je prišel tudi sošolčev prijatelj, pomorščak. Tip je imel s seboj dobesedno vse. Takrat sem svoj izbor precej razširila, sicer pa menda ni stvari, ki je v življenju nisem poskusila. Bilo je pa tako, da se mi je zdela trava total brezveze, skupaj z alkoholom je itak ni dobro mešat, ker se ti čisto sfeclja, kokain je poživilo, heroin pa pomirjevalo, v kombinaciji sta pa super. Imela pa sem srečo, da mi nobena droga ni ustrezala in sem ostala na alkoholu. Rešilo pa me je verjetno tudi to, da sem se veliko ukvarjala s športom. Videla sem namreč ljudi, ki pojedjo dve škatli aspirinov na enkrat, zalijejo z žganjem in preživijo. Ampak v pol leta popolnoma propadejo. Kaditi sem začela v tretjem letniku, a bila še vedno v

relativno dobri kondiciji, tako, da sem se po pijanskih dnevih lahko še kar hitro sestavila.

Da imam resen problem, sem se zavedela že veliko prej, kot sem bila sebi in svetu pripravljena priznati, da sem zasvojena z alkoholom. Moški se uspejo dlje časa slepiti. Ženskam pa se to na zunaj prej pozna. Na splošno je slovenska družba do alkoholizma neverjetno tolerantna, vse do trenutka, ko ima nekdo s tem problem. Takrat postane sramota. Do takrat pa je frajerstvo in noben Kebrov zakon tega ne bo spremenil. Saj pijančevanje spodbuja celotna družba od družinskih srečanj do narodnozabavne glasbe.

Dve do tri leta sem potrebovala, da sem upala priznati, da sem zasvojena. Bala sem se in ne brez razloga. Vsi te obsojajo in izločijo. Vsi imajo ogromno komentarjev in teorij, zakaj si se zapil. Sam pa se zavedaš, da si sicer sam odgovoren za vse, vseeno pa potrebuješ pomoč, ne pa pridiganja. Prenehati s pitjem je samo začetek. In tu ima Rugelj prav, ko pravi, da ga nimaš bolj tečnega in zoprnega človeka kot je "suhi alkoholik". Takrat so odnosi z ljudmi, družino in sodelavci dobesedno neznojni.

Pot proti rešitvi

Veliko časa je preteklo, preden je k meni stopil nekdo in brez obsojanja rekel, da ve, kaj me je pahnilo v prepad; človeška mehkoba in premalo samozavesti. Takrat sem se zavedela, da mogoče obstaja pot iz tunela.

Zavestno, zato, da bi se odklopila in na vse pozabila, sem se napila po nekem grozljivem dogodku leta '94... Bila sem posiljena. Brez opore, brez moči, da bi se uprla in neskončno ponižana ter prazna. Takrat sem hotela samo pozabiti. In

zapomni si, ni boljšega pomirjevala, kot je alkohol. Spala nisem vsaj sedem ali osem let. Vsakič, ko sem zaprla oči, so se vrstile mora na moro. Bilo je grozno.

Kako so izgledali moji najbolj opijanjeni dnevi? Tako, da sem bila tri mesece skupaj pijana. Potem pa sem se dosti gibal in v štirinajstih dnevih sem bila spet pri sebi. Seveda sem do takrat letela že iz vseh služb, ki sem jih kdaj imela. Res pa je, da nikoli nisem pila slabe pijače. Držala sem se domačega vina in piva.

Pri Ruglju

Takrat sem učila v neki šoli in ravnatelj je kmalu videl, koliko je ura. Vzel si je čas in me napotil na zdravljenje k dr. Ruglju. Njegova metoda temelji na vrnitvi k zdravemu načinu življenja, ki je priporočljiv za vsakogar. Med obveznosti sodi vsakdanja telovadba, služba, triurni sestanek enkrat tedensko in celotne skupine enkrat mesečno, pisanje dnevnika, hriboizenje, branje treh knjig na mesec in eno stopnjo višja izobrazba v treh letih. V programu sem ostala osem mesecev. Najprej me je spremljala sodelovka, kasneje mama, saj hoče obvezno vključiti celotno družino. Naša družina itak ni bila najbolj navdušena nad mojimi stranpotmi, poleg tega je bilo 20 tisočakov na mesec precejšen strošek, ki si ga po izgubi službe niti nisem več mogla privoščiti. Tako sem kmalu sklenila, da se ne grem več. Mislim, da mi je Rugljeva terapija marsikaj dala, le da jaz še nisem bila pripravljena, da bi to sprejela. Zamerilo se mi je predvsem njegovo govorjenje, da iz mene nikoli nič ne bo. Počasi sem začela goljufati in pristala na starih poteh. Šlo je v kontekst njegove teorije "enopetinske družbe". Se pravi, da je ena petina ljudi v družbi uspešnih, lepih in zdravih, ostali pa življenje preživotarijo tako ali drugače. Čisto lahko se hvali, kako uspešno je njegovo zdravljenje, nikoli pa ne pove, koliko ljudi enostavno odkoraka. Pa še to naj ti povem; ljudje velikokrat pravijo, da je koga družba zapeljala. Ni res. Sam si jo poiščeš. Kot, da bi imel senzorje za take stvari. Če prideš v park, se čisto gotovo najdeš v krogu ljudi, ki ti ustrezajo. Tako pač je. Enako je s skrivanjem pijače pred alkoholikom. Kot bi se ti razvil senzor in pogledat greš natanko v tisto omaro, kamor so pijačo skrili. Taki ukrepi so čisto mimo.

V komuni

Potem sem se poskušala vpisati na fakulteto in po treh letih mi je uspelo. Drugače pa ni bilo dosti bolje. Dokler nisem ugotovila, da obstaja vse sorte zasvojenosti, tudi s hrano. Nisem mogla verjeti, kaj vse folk počne s sabo. Takrat nekje je tudi prvič prišel predlog, naj se spravim v komuno. Ideja, da bi šla daleč od doma in tam nekje s pomočjo drugih rešila svoje probleme, se ni zdela povsem napačna. Toda tri leta!!! In sem šla. Življenje v komuni je... natančno urejeno, veliko se pogovarja in dela, tudi fizično. Najprej sem bila v Italiji, kasneje na Razborju nad Lisco. Komuna je bila še v povojih in precej slabo organizirana. Vsaka stvar te vrže iz tira, tam pa so ljudje neprestano prihajali in odhajali. Po desetih mesecih sem odkorakala tudi sama.

Enkrat bom diplomirala

Zdaj vem, da sem naredila napako. Stara sem 33 let, za mano je pol življenja in nimam kaj pokazati. Moj edini dosežek v življenju je to, da sem preživela. Kar konec koncev tudi ni tako samoumevno. Da sem po vsem, kar sem zmetala vase, še vedno zdrava, je skoraj čudež. Čez dva meseca grem nazaj v komuno. Tokrat jo bom izbrala bolj pazljivo. Z več poudarka na duhovnosti. Ko sem odkrila Boga in to, da je to Bog ljubezni in odpuščanja, se mi je zdelo, da so mi v življenju še vedno odprta vrata in še vedno imam možnost. Ja, seveda še sanjam, ampak drugače. Verjetno nikoli ne bom imela otrok in pojma nimam, kako bo, ko se bom vrnila. Trenutno sem brez vsega. Tudi brez doma. Vem pa tudi, da sem sama odgovorna za svoje življenje in za svoje napake. Odločena sem, da bom dokončala študij. Pa če samo zaradi principa. Kako bo? Ne vem..."

Zdaj ko to berete, je Anka, upam, že na poti. Na poti do same sebe. Do tiste prijazne, simpatične osebe, ki jo imajo vsi radi, ki se spoštuje in se ima rada tudi sama. Do Anke, ki sem jo takrat pred leti spoznala, čeprav ona tega ni vedela. In verjamem, da se bo tista Anka nekoč čez veliko let ozrla v preteklost in rekla: „Vraga, to je bilo eno polno, bogato in lepo življenje!“

Saška

Kresna noč na Slivniškem jezeru Stotero lučk in en kres

Kot vedno se je Kresna noč začela že popoldne – kresna noč pa že podnevi?! In so nekateri prihajali že popoldne, ko ni bilo za jezerom na Ramni plaži še nič. Za jezerom ne, dogajalo pa se je že na umetni steni pri Mavriču, kjer je bil majhen prostor ob steni hitro napolnjen z že stalnimi plezalcami pa tudi takšnimi, ki so bili tam prvič. Bilo jih je približno trideset, ki so se poskusili v osvajanju stene in ki so zaupali varovanju treh starejših planincev slivniškega planinskega društva, nekaj pa je bilo tudi le opazovalcev, za katere je Darko Mavrič poskrbel, da niso bili žejni.

Odbojka se je začela malo pozneje, a še vendar prehitro, saj je sonce na eni

strani igrišča še močno motilo igralce. Med seboj se je pomerilo 9 ekip, tekma za najboljša mesta pa se je igrala v urah, ko sonce že ni imelo več moči in so se na jezeru pojavljale prve svečke. Zmagala je ekipa Nonekov – zanimiva izbira imena, nonoti – starčki namreč, ki pa to ravno niso bili: Andrej Rožanc, Boštjan Oset, Aleš Doberšek in njegovo dekle so

pometli s svojimi nasprotniki kot za šalo. Druga je bila ekipa Snoopy-jev – odbojka teh mladincev je bila taka čisto sveža iz šolske telovadnice, tretji so bili MDGS, četrti pa Planinci. Tak je bil izkupiček v igri, v žogah pa 3 : 0 za izgubljene žoge, te so namreč zaradi bližine jezera dejansko splavale po vodi. Ni pa splavala po vodi vožnja z zapravljički in jadrnico, Grega Voga, Franc Žurej in Stanko Drobne so imeli vseskozi polne »fure«, prav tako pa jadrnica kluba Wild Wind. Veliko zanimanja, sploh s strani otrok, je požel poni, ki so ga lahko otroci v ograjenem prostoru jahali za 300 tolarjev.

Zvečer pa lučke, povodni mož in veselica z Mirom Klinecem. Približno 900 lučk je polnilo Slivniško jezero, mladi iz MDGS so jim za protiutež zakurili še kres, češ, ker za kresno noč vendar mora goreti kres. Povodni mož pa je z ribiškimi carjem prispel okrog desete, niti si upal med ljudi, ker ima slabe izkušnje izpred dveh let, ko so ga ljudje raztrgali in skoraj razkrinkali. Slaba koordinacija med organizatorjem, ansamblom in njim je marsikateremu obiskovalcu preprečila, da bi

ga sploh videl, ko je bilo namreč po mikrofonu povedano, da je prispel povodni mož, se je on že skoraj odpeljal, kar je bilo predvsem na škodo otrok. Muzikanti so dobro polnili plesišče, ki je bilo večje kot lani še vedno premajhno za vse, željne plesa, »šankovske« vrste pa je polnil tudi Franci Žurej mlajši, čeprav z drago pijačo, kar upam, ni slaba reklama za obisk Kresne noči naslednje leto – letos je bil obisk namreč zopet ogromen, po besedah predsednika Dušana Polenška je številka presegla pol drugi tisoč obiskovalcev.

N. G.

Plezalci pred fotoaparatom

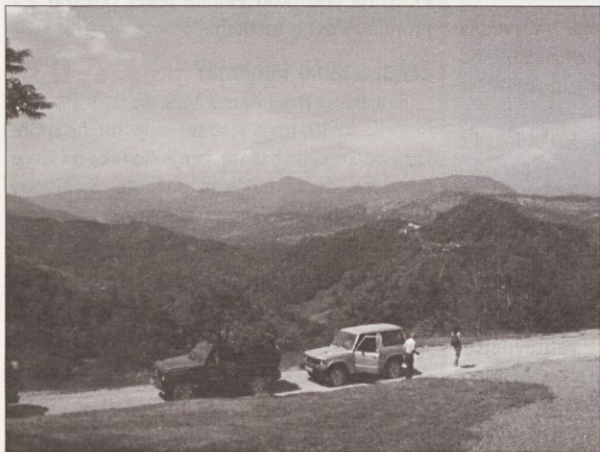
V steni. In potem je zmanjkalo filma...

Junjski dan z gozdarji iz Laškega:

Odučiti se človekovih resnic

5. junija se je pod okriljem Zavoda za gozdove Slovenije, Krajevne enote Laško, zgodila ekskurzija ob tednu gozdov Na obisk v naravo. Zbor povabljenih je bil ob osmi uri zjutraj, izpred Pivovarne Laško pa smo se v naravo odpeljali s približno dvajsetimi terenskimi vozili.

Vodja projekta Dušan Debenak me je povabil že lansko leto, vendar sem se takrat odločila za skrb in težave junjskega vsakdana večine študentske populacije. Letos bi se moja odsotnost prav lahko ponovila, vendar sem dopustila, da me vodi srce, in poslala ostalo k vragu. Kar pomeni, da sem vstala ob šestih zjutraj in se iz Maribora odpeljala v Laško.

Štefan Tisel prvič obribal občinski avto

Bilo nas je okrog šestdeset, gozdarjev in njihovih velikašev – največ spoštovanja so poželi prof. Dušan Mlinšek, nekaj političnih izbrancev, na primer naš župan Štefan Tisel v SKMŠ-majčki, novinarka in snemalec, predavatelj in predavateljica (nekaj se jih prekriva z že omenjeno skupino velikašev), jaz kot polnovinarka in še kdo, ki ga ne znam uvrstiti. Skratka, bilo je ogromno zame novih ljudi, kar je bila prednost, da sem jih lahko dojela neposredno, brez kakršnega koli družbenega oziroma službenega konteksta. Zvečer sem pomislila, da so gozdarji po vsej verjetnosti manj hierarhični od drugih, potem sem si premislila – da je to najbrž zato, ker jih spoznavam v tako drugačnem okolju, se pravi na izletu po bližnjih in malo manj bližnjih gozdovih, bistvo česar je bilo ravno odučiti se človekove resnice, odmisli ujetost v kalupe, kot poziva vabilo in brošura s povzetkom oziroma kratkim načrtom ekskurzije. Namen je bil nadvse privlačen, nepričakovan in, kar se mene tiče, zavezujoč v smislu »tega nikar ne spreglejte«, saj je dandanes redkost, da se kdo sploh spomni česa tako čudovitega, pa čeprav tudi v promocijske, izobraževalne in ne vem kakšne še namene. Pri čemer opozarjam na svoje laično stališče in splošno neinformiranost in pomanjkljivo zainteresiranost za probleme gozdarstva v Sloveniji. Slišala sem na primer mnenje, da je bilo vse skupaj preveč romantično in enostransko predstavljeno, da je manjkal realen prikaz dela in ekonomski vidik. Kar se mi zdi razumsko. Vendar sem bila vesela, da je bilo tako, kot je bilo.

Tudi jaz hočem jesti žgance, vendar se zavedam, da sem defekten

Ker je bila na sceni tudi resnejša novinarska delegacija, bom sama previdna s svojimi resnicami o gozdarjih, sploh zato, ker prej nisem imela v zavesti, da obstajajo. Kar je seveda precej žalostno, priznam, kajti, kot sem izvedela, več kot 60 % površine Slovenije zavzemajo gozdovi, za katere skrbi 700 operativnih gozdarjev. In ti so prezrti na več načinov, prav tako je prezrta velikanska pomembnost gozdov. Nasploh mi je profesor Mlinšek v svojih dolgih in podatkovno bogatih predavanjih dal občutek, da je slovenski gozd superioren tistemu na Švedskem in drugje in ga je nujno takšnega ohranjati oziroma mu pomagati. Na Svetem Lovrencu pod drevesom smo se prav z vsem strinjali. Se dovolj zavedamo, da je naš gozd privilegij? Nikakor. V zvezi z izjavo o žgancih je g. Mlinšek imel v mislih obdelovalne površine, ki si

jih je človek prisvojil na račun gozda, vendarle pa je tudi gozd za človeka življenjsko pomemben, kar pomeni nujno in takojšnjo uskladitev oziroma spojitev ekonomije in ekologije.

Gozd je Noetova barka, polna brodolomcev in izgnancev

Prav tako je o človekovem neetičnem in legaliziranim zavzemanju in razpolaganju s prostorom govoril Dušan Debenak na našem prvem postanku na Škofcah, lepi travnati planoti, obdani s hribi. Čudovita narava, navidez neranjiva, je zbudila kolektivno krivdo v moji glavi.

Do naslednje točke, Svetega Kolmana, smo se uspešno pripeljali kljub prvi oviri – deblu in vejam – na dinamični in za vse voznike osebnih avtomobilov nepojmljivi adrenalinski vožnji. Vendar ne za gozdarje, kot je rekel moj voznik Luka. Tudi sovoznik Maks se ni pritoževal nad ničemer, če izpustimo vonj po bencinu v avtu, ki nas

je ves dan držal v »posebnem« razpoloženju. Ali pa je bila to družba in legendarna ruska Niva. Kakorkoli, v senci ob cerkvi in pokopališču je ob gozdnem robu čakala bogato obložena miza, medtem ko je profesor Mlinšek razpredal o podivjani ameriški ekonomiki, ki poskuša diktirati vse, in še o marsičem. Žužki so letali okrog nas in dišalo je po gozdu. Kar se mene tiče, je Amerika daleč, pač pa so razno razni kalupi in zlagane resnice prav tako naši kot njihovi, prav tako tam kakor tu.

Voda je ključna za življenje človeka tudi v duhovnem smislu

Po Sv. Lovrencu, ki je po besedah Francija Zidarja vrhunski primer sožitja narave in kulture, smo si ogledali še Podradeške pečine, kjer je Marko Kmecl predaval o vodi in neslutnih energetskih potencialih v naravi v povezavi z gozdarstvom. Hlad in škropanje kot versko očiščenje. Izmed tisoč komarjev se me ni dotaknil niti en sam. Vendar me je kljub vsemu vrglo iz ravnovesja in naslednje pol ure sem sanjala samo še o hladnem jezeru, ki bi me objelo iz vseh strani hkrati.

Tišina je začetek poti do resnice

Mojca Turk je v čudovitem brezovem gaju na Prevejski ravni govorila o resnici z vidika ezoterike, tako da sem si jo predstavljala kot občutek sreče in svetlobo ljubezni, torej resnico, po kateri hrepenimo, in ne tisto, ki se je želimo odučiti, ki je umna in razumna. Bela tanka stebila in rdeče mušnice, pravi Dušan, so posebno izkustvo (mogoče izkustvo tišine, če si sam).

Na Košepletovem, naši zadnji poučni postaji, so navzoči že premagovali stres z žganjem in pogovori so privzeli druge intonacije. Rumeni dren, o katerem je razpredal Dušan Debenak, je bil sicer čudovit v svoji zavirljivi starosti, vendarle pa vročina prehuda. Moja ušesa so se izklopila, vrtela sem se okrog lastne – nič več stabilne – osi in mislila na galebe in rožmarin... Kakorkoli, gospodariti z grmovjem je gotovo zelo smiselno – takole povzemam zadnje predavanje.

Piknik in lobiranje

Nazadnje smo se zasadili na domačiji gospoda Pavla Zagodeta, kjer so se mize polnile kot za stavo in kjer je bilo težko najti miren kotiček za pivo po kosilu. Energija gozda se je začasno podelila po okoliškem razgledu, medtem ko je človek v velikem številu posegel v gozdni mir in zagrizel v njegovo meso.

Moje nove resnice o gozdarjih so: izgledajo vsaj deset let mlajši, kot štejejo njihova leta; zanje gozd ni avantura, kot je bil zame; občutijo velikansko pomanjkanje žensk v svojem delovnem okolju; so strašansko zabavni in prijazni; obračajo premalo denarja (tako pravijo). Najlepša hvala za povabilo, bil je lep in poučen dan.

e.k.

Da ne pozabimo

Pred 40 leti

Prvi metri asfalta v Šentjurju

Občinski vodstvi občine Šmarje pri Jelšah in Šentjurja sta združno pritiskali na okrajno vodstvo, da omogoči in financira prenovo in asfaltiranje ceste proti Šmarju. Okraj je sklenil najeti posojilo v višini takratnih 110 milijonov din. Modernizacija se je leta 1963 zaključila za občino Šentjur v Grobelnem, naslednja leta pa se je nadaljevala proti Šmarju.

V prvem delu je bila asfaltirana cesta od Prožinske vasi do Šentjurja in zgrajen novi most preko Pešnice. Prenovo in asfaltiranje ceste je financiral Okrajni ljudski odbor Celje.

Leta 1965 so v Republiki Sloveniji odpravili okraje, premoženje in obveznosti so se po sklepu republiškega vodstva prenesli na občine in

Republiko. Dva letna obroka petletnega posojila za asfaltiranje ceste Prožinska vas-Grobelno je do svoje likvidacije poravnal okraj, trije letni obroki so ostali v breme občinama Šmarje in Šentjur, vsaki po 30 milijonov din. Prizadevanja vodstev občin, da anuitete prevzame Republika, niso uspela, onemogočil jih je tedanji prekmurski veljak Rudi Čačinovič, ki je hotel prenesti v breme Republike zajetne naložbe v Prekmurju.

Tako je občina v breme svojega proračuna podedovala zajetno kreditno obveznost, od inventarja pa dobila nekaj pisalnih miz in stolov ter fotoaparata Jashika.

Vinko Jagodič

Elektifikacija železniške proge Celje-Ponikva

Mesto Celje je leta 2001 izdalo knjigo »Stoletje v Celju 1900 – 2000«. Pod leto 1973 je vpisano napačno, da je bila tega leta elektrificirana železniška proga Celje-Grobelno.

1. julija 1973 je bilo svečano odprtje elektrovlake na Ponikvi kot etape elektrifikacije železniške proge Ljubljana-Maribor. Program so pripravili učenci osnovne šole Blaža Kocena. Na tribuni – rampi bivšega transportnega skladišča sta govornika predstavila razvojni premik po 127 letih izgradnje južne železnice. Po odprtju se je na Ponikvi pričela menjava lokomotiv za pretežno potniške vlake proti Mariboru in obratno.

Ponikva je z elektrifikacijo pridobila avtomatsko 100-številčno avtomatsko telefonsko centralo. Železnica je takratno konzervativno PTT Celje prisilila, da

avtomatizira omrežje. Montirali so rabljeno avtomatsko centralo, da bi po njihovem razvitejši pošti dobili novo. Zgrajeno je bilo novo postajniško poslopje z zahtevnejšo telekomunikacijsko in ranžirno tehniko. Mnogo spominskega gradiva je ljubiteljsko ohranil na šentjurski postaji gospod Mihael Bučar.

Za negativno se je ta pridobitev izkazala za uporabnike cestnega prometa: znatno se je povečal čas zaprtih železniških zapornic. Ta se ni niti po 157 letih izgradnje južne železnice bistveno izboljšal. Najbrž ni pričakovati izboljšave vse dotlej, dokler se zadeve ne bodo družno lotili železnica, DARS in občina. Vse dosedanje variante so ostale neizkoriščene. To pričakovanje v prid državljanov pa je za poklicane gotovo prezahtevno in premalo aktualno.

V. Jagodič

Policijske cvetke

Alko sporočila: Nikoli v soboto!

V preteklem obdobju so policisti opravili 186 preizkusov alkoholiziranosti in vsak četrti voznik je ostal brez voznškega dovoljenja.

Posebej »plodna« je bila sobota, 17. maja. Na križišču pri Zikošku je bilo pri vozniku I. O. 2,4 promile dovolj, da je zgrešil prvo prestavo in je »rikverc« pohodil za seboj stoječi avtomobil.

Na cesti proti Prevorju je padel v past 27-letni R. R. iz Gorice pri Slivnici – 1,51 promile.

Teden dni kasneje je 53-letnemu Prevorjanu D. S. na poti proti Planini tester pokazal 2,5 promile. Vse ob sobotah.

Zakaj imamo telefone?

Krajani s Proseniškega M.S., F. S., V.P., D.P. in D.K. so 19. maja reševali svoje mejne spore kar z balkona na balkon, kar je šlo tako na živce sosedom, da so poklicali policiste. Šentjurski sodnik za prekrške jim je za njihovo prihodnje srečanje predlagal uporabo telefonov.

Rajski otok je rajski tudi za vlomilce

Zato so ga že nevemkolikič obiskali 29. maja ponoči. Dva skromneža iz Rogaške Slatine sta potrebovala le glasbeni stolp in nekaj malega cigaret.

Kdo pravi, da je Slivniško jezero pusto?

Da je res ravno nasprotno, se je 1. junija okoli polnoči na lastni koži prepričal Celjan B. D. Vesela družba 7 mladih Šentjurčanov mu je tako intenzivno dokazovala svoj lokalpatriotizem, da jih je šel pohvalit na policijsko postajo.

Kljub vročini le en sam »hladilnik«

Prislužil si ga je 41-letni A. B. iz okolice Loke, ki očitno ne pozna tiste božje zapovedi o spoštovanju očeta in matere, da bi mu bilo dobro na zemlji. Zato mu je bilo dobro na parketu policijskega »hladilnika«.

V Šentjurju se ne spleča goljufati zavarovalnice

Kajti naši policisti so tečni. Pred kratkim so razvozlati dve »sfingirani« nesreči, ki naj bi se pred meseci zgodili na Selah, in zavarovalnici prihranili 2,5 milijona SIT.

Le kaj nam bo govorilnica, ko imamo mobitele?

Tako je razmišljala U. U. iz Šentjurja, ko je 17. junija ob 1. uri zjutraj na Cesti Kozjanskega odreda podrla s svojim R5 telefonsko govorilnico. S policisti se je srečala pri ličarju, ki ji je z eksperimentalno uslugo poskušal prihraniti 500 tisočakov, kolikor Telekom ceni svojo napadeno imovino.

Prometni aksiomi

Povprečni reakcijski čas v prometu znaša 1 sekundo. To pomeni, da ste pri hitrosti 100 km/h prevozili 28 m še preden ste začeli zavirati. Potem pa še računajte na vašo zavorno pot, ki je pri tej hitrosti 95 metrov.

Pa srečno zaviranje!

Študentska kronika

Preteklost:

Maj:

30.5./petek/ 20:30, Prostor: KINO P. Gledali filme po izboru gledalcev. Via projektor + ozvočenje.

31.5./sobota/ od 10 ure dalje so v Športnem parku Šentjur potekale tradicionalne ŠPORTNE IGRE 2003.

Junij:

6.6./petek/ 21:00, Prostor: POTOPIŠ. Ko te delfin pogleda v oči. Predaval je Grega Audič.

13.6./petek/ 18:00, Prostor-galerija 3.oko: VIDEO RAZSTAVA. Video in foto produkti učencev OŠ Franja Malgaja. Mentor: Matija Koštomaj.

Razstava je na ogled še ves julij.

Prihodnost:

Julij:

1.8.7 skupaj s Klubom koroških študentov in Prileškim študentskim klubom, potujemo na EXIT 03 v Novi Sad! Vse informacije na www.skms.net ali v pisarni MS servisa.

@pp75.3230Šentjur
info@skms.net - www.skms.net
@031.404.146

5.7./sobota/

Planina:

(K)LUMPANJE

šport: stritbol, odbojka. Otroci:

Spidi in Gogi. Koncert: Lara

Baruca, Mi2, Tabu; organizator:

KLUMP

19.7./sobota/ ob 04:00 uri,

Mestni trg: DOLGI POHOD.

Relacija: Šentjur-Zagreb. Zaradi

organizacije prenočišč, obvezne

prijave do 15.7.

Obvestila:

Uradne ure: petki 15-17h v pisarni MS servisa, D. Kvedra 26.

Novo:

BAZEN ŠENTJUR: 50% popust pri nakupu dnevne vstopnice. Kupone dvignete v pisarni MS servisa. Max. 5 v juliju in 5 v avgustu. Pri uveljavitvi je obvezen osebni dokument. Kuponi se izdajajo do izčrpanja sklada.

Pridružujemo si pravico do dezinformiranja, odpovedovanja, prestavljanja in organizacije novih prireditvev.

ALPOS Posebne storitve, d.o.o.

*produkcija
storitve
zaposlovanje invalidov*

*pod skupno streho
v novih prostorih*

ALPOS Oprema trgovin, d.o.o.
ALPOS POHIŠTVO, d.o.o.
ALPOS Mizarska proizvodnja, d.o.o.
ALPOS OPREMA, d.o.o.
ALPOS PC CEVARSTVO
ALPOS Ekološka peč, d.o.o.
ALPOS Posebne storitve, d.o.o.
ALPOS ALU, d.o.o.
ALPOS Proizvodnja orodij, d.o.o.

alpos

MOZAIK SINERGIJ

*VSEM OBČANOM ŠENTJURJA ŽELIMO
SVEČANE IN PRIJETNE TRENUTKE OB DNEVU DRŽAVNOSTI*

ALPOS, D.D., CESTA LEONA DOBROTIŠKA 2, 3230 ŠENTJUR, SLOVENIJA

RENAULT

PRODAJA TESTNIH VOZIL
trenutno interna akcija

LAGUNA, CLIO, TWINGO, NOVIMEGANE, SCENIC

ZELO UGODNA AKCIJA NOVIH VOZIL!!!
OB NAKUPU NOVEGA RENAULTA PRIHRANITE DO 400.000 sit (odvisno od modela), OMEJENE SERIJE AIR+, KJER JE KLIMA BREZPLAČNA!!!

ŽGAJNER

ROGAŠKA SLATINA - na obvoznic!
tel.: 03 818 22 52, gsm: 050 646 441, 041 817 056

• prodaja vozil • servis • avtoelektrika • rezervni deli • kleparstvo • ličarstvo • ročno pranje • montaža gum •

Kredit • Kredit na položnice • Leasing • Staro za novo • Staro za staro

50 let
Štajerski val
93,7 MHz in 37,6 MHz

RADIO ŠTAJERSKI VAL, D.O.O., ŠMARJE PRI JELŠAN
ASKERJEV TRG 21, 3240 ŠMARJE PRI JELŠAN
UPRAVA: (03) 817 12 10, STUDIO: (03) 81 71 230
WWW.RADIO-SHAJERSKI-VAL.SI

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO
ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI
DRAGIMI ALI POLDRAGIMI
KAMNI

KRSTNA IN
OBHAJILNA
DARILA

PRODAJA
ROČNIH
UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN
KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA
BELEGA ZLATA

ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/ 749 20 30

TRGOVINA pri Wiharju **SELIČ** LEON

Trgovina Selič s.p., Ul. Kozjanskega odreda 55,
3230 Šentjur, tel.: 03/ 749 14 80

**ZA NAKUPE,
KI SE SPLAČAJO!**

*Iskrene čestitke
ob dnevu državnosti!*

ELBA TRGOVINA STORITVE d.o.o.

Ljubljanska cesta 26, 3230 Šentjur,
tel. in fax: 03 57 41 151, gsm.: 041/ 742 456

V TRGOVINI ELBA

vse za:

- centralno ogrevanje
- vodovod
- elektromaterial
- klimatske naprave

**MONTAŽA
KLIMATSKIH
NAPRAV**

STENSKE KLIMATSKE NAPRAVE MATRIX za hlajenje in gretje

2,5 kw 99.000 SIT + DDV
3,5 kw 114.500 SIT + DDV

Vse slike so simbolične.

Jani AVT

- avtokleparstvo
- avtoličarstvo
- prodaja rabljenih vozil

BT - BIRO

- računovodstvo in knjigovodstvo
- tajniška in pisarniška dela
- tipkanje seminarskih nalog

UGODNO PREPISI VOZIL UGODNO

tel.: 03 749 10 00, fax: 03 749 10 01, gsm: 041 627 924, gsm: 031 627 924

Da ne pozabimo

Od kmetijskih zadrug do
Kombinata

(3. nadaljevanje)

Ekonomija Blagovna

Upravnik Vinko Mastnak je bil že sočasno upravnik ustanovljene kmetijske zadruge ZOJ s sedežem v hiši bivšega trgovca Antona Lesjaka na Selah. Poslovanje zadruge je bilo dohodkovno solidno. V banki so imeli celo deponirana finančna sredstva, ki jih je upravnik po priključitvi k zadruzi Kalobje Bodočnost vključil v njen začetni kapital. V splošni trgovini, kjer se je vršil tudi odkup kmetijskih pridelkov, je bil poslovodja Anton Lesjak. Odkup lesa je vršil Anton Snoj iz Primoža. Nekaj časa je ZOJ imela tudi obrat gostilne v hiši Simončičevih. Kupili so tudi traktor s priključki. Na Proseniškem je v letih 1952/56 ga. Šumer opravljala tudi takrat izvozno zanimiv in devizno donosen odkup borovnic. Leta 1954 jih je odkupila okrog 20 ton, od tega največ v enem dnevu 3 tone.

Leta 1956 se je začela akcija za priključitev KZ Blagovna k novoustanovljeni KZ Kalobje Bodočnost s sedežem v Šentjuru. S tem je bil saniran gospodarski polom KZ Šentjur. Kmetje te priključitve niso podpirali, vendar politične akcije ni bilo mogoče ustaviti. Vsa aktiva in mehanizacija sta postali last KZ Kalobje, zaposleni pa so v celoti nadaljevali delo. Direktor je postal Vinko Mastnak.

Dobje pri Planini

Na območju krajevnega ljudskega odbora Dobje, ki je bil leta 1950 vključen v Občino Planina pri Sevnici, je bila ustanovljena samostojna nabavno-prodajna zadruga. Ta se je po letu 1948 preimenovala v splošno kmetijsko zadrugo. Mesto upravnika je prevzel Vili Guček, sicer poklicni trgovinski delavec. Do priključitve zadruzi Planina pri Sevnici leta 1958 ga je nasledil Vicko Puser.

Zadruga je odkupovala vse kmetijske pridelke: jajca, repo, korenje, živino in velike količine raznovrstnega sadja. Odkupoval je poslovodja Filip Vrečko-Lipe, ki je vodil tudi splošno trgovino v lokalu bivše privatne trgovine Guček (sedaj gostišče Škoberne). Živino so prodajali neposredno nakupovalcem okrajne zadrugne zveze in podjetju Meso v Trbovlju. Odkup lesa je opravljal Adolf Gračner vse do prenosa odkupa lesa na gozdno gospodarstvo.

Leta 1959 je bil dograjen zadrugi dom, ki pa ni bil več namenjen kolektivizaciji kmetov z zemljo in ostalim premoženjem, ampak je bil zgrajen za potrebe skladiščenja premateriala in odkup kmetijskih pridelkov. Sedaj v njem domuje enota kmetijske zadruge Šentjur pri Celju. Nabavili so traktor ferguson, s katerim pomagajo kmetom kooperantom in opravljajo razne lokalne prevoze.

V okviru zadruge je delovala tudi čevljarska delavnica. Obrat je vodil Leopold Gračner s še enim čevljarjem.

Kmetijsko zadrugo je vodil upravni odbor z dvoletnim mandatom. Kasneje je bil uveden zadrugi svet kot najvišji organ zbora zadrugnikov. Prvi predsednik je bil Jože Salobir iz Škarnic. Predsednik upravnega odbora je bil med drugimi tudi Alojz Hrastnik iz Repuža.

Po vojni je bila ustanovljena tudi kmetijska obdelovalna zadruga - Ekonomija. Zajemala je malo zemljskih površin domačije Zakušek in nekaj nacionalizirane zemlje. Poslovala je precej mizerno in je kmalu likvidirana. Upravnik je bil Gračner iz Jezerc s še nekaj posamezniki iz tamkajšnega okolja.

Ob 50-letnici ZD Šentjur

Šentjursko zdravstvo skozi čas

Leta 1997 se je upokojil dolgoletni direktor ZD primarij Ivo Moser, njegovo mesto je zasedel Andrej Fidler.

Leta 1998 je prihodek ZD znašal že 215 milijonov SIT, v osnovna sredstva je bilo vloženih 8,2 milijona tolarjev, v razna popravila in obnovo stavb pa 12,5 milijona SIT.

Septembra 1999 je ZD prevzel splošno ambulantno v Domu starejših Šentjur, ki jo je do marca leta 2000 pogodbeno vodil primarij Ivo Moser. Tega leta se je upokojil tudi drugi najstarejši šentjurski zdravnik Anti Svetina, na njegovo mesto pa je prišel zdravnik Goran Šiljeg. Šiljeg je marca 2000 prevzel tudi ambulantno v Domu starejših občanov.

Marca leta 2000 sta odšla na specializacijo zdravnik Melita in Ljubomir Ilić.

S 1. januarjem 2002 je prevzela funkcijo direktorice ZD Draga Kovač - Škoberne, ki je vrnila koncesijo za opravljanje zasebne zdravniške dejavnosti. Tako se je število zaposlenih povečalo na 30.

Sredi leta 2002 je prišla v ZD v šolski dispanzer nova zdravnica Marjana Kužnar - Jugovar, koncesijo za opravljanje specialistične ginekološke dejavnosti pa je dobil Filip Simoniti.

V začetku 2003 sta svojo dejavnost preselila v novozgrajeni Diagnostični center (lastnik Dragiša Čolović) Čolović in Simoniti. Tako je sedaj v ZD 5 splošnih ambulant, otroški in šolski dispanzer, laboratorij z EKG in spirometrijo, fizioterapija, patronaža z zdravstveno vzgojo otrok in odraslih, urgentna služba, 5 zobozdravniških timov in zobna tehnika ter računovodstvo z administracijo ter hišnik.

Nekateri številčni pokazatelji
dejavnosti ZD Šentjur

Število zdravnikov v UE Šentjur:

Splošna medicina: 6 zaposlenih v javnem zavodu, 2 zasebnika;

Šolska medicina: 1 zaposlen v javnem zavodu; 1

Otroška medicina: 1 zasebna zdravnica;

Zobozdravstvo za odrasle: 1 zaposlen v javnem zavodu, 3 zasebniki;

Otroško zobozdravstvo: 2 zasebnika;

Skupaj zdravniki v UE Šentjur: 8 zaposlenih v javnem zdravstvu in 8 zasebnikov.

Število zaposlenih v ZD Šentjur:

Zdravniki: 1 zaposlen v javnem zavodu;

Zdravniki specialisti: 6 zaposlenih v javnem zavodu, 3 zasebniki;

Zobozdravniki: 1 zaposlen v javnem zavodu, 5 zasebnikov;

Višje fizioterapevte: 2 zasebnici;

Medicinski tehniki: 13 zaposlenih v javnem zavodu, 8 zasebnikov;

Višje medicinske sestre: 3 zaposleni v javnem zavodu, 1 zasebnik;

Diplomirana medicinska sestra: 1 zaposlena v javnem zavodu;

Zobotehniki: 1 zaposlen v javnem zavodu, 2 zasebnika;

Laboratorijski tehniki: 1 zaposlen v javnem zavodu, 1 zasebnik;

Uprava, administracija: 3 zaposleni v javnem zavodu, število zasebnikov ni znano;

Čistilke: 3 zasebnice.

Skupaj: 30 zaposlenih v javnem zavodu; 26 zasebnikov.

Obiski v ambulantah javnega
zavoda ZD

Splošne ambulate: 18.465 moških in 18.412 žensk (0-10 let 941; 11-20 let 1.519, 21-30 let 3.301; 31-50 let 11.612; 51 in več let 19.504).

Šolska in splošna ambulanta: 5.445 moških, 6.466 žensk (0-10.238; 11-20 let 3.830; 21-30 let 2.363; 31-50 let 1.677; 51 in več let 2.003).

Dežurna ambulanta: 2.447 moških, 1.954 žensk (0-10 let 863; 11-20 let 546; 21-30 let 684; 31-50 let 1.363; 51 in več let 945).

Skupaj 53.398; 26.419 moških, 26.979 žensk (0-10 let 9.737; 11-20 let 1.245; 21-30 let 21.017; 31-50 let 37.311; 51 in več let 22.644)

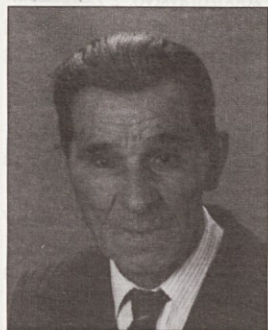
Opredeljeni pacienti po zdravnikih

31. decembra 2002 je bilo za posamezne zdravnike v okviru javnega zavoda ZD opredeljenih naslednje število pacientov: M. Tasič 1.766, L. Ilić 1.948, G. Šiljeg 1.139, A. Fidler 1.504, J. Šmid 3.280, D. Kovač - Škoberne (šolska) 3.544, Kužnar- Jugovar 98.

V spomin

Franc Pečar

1923 – 2003

S smrtjo Franca Pečarja iz Bezovja je šentjursko kmetstvo izgubilo enega izmed tistih svojih poslednjih stebrov, ki so previharili čase, kmetu nenaklonjenih povojnih družbenih sprememb, a ostali tisto, kar so bili in kar so tudi želeli biti in ostati. Bil je pravi kmet, trden, zvest svoji zemlji, a vendar odprt v sodobni svet, katerega izzivom je uspešno ključeval in se jim prilagajal. Zato je takrat, ko je spoznal, da njegova mala kmetija, čeprav vzorno urejena, ne bo uspela slediti izzivom industrializacije kmetijstva, znal s filozofskim mirom sprejeti sinovo odločitev za drugačno pot.

Življenjska pot Franca Pečarja, čeprav se je začela in končala na domačiji v Bezovju, je bila pestra. Kot mladenič je v nemški uniformi prekrižaril vso Evropo, po vojni je skupaj z očetom preživel kolektivizacijske pritiske, kasneje sprejel zadrugo, nekajkrat bil celo predsednik njenega upravnega odbora in tudi občinski odbornik. Sam se ga živo spominjam iz časov tako imenovanih Društev živinorejcev za vzajemno zavarovanje živine; Franc Pečar je bil poleg Franca Palirja, Cirila Žmaharja in še nekaterih eden izmed vplivnih aktivistov tega združenja, ki je prvo poskušalo organizirano reči ne socialističnemu nasilju nad kmečkim stanom. Niso uspeli, toda pomembno je, da so poskušali. In to takrat, ko je roka države bila še trda.

Minila so leta, ostrina Francovega duha se je umirila, kmetstvo, kot ga je živel in razumel on, je odšlo. V krogu srečne družine je dočakal spoštljivih 80 let in odšel, tako kot je živel, kot samozavesten in ponosen kmet.

F. K.

Ivan Jazbec – Ivanček

1933 – 2003

V soboto, 14. rožnika, je bilo slišati zvonove iz stolpa naše farne cerkve; s svojo otožno melodijo so oznanjali zadnje slovo od našega spoštovanega sokrajana Ivana Jazbeca. S tem imenom je bil zapisan v krstni knjigi, za vse okrog sebe pa je bil od otroških let Ivanček. Morda zato, ker je bil obdarjen z mirnim plemenitim značajem, ki sta ga krasila dobrohotnost in smisel za humor. Bil je dober človek.

Ivanček je vse do prezgodnje smrti živel in delal na domači kmetiji, rad je imel svojo domačo zemljo in svoj Zgornji trg. Zelo dobro je poznal zgodovino Šentjurja in Ipavcev, tudi veliko takšnega, kar ni zapisano. Vedno ga je bilo lepo srečati in z njim pokramljati. Ni stremel po bogastvu, a bil je bogat po duši in značaju, ni želel biti pomemben, pa vendar je bil pomemben in priljubljen. Takšen je bil pokojni Ivanček.

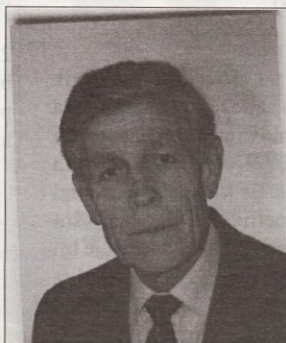
Ivanček je bil več kot 35 let pomemben član MoPZ Skladateljev Ipavcev, zato je prejel vse Gallusove značke, tudi zlato, in postal častni član zbora. Redno je prihajal na koncerte zbora in užival, če smo dobro zapeli. Nekateri smo imeli srečo, da smo z njim prepevali v njegovih mlajših letih. Posebno lepo je bilo v družbi z njim po uradnih nastopih; s kakšnim žarom in nezmotljivo intonacijo je znal zapeti Kaj bi te vprašal, dekle ti... Samo on je vedel, zakaj mu je bila ta pesem tako pri srcu.

Ko smo se v soboto poslavljali od njega, je bilo, kot da bi jokali ves Zgornji trg, tudi njegovi pevski prijatelji, ki smo se poslovili od njega z Ipavčevo pesmijo: Kje je pevec zdaj vesel, ki je to prepeval, naj bi enkrat še zapel... Hitro, hitro mine čas, ah ne bo ga več pri nas... Tudi s to pesmijo boš ostal z nami, Ivanček.

Rado Frece

Anton - Tonči Šporer

1921 – 2003

So velika življenja, ki pa s človekovo smrtjo izgubijo svojo namišljeno veličino, so pa tudi mala življenja, za katere se s človekovo smrtjo pokaže, da so bila velika. To drugo v polnosti velja za nedavno, tik pred svojim 82. rojstnim dnevom umrlega vsem Šentjurčanom poznane in dragega **Tončija Šporerja**, ki je pred dobrega pol leta s svojo življenjsko družico **Faniko** ves razpoložen in še poln življenjskih načrtov praznoval zlato poroko. Z množično udeležbo na njegovem

pogrebu, saj je bil tam zbran ves Šentjur, smo Šentjurčani najlepše pokazali in dokazali, kako cenimo osebnost in delo umrlega in koliko privržencev si je nabral v svojem vsebinsko bogatem življenju.

Govorniki – kanonik **Zdolšek**, dekan **Zemljic** ter pokojnikova pevka tovariša gospoda **Čokl** in **Hladnik** – so v svojih hvaležnosti do umrlega polnih govorih kar tekmovali v slavljenju njegovih zaslug za naš kraj oziroma za našo faro na kulturnem, verskem in poklicnem področju, zlasti pri zborovskem petju, igraltvu, humorju kot tudi pri vzpostavljanju in organiziranju številnih kulturnih dejavnosti pri nas skozi dolga leta. Ob vsem tem pa je skoraj stopilo v ozadje tisto bistveno, zaradi česar se je naš Tonči zasedel v naša srca kot markantna osebnost, šentjurski original in Šentjurčan par excellence, ki je dve tretjini stoletja dajal ton svojemu kraju, zlasti pa kot vsega posnemanja vreden človek, pravcati model dobrega človeka – namreč format njegove osebnosti. To osebnost so odlikovale številne vrline, kot so optimizem, vedrina, duhovit, a blag humor, združen s sposobnostjo spravljanja soljudi v dobro voljo, plemenita in otroško čista preprostost in dobrodušnost, brezpogojna razpoložljivost ljudem za pomoč in sodelovanje, iskrena skromnost in sposobnost samozatajevanja, skratka usmerjenost v čim več dajati in čim manj prejemati. Bili so ga ena sama prijaznost, milina, človeška toplota in človekoljubje. Dolga in nepregledna vrsta nas je, ki se nam je skozi dolga desetletja podarjal v svoji človeški plemenitosti kot ljubeči soprog, oče, ded, praded, sorodnik, sosed, prijatelj, delovni ali pevski tovariš, sožupljan, sokrajan, zlasti pa preprosto kot Človek, torej Božji ustvarjenec, ki je bistvo njegovega bivanja Ljubezen. To je udejanjal na vsakem svojem koraku, najsi bo to doma kot družinski član, na delu kot odličen krojač, nekaj let tudi kot odličen prodajalec v Šentjurski Resevni, ali pa v Pevskem zboru skladateljev Ipavcev in v šentjurskem cerkvenem zboru, katerima je bil zvest dobrih 40 oziroma kar 60 let in je bil v njima s svojim zanesljivim basom temelj večglasja ter kot tak prejel več uradnih pevskih priznanj. Kot kleno osebnost ga je odlikovala tudi izredna miselna pokončnost ter goreča narodnostna in verska zavednost, ki jih kljub še takšnim pritiskom nikoli ni zatajil. Z vsem tem se je ovekovečil v zavesti nas vseh, ki smo ga poznali. Fizično pa najbrž ne bi mogel biti bolj enkratno ovekovečen, kot je v epizodni – statistični vlogi kosca z bliskajočim pogledom v televizijski nadaljevanki o Ipavcih.

Trpljenje – tako veliko se ga je skozi njegova dolga življenjska leta zlilo čez njegovo plemenito srce – mu v življenju ni prizanašalo in je vseskozi obilno brusilo njegov značaj, njegovo osebnost, da je po glavnih postajah svojega križevega pota – ujetništvu v Rusiji med zadnjo svetovno vojno, negotovih in odrekanih polnih povojnih letih, po neizrekljivo bolečima tako preranima smrtima sina in hčere in končno še po lastni hudi boleznini – notranje zasijal kot dragoceni kristal.

Naj bo z uživanjem večnega miru in blaženosti poplačan za vsa svoja brezštevilna dela ljubezni, s katerimi je tako obilno napolnil svoje življenje in s katerimi se bodo lahko še dolgo navdihovala naša življenja.

Tončijev sosed R. P.

Kotiček za zdravje

Pozor, klopi!

Lymfska boreliozna je pri nas najpogostejša bolezen, ki jo prenašajo klopi. Klopi po vsej Sloveniji so okuženi z povzročitelji te bolezni, toda ne vsi. V nekaterih območjih je okuženih tudi polovica klopov, v drugih pa komaj kateri. Možnost za pojav bolezni po vbodu klopa je kljub temu relativno zelo majhna, vzrok je tudi v tem, da se dejansko okuži manjše število oseb, od okuženih jih zbolijo le približno polovica, drugi pa reagirajo le s tvorbo protiteles.

Za diagnozo je odločilen pojav tako imenovane eritheme migrans. Nekaj dni ali tednov po vbodu okuženega klopa se pojavi okrog mesta vboda obročkast izpuščaj, ki se počasi veča. Zanj je značilen temnejši rob in svetlejši osrednji del. Izpuščaj včasih srbi in peče. Pojav lahko spremljajo tudi simptomi utrujenosti, slabega počutja, bolečine v sklepih in glavobol (znaki meningitisa).

V tem primeru je potrebno iti k zdravniku in na zdravljenje z antibiotiki, ki je praviloma uspešno. Rdečina, ki se včasih pojavi nekaj ur po vbodu klopa in kmalu izgine, ni znamenje brelijske okužbe.

Preprečevanje

Učinkovitega zaščitnega cepljenja še ni. Ko greste v gozd, se primerno oblecite, čim bolj se pokrijte z oblačili, zaščitite z repelenti. Po vrnitvi se stuširajte in takoj odstranite morebitne klope. Obisk pri zdravniku je potreben le, če se pojavita značilna rdečina ter znaki meningitisa.

Draga Kovač-Škoberne, dr. med.

Javni sklad RS za kulturne dejavnosti Območna izpostava Šentjur
in Literarno društvo Šentjur

Objavljata:

R a z p i s

za avtorje literarnih del, ki želijo s svojimi literarnimi prispevki sodelovati v literarnem zborniku »Z besedami 5«.

- Sodelujejo lahko avtorji, stari nad 15 let, ki poslanega prispevka še niso objavili v knjižni obliki.

- Literarna dela morajo biti napisana z računalnikom in poslana na disketi. Prispevki morajo biti podpisani, avtorji, ki niso člani Literarnega društva Šentjur, pa naj pripišejo še naslov in telefonsko številko.

- Prispevke je treba poslati do 15. avgusta 2003 na naslov LITERARNO DRUŠTVO ŠENTJUR, Mestni trg 2, 3230 Šentjur.

N a t e č a j

za najboljšo, v knjižni obliki še neobjavljeno kratko zgodbo.

Na natečaju lahko sodelujejo prebivalci občine Šentjur in Dobje ter člani Literarnega društva Šentjur.

Dolžina teksta naj ne presega desetih strani (18.000 znakov), vsaka stran naj bo oštevilčena in označena s šifro. Tri kopije kratke zgodbe pošljete do 15. avgusta 2003 na naslov LITERARNO DRUŠTVO ŠENTJUR, Mestni trg 2, Šentjur, s pripisom RAZPIS ZA KRATKO ZGODBO. Ovojnica naj vsebuje tudi kuverto s šifro, naslovom zgodbe in avtorjevimi osebnimi podatki (ime, priimek, naslov in telefon).

Med poslanimi besedili bo tričlanska žirija izbrala tri najboljše, avtorji pa bodo po razglasitvi prejeli denarne nagrade.

1. nagrada 40.000 sit
2. nagrada: 20.000 sit
3. nagrada: 10.000 sit

Dela izbranih avtorjev bodo objavljena v zborniku "Z besedami št. 5", razglasitev najboljših pa bo na svečani promociji zbornika.

JSKD Območna izpostava Šentjur - Anita Koleča
Literarno društvo Šentjur - Rado Palir

Modni kotiček Vanje Bertossi

Večni denim džins

Denim džins ima prost vstop tudi tja, kjer so ga dolgo prezirali: v poslovne prostore in razkošne lokale.

Prodaja modnega džinsa je eksplodirala, ko sta zvezdnici Jennifer Lopez in Britney Spears začeli nastopati na koncertih v džinsu z izrazito spušenim pasom ter povzročili pravo histerijo med najstnicami. Denim je postal modni fenomen, iz poceni in uporabnega oblačila se je prelevil v modno avantgardo. Skozi velika vrata vstopa povsem drugačna identiteta denima, bolj sofisticirana, mehkejšega otipa, prijetnejša, lažja in tanjša. Najnovejša obdelava džinsa »summer grass« pomeni modro pranje z rahlim nanosom zelene, kar daje učinek barve v travi preživete noči, »sunbleach« pa ustvarja od sonca obledeli denim. Kavbojke z dizajnerskim statusom so

klasičnim podobne le na prvi pogled in od daleč, saj lasersko modeliranje postavlja odločno mejo med obrtjo in visoko tehnologijo. Zato tudi cena ni primerljiva. Dizajnerski kosi odpirajo pot dodatkom, kot so visoke pete, male torbice, elegantne bluzice... Američanke imajo v povprečju vsaj osem kosov hlač iz džinsa. Razlog? V kvalitetnem džinsu si videti vedno dobro. Vedno iščimo hlače, ki se kar najlepše prilegajo zadnjici. In to nam moderni denim omogoča.

Vzemite si čas in v poplavi kavbojki poiščite svoj kos za petdeset ali sto petdeset tisočakov! Občutek, da se v hlačah počuti prijetno in si obenem seksi, pravzaprav nima cene.

Trgovina
Vanja Bertossi
Leona Dobrotinška 5

Jezikovni kotiček

Pojem v MPZ – v moškem, mladinskem ali mešanem pevskem zboru?

Zanimivo iztočnico za ta članek mi je dala pevovodkinja, ki se je hudovala nad nepismenostjo »napovednikarjev«, ki ne znajo pravilno krajsati imena pevskih zborov. Tako zdaj enkrat za vselej, kot bi rekla kakšna učiteljica: OPZ pomeni otroški, MPZ mladinski, MePZ mešani, MoPZ moški in ŽePZ ženski pevski zbor.

In ko smo že ravno pri kraticah, razdelajmo, kaj je kaj. Med krajsave spadajo kratice, okrajšave ter simboli in formule. Kratice so krajsave večbesednih imen, sestavljene največkrat le iz začetnic besed, lahko pa tudi iz dveh črk posamezne besede znotraj besedne zveze. Npr. SAZU (Slovenska akademija znanosti in umetnosti) ali NAMA (Narodni magazin). Za kratice je značilno, da se vedno pišejo z velikimi črkami, za razliko od okrajšav in simbolov, ki se pišejo z malimi črkami. Okrajšave so krajše oblike zapisov, znamenje okrajšanosti je pika, zanje pa je značilno tudi to, da so le pisne in jih v besedilu večinoma razvezujemo. Pravopis pravi, da okrajšave besednih zvez pišemo s presledkom za vsako okrajšano besedo: t. i., pr. n. št., dipl. inž., d. d., če pa okrajšamo zloženko, okrajšave pišemo brez presledka med okrajšanimi deli: l.r. (lastnoročno), lit.zg. (literarnozgodovinski) ali rus.slov. (rusko-slovenski). Okrajšave so seveda tudi g., ga., prof., mag., sv., tj., npr., itd. Moje pravilo je sicer, da gospode in

gospo ter gospodične in gospodiče v besedilu čim manj nazivam s temi poimenovanji, ker smo nekaj izmed tega tako vsi, v tekstu jih je najbolje poimenovati z imenom in priimkom, drugače pa je seveda v govoru. Če že dodajamo g. ali ga., pa je potrebno paziti, da se ga. sklanja: ge. Novak ni bilo, go. Novak vidim. In še zanimiva opazka v zvezi z gospemi. Nikar ne krajsajte gospo v gos!!!! In če smo že pri gospoh, reče se: tej gospe dam nekaj, ne pa gospej ipd.

Simboli pa so krajsave za merske enote, npr. m, km, cm, kg, l, ha, ali kemijske elemente, npr. Na, Cl, H. Zanje je značilno, da se za njimi ne piše pika. Zato je potrebno paziti, kjer je razločevalno znamenje le pika, npr. l : l. (liter : leto) ali g : g. (gram : gospod). Simbol je tudi znamenje za procent - %, ki se piše nestično, npr. 50 %. Pomembno pri simbolih je, da se sami ne prenašajo v drugo vrstico, vedno morajo ostati skupaj s številko v eni vrstici.

Med krajšavami se sklanjajo le kratice, pa še te ne nujno, npr. lahko rečemo v EU ali v EU-ju, a o tem se je v tem kotičku že pisalo, zato bodi o krajšavah dovolj.

N. G.

Razmišljanja

Slovenija 2005 – cenzurirano

Kako bi vam bilo všeč, če bi vas, kar takole, od danes do jutri preprosto izbrisali? Da ste živi in zdravi, da imate družino, pa hišo, pa še psa, potem pa vas naenkrat več ni? Ker vas izbrišejo iz registra prebivalcev te države, naenkrat nimate več osebnih dokumentov, nobene državljske pravice? Da vas pripeljejo na urgenco in vam tam povedo, oprostite no vendar, saj vi pa sploh ne obstajate in vaše notranje krvavitve nas niti približno zanimajo, saj vas pravzaprav niti ni, pogledajte računalnik, pod vašim imenom in priimkom ni nikogar? In ko dvignete svoj glas, da bi nekomu povedali, hej, jaz sem tukaj, sem živo človeško bitje, s svojimi napakami in dobrimi stranmi, s čustvi in čuti, če me prizadenete bom jokal, če me udarite bom krvavel, ... potem vas gospa birokratska uslužbenka prezirljivo pogleda skozi svoja prevelika očala, ko bi ji človek najraje rekel nekaj v smislu, veste gospa, tole mini krilo vas pa res ne pomladi za dvajset let, ampak ste samo trapasta koza s preveliko leti in celulita za to zeleno mini krilo, vendar popolnoma obmolknete, ko vam spoštovana tajnica s frizuro iz šestdesetih let odgovori, da pač ne obstajate, ker ni vašega imena v tisti njeni veliki škatli na pisarniški mizi.

Vsekakor vas to lahko precej razburi, ko naenkrat več nikjer ne obstajate in si mislite, kaj to res nikogar ne zanima in potem se seveda potrudite priti do gospodov na najvišjih vladnih položajih, kjer vam oni, ki ravno nimajo časa, ker kupujejo novo luksuzno letalo, povedo da ste pač v tistem času bili sovražnik države in da so se oni na podlagi tega odločili, da nimate pravice do obstoja. Seveda vi poskušate razložiti, da so bile takrat posebno razmere, ko se je človek panično odločal v trenutku in da se je odločal tako, da bi zavaroval svoje najbližje in ni ničesar več razumel. Ne, gospod, oprostite, ne, nič ne oprostite, ampak pojdite vi tja, od koder ste prišli, ali pa še rajši kar v Haag, ja, tam obravnavajo takšne kot ste vi. Potem vam je jasno, kam pes taco moli, zato se zavzamete za tiste, ki pa takrat res niso imeli nič pri tem in niso nič krivi, pa so vseeno kar izbrisani in oni vam povedo nekaj v stilu, saj veste, to je bil tiskarski škrt, ali pač birokratska napaka, saj veste, da smo samo ljudje in da nismo nezmotljivi. Vi rečete, da to je približno tako kot v vašem primeru, ko ste pač nekoga pomotoma postrani pogledali in ker je od njegove žene nečakinja in mož od njene sestrične v drugem kolenu zaposlen na »tistem« položaju, o katerem se sicer nič ne ve, se pa dobro služi, ste pač, saj že vemo, no, naenkrat izginili in še danes hodijo okoli vaše hiše eni čudni fantje v temnih oblekah, z nenavadno izboklino na zunanem delu drugače brezhibno zlikanega suknjica.

Ne, gospod, gospa, vi ste sovražnik, sovražnica države in danes mi ne dišite preveč lepo, pa bele nogavice nosite k črnim čevljem in tale briljantina na vaših laseh, ki pokrivajo malce plosko lobanjo na zunanji strani (ja, saj veste, to je pač značilno za vas), tudi ni primerna, da ne govorim o vas gospa, ko ste tako oplemenitena s kilogrami nakita, pa v življenju ne počnete nič drugega kot da rojevate trop potomcev, ki duši našo zemljo slovensko, nekaj zdravo, plemenito in korenito... Ne, gospa, mi smo samo prišli po kilogram kruha, pa imamo te prelestne slovenske tolarje v denarnici. Ja, seveda, ko pa poštenim, kremenitim Slovincem kradete delo... Ja, gospa, so nas pripeljali z avtobusom, šestnajst let sem bil star, delat v rudnik, kopat jarke in zidat, baje da ovi vaši niso hteli, mojo mater sem pustil doma, očeta, tri sestre, jaz pa sem kopal v rudniku, takrat ko je zasulo vse moje kolege, saj veste, cela Jugoslavija je jokala, pa svededno fala bogu, gospa, da me niso izbrisali ko jednog mog kolega, veste, krvavo sem prigaral te tolarje, pa hčerko sem na fakulteto poslal, bo že kmalu diplomirala...

Gospod IČ, vaše življenjske travme me čisto nič ne zanimajo, pa res pojdite tja, od koder ste prišli, kaj ne veste, da smo Slovenci civiliziran narod, že v Evropski uniji, končno rešeni vašega Balkana...

- Vsakršna podobnost s sodobno slovensko državo je močno zaželjena in načrtovana.

(nadaljevanje sledi)

Polonca Mastnak

Šentjur v času

Težave z inšpektorji

Šentjurska vlada je na redni torkovi seji obravnavala med drugim tudi dopis republiškega urbanističnega inšpektorja glede črnih gradenj. Ta je namreč zahteval takojšnjo zagotovitev občinskega denarja za morebitna rušenja ter razbremenitev šentjurskega urbanističnega inšpektorja Ograjenska, ki opravlja še delo gradbenega, cestnega in prometnega inšpektorja.

Novi tednik, 17. 6. 1993

Turizem niso ljudje

Vabila za okroglo mizo »Smo turizem res ljudje tudi v Šentjurju?«, ki so jo kot drugo pripravili mladinci v okviru majskih prireditev, so dobili vsi predstavniki turističnih društev in krajevnih skupnosti v občini, izvršnega sveta, delovne organizacije za opravljanje poslovnih storitev, ki naj bi izdelala študijo o možnostih turističnega razvoja v občini, ter društev, ki se lahko vključila v turistično ponudbo.

Okrogla miza pa je (kot že prejšnja) odpadla, saj so se je poleg sklicatelja udeležili le štirje vabljeni.

Novi tednik, 2. 6. 1988

V Alposu veje zdaj optimizem

V delovni organizaciji Alpos v Šentjurju, kjer so se še pred časom srečevali z mnogoterimi težavami, predvsem na samoupravnem področju, se danes lahko pohvalijo z dobrim gospodarjenjem.

Dela so se lotili temeljito, pri čemer jih je vodila odločitev: prave ljudi na pravo mesto!

»Graditi moramo na dobrih delavcih, pravi direktor Alposa Viktor Hrastnik in pribija, da v tem 700-članskem kolektivu ni več prostora za delomrzneže in z alkoholom podkrepljena nesoglasja.

S Poljaki, ki so dolgoletni Alposovi partnerji, so podpisali pogodbo za dobavo pločevine in trakov. Uspešno poteka sodelovanje z Madžarsko, na domačem trgu pa Alpos sovlaga z Metalurškim kombinatom iz Smedereva.

Novi tednik, 23. 6. 1983

Letovanje v Izoli

V šentjurski občini skrbijo za letovanja svojih otrok. Na počitnice ob morju bo letos potovalo dvesto otrok iz obeh šol v občini. V prvi

izmeni, ki bo odpotovala v začetku avgusta, bo sto petdeset otrok, ki so morskega zraka potrebni iz zdravstvenih pa tudi socialnih indikacij. Denar za dopustovanje bodo prispevale različne organizacije, tudi skupščina je za to namenila 50 000 DIN.

Novi tednik, 28. 6. 1973

Pomenek na črpalki

Benzinska črpalka v Šentjurju že dela 14 dni, zato smo uslužbenca Petra Kovača vprašali, kakšen je promet?

»Na dan pride v blagajno 5 do 6 tisoč dinarjev, saj samo benzina prodamo 800-900 litrov dnevno.«

Povedal je še, da precej več kupujejo tisti, ki vozijo proti Rogaški Slatini, kot iz obratne smeri. V sezoni bo črpalka odprta od 6. do 20. ure.

Celjski tednik, 13. 6. 1968

Volivni vtisi s partizanskega Kozjanskega

Planina. Ruševine gradu so ozaljšane, vse hiše so okrašene in na njih plapolajo zastave v vetru, ki tu čez neprestano vleče. Na grajskem hribu treska možnar, iz gostilne nasproti volišča pa prihajajo zvoki kmečke godbe.

Na volišču se je trlo ljudi. V gneči sem stisnil roko šentjurskemu županu Petru Hlastecu. Dobre volje je. Čemu ne? Podatki za osmo uro so ugodni. V Praprotnem so tedaj že zaključili, na Planini sami so imeli 65, v Tajtah 62, v Šentvidu 58 in v Visočah 45 % udeležbo.

Ko sem odhajal, sem stopil na drobno zastavico. Pogledal sem bolje. Ves trg je bil poln. Pobral sem eno. Med prsti sem držal nekaj, kar me je presunilo. Otroške roke so z vodenimi barvami narisale trobojnice in peterokake, čez belo polje pa s pisalnim strojem natisnile gesla. Kot v prvih dneh vstaje. Mali, preprosti, s tolikim trudom in ljubeznijo izdelani plakati.

Celjski tednik, 21. 6. 1963

Zadružniki v Planini in Dobju ne kontrolirajo dela zadružnih uslužbencev.

Poslovodja Romih predvsem protežira gotove stranke, nemu članu računa isto blago dražje kot drugemu. Tekstilno blago najprej razreže za svoje poznane, kar ostane, šele da v trgovino.

Celjski tednik, 5. 6. 1948

Pepca poroča

Spoštovani g. urednik!

Ko sem zadnjič v Šentvidu opazovala proslavo dneva mladosti tam na dvorišču bivšega brigadirskega doma, sem bila zmedena kot že dolgo ne. Nisem vedela, ali naši mladi in manj mladi capljajo trideset let za časom ali so mogoče toliko pred njim. Da je stvar resna, je bilo jasno, ko sem videla, kako so se zalesketale solze v mnogih očeh pri petju romantičnih revolucionarnih pesmi. S pogledom sem preletela po sodelujočih in obiskovalcih in začela majčkano računati. Ja, bo kar držalo, marsikateri mladinec nosi s seboj resnične brigadirske gene. Pa tudi mamice, zdaj že krepko v četrtem križu, so nekam zasanjano spremljale ceremonijo.

Še bolj sem bila pa zmedena, ko sem v prejšnji številki našega časopisa prebrala intervju z dobjanskim županom Francijem. Oh, pardon, menda se občinsko pravoverno reče dobovčanskim. S kakšno ihto se je spravil name, ki sem ga v svoji rubriko vključevala zelo poredko in vedno z velikim rešpektom. Sem nekoč že povedala, da ga osebno sploh ne bi mogla prizadeti, saj sem bila v času, ko se je on učil za komija pri Šarlahu na Planini in je bil lep kot Marija, vanj do ušes zatreskana. Na žalost mi ga je speljala neka druga Pepca, ki se je kasneje preimenovala v Jožico. Mene še pa vedno nekaj zaščemi tam pod popkom, ko grem mimo njegove trgovine. Če zaradi mene res trpi take duševne bolečine, obljubim, da se mu bom v svoji rubriki poslej na daleč izognila. Roko na srce, saj v resnici sploh ni taka faca, kot si misli, in res ni potrebe, da bi moral biti vedno zraven. Tista, da se bo o meni resno pogovoril z mojim urednikom, je pa res bosa. Franci, Franci, mar si res prezrl, da cenzure ni več, ker po državi že trinajst let razsaja demokracija? Pa ne sekiraj se preveč, v vse občine je prišla in tudi tvoje Dobje ne bo zgrešila.

Nadvse zanimivo je bilo na javni razgrnitvi prostorskih planov na Planini. V šolsko dvorano je prihrumela množica domorodcev, ki so bili bodisi podkupljeni ali pa morda celo skoraj vsi za Kovača in njegovo rahlo prehlajeno asfaltno investicijo. Zdi se, da sploh ni res, da Planinčani ne maramo njegovega asfalta. Tako so morali Drejči, Tinči in Franci lepo tiho ždeti v kotu ter svoje pripombe mimo zapisnika drugi dan nesti direktno na občino.

Da politiki niso ravno svetel vzor načelnosti, je splošno znano, naš kmečki svetnik Luskar pa glede svoje prilagodljivosti, tako se mi zdi, vseeno malo pretirava. Kadar pridejo gospod škof v faro na obisk, je med prvimi, ki mu poljublja prstan in pobožno kleči pred oltarjem, na proslavi dneva mladosti tako goreče recitira krvave revolucionarne pesmi, da gredo poslušalcem dlake pokonci, pri rušenju Kovačeve asfaltne dejavnosti je prvi udarnik, ko pa si Kovačev delovodja Stanko sodi sam, ker noče na borzo, mu na grobu prebere nadvse ganljivi govor. Saj nič ne rečem, tiho pa tudi ne morem biti. Navsezadnje bo še res, da tako delajo vsi pravi in sposobni politiki in bi naš Martin nekoč utegnil gladko postati vsaj šentjurski župan, če že ne tudi poslanec. Zakaj pa ne? Samo pogledjte našega Štefa, kako s podobnimi političnimi talenti vrti Šentjurčane. Le da v drugo smer. Luskar bi Kovača utopil v žlici asfalta, Štef pa mu je z levo roko zrihtal tiste milijone, ki mu jih Knez in Romih nista privoščila. No, Štef ima srečo, ker ga rihta tisti profesionalni mladinec iz Javorja, ki pa bi ga lahko za mali denar najel tudi naš Martin, če mu bi šlo za nohte... Pa kaj bluzim, neumna ženska! Zdaj sta najprej na vrsti trgovinski in kurbirski refrendum, nato volitve evropskih poslancev, do županskih pa je še toliko časa, da mi bosta do takrat dol visela tako Štef kot Martin, če mi jih bo ljubi bog le dal dočakati.

Vas lepo pozdravlja Pepca Planinc

Kozerija

Pismo moji zavarovalnici

Kot odgovor na Vašo prošnjo, da potrebujete več informacij o moji nesreči, vam sporočam naslednje:

Pod številko 3 poročila o nezgodi sem kot vzrok nesreče navedel "nepremišljeno ravnanje". Prosili ste me, naj natančneje opišem, kaj sem s tem mislil.

Po poklicu sem krovec. Na dan nesreče sem delal sam na strehi šestnadstropne novogradnje. Ko sem končal delo, mi je ostalo še približno 250 kg opeke. Ker jih nisem hotel nositi navzdol po stopnicah, sem se odločil, da jih bom po zunanji strani spustil navzdol v vedru. Čez škripec sem napeljal vrv, ki sem jo na eni strani pritrdil na tla, na drugi konec sem privezal vedro in vanj naložil opeko. Nato sem se vrnil navzdol in odvezal vrv. Trdno sem jo držal, da bi vedro z 250 kg opeke čim bolj počasi prispelo na tla. Kot je razvidno iz številke 11 mojega poročila, je moja takratna telesna teža znašala 75 kg. Ker me je v tem trenutku zelo presenetilo, da sem izgubil tla pod nogami in me je začelo vleči navzgor, sem izgubil prisebnost in pozabil izpustiti vrv. Na tem mestu mi verjetno ni treba dodati, da me je vleklo navzgor z vedno večjo hitrostjo. Približno v višini tretjega nadstropja sem srečal vedro, ki je prihajalo iz nasprotne strani. To pojasni poškodbe na lobanji in zlomljeno ključnico. Pa vendar mi je to srečanje le neznatno zmanjšalo hitrost. Še

vedno me je vleklo navzgor, dokler mi škripec ni vase potegnil prednjih členkov mojih prstov. Na srečo sem ostal priseben in se kljub bolečini trdno držal vrvi. Toda v tem času je vedro udarilo ob tla s tako močjo, da mu je odbilo spodnji del in so opeke zletele ven. Brez opeke je vedro tehtalo približno 10 kg. Na tem mestu se ponovno sklicujem na točko 11 mojega poročila, kjer je navedena moja telesna teža (75 kg). Kot si verjetno lahko predstavljate, sem takoj začel hitro padati. Približno v višini tretjega nadstropja sem se ponovno srečal s tokrat navzgor prihajajočim vedrom. To pojasnjuje oba zloma ter odrgnine po nogah in spodnjem delu telesa. Srečanje z vedrom je upočasnilo nadaljnje spuščanje, zaradi česar pri padcu na kup opek niso nastale večje poškodbe. Zlomila so se le tri hrbtnična vretenca. Hkrati pa z obžalovanjem priznavam, da sem v tem trenutku še enkrat izgubil prisebnost. Ko sem namreč ležal na kupu in opazoval, kako sedaj prazno vedro pada proti meni iz šestega nadstropja, sem izpustil vrv. Tako je vedro neovirano priletelo navzdol, mi izbilo tri zobe in zlomilo nosno kost.

Tako, odkrito in pošteno, to je vsa zgodba. V upanju na vaše razumevanje vas vljudno pozdravljam.

(Prišlo po internetu)

Mali oglasi

(so brezplačni)
Iščem dobrosrčno žensko za oskrbo bolne (nepokretne) žene. Tel. 5791 435.

jagenjčkov. Telefon 031 692 885 ali 041 791 856.

Na Planini oddam košnjo na 2 ha travnikov. Telefon 5791 435.

V najem oddam kmetijo v bližini Šentjurja, 8 ha. Možnost odkupa. Tel. 574 12 13.

Prodajam mazdo 323 S, letnik 98, srebrne barve, vsa oprema, 53 000 km, prvi lastnik. Telefon 041 815 518.

Prodajam brunarico v Dramljah, parcela 1700 m². Tel. 041 759 816.

Stanovanje v Šentjurju vzamem v najem. Telefon 041 746 626.

Prodajam OPEL ASTRA Karavan 1.6i CD oprema, letnik 1994, registrirana celo leto. Tel 031 303 743.

DD ranč (Ponikva) nudi terensko jahanje, šolo jahanja, podkovske storitve, striženje ovac, prodajo

Vodenje dvostavnega knjigovodstva, davčno svetovanje za gopodarske družbe in SP. Klara Koželj, 031 336 459.

Olimpijski tek

Zmage ostale doma

Šentjurski atletski klub je v počastitev desete obletnice obstoja pripravil olimpijski tek. Kljub vročini se ga je udeležilo lepo število tekačev, predvsem v mlajših kategorijah. Osrednji namen teka je rekreacija, seveda pa so proglasili in nagradili najboljše. Prireditev je spremljal tudi bogat kulturni program.

Izvedba teka je pomenila velik organizacijski projekt, saj je celotna trasa obsegala lepo število kilometrov. Poskrbeti je bilo potrebno za označenje poti, kontrolne točke, varnost, zaporo cest... Pri organizaciji so tako sodelovali številni nekdanji atleti, športni učitelji in tudi policija.

Prireditev so odprli registri in župan Štefan Tisel. Najprej so tekli cicibani na 800 metrov in šolarji na 3 km. Udeležba je bila v teh dveh kategorijah razumljivo najbolj številčna. Sledila sta še teka na 6 in 11 km, kjer je bila konkurenca med moškimi še vedno solidna, razumljivo pa je, da se je za tek na daljših razdaljah odločilo manj žensk. Omenimo, da sta razdalja 6 km pretekla tudi podžupan Jože Artnak in košarkar Alposa Kemoplasta Peter Jovanovič. Poleg tekmovalcev iz domače občine so se teka udeležili tudi tekači iz Celja, Velenja, Rogaške Slatine, Ribnice...

Nataša Oset

Tekači so dobili spominske majice, ob prihodu v cilj pa so se seveda najbolj razveselili vode. Zbranim se je pred razglasitvijo rezultatov predstavila šentjurska folklorna skupina, za prijetne zvoke pa je poskrbel Mladinski orkester Glasbene šole Šentjur. Priznanja najboljšim so podelili župan Tisel, njegova podžupanska desna roka Jože Artnak, predsednik SZ Zvone

Leskovšek in predsednik organizatorja olimpijskega teka Marjan Gradišnik. Razen v kategoriji veteranov so vsa najvišja mesta ostala v šentjurski občini, natančne uvrstitve pa si lahko ogledate na koncu prispevka. Omenimo naj, da so organizatorji med udeleženci izžrebali nekaj praktičnih nagrad olimpijskega komiteja.

Atletski klub je tako lepo obeležil okrogel jubilej in dokazal, da so s svojo aktivnostjo sposobni zanimirati tudi širši krog ljubiteljev teka.

L. H.

Urban Ferenčak

Robi Švegler

Primož Pangerl

David Skamen

Primož Dremšak

Rezultati:

800m/CICIBANI

Cicibani, roj. 1992 in mlajši:
1.) Urban Ferenčak (OŠ Franja Malgaja Šentjur), 2.) Blaž Čuš (OŠ Blagovna), 3.) Matej Horjak (AK Šentjur)

Cicibanke, roj. 1992 in mlajše: 1.) Anja Zdolšek (OŠ Ponikva), 2.) Urša Belak (AK Šentjur), 3.) Maja Pušnik (OŠ Slivnica pri Celju)

3 km/Osnovne šole

Dečki, roj. 1990 in mlajši: 1.) David Skamen, 2.) Jernej Brečko, 3.) Primož Štarkel (vsi AK Šentjur)

Deklice, roj. 1990 in mlajše: 1.) Anja Mauer (AK Šentjur), 2.) Natalija Novak in Katja Cmok (obe OŠ Franja Malgaja Šentjur)

Dečki roj. 1988 in mlajši: 1.) Primož Dremšak (AK Šentjur), 2.) Tomi Volasko (OŠ Dobje), 3.) Primož Golež Tovornik (OŠ Ponikva)

Deklice, roj. 1988 in mlajše: 1.) Mateja Horjak (OŠ Dobje), 2.) Andreja Jernej, 3.) Natalija Labohar (obe AK Šentjur)

6 km

MOŠKI - absolutno: 1.) Robert Švegler (AK Šentjur), 2.) Klemen Zdolšek (Ponikva), 3.) Janez Češarek (Ribnica)

ŽENSKES - absolutno: 1.) Mojca Šmid - Plemenitaš (Dobje), 2.) Katja Artnak (Javorje)

11km

MOŠKI

Člani do 40 let (roj. 1962 in mlajši): 1. Primož Pangerl (AK Šentjur), 2. Vojko Pavlič (Šentjur), 3.) Sandi Potočnik (ŠKMŠ)

Veterani nad 40 let (roj. 1961 in starejši): 1.) Stane Meža (Premogovnik Velenje), 2.) Milan Meža (Tekška sekcija Velenje), 3.) Bojan Jugovar (Športno društvo Rogaška)

ŽENSKES

Članice do 35 let (roj. 1967 in mlajše): 1.) Nataša Oset (AK Šentjur)

Nogometni rezultatski fiasko

Kljub slabi sezoni ne obupujejo

Šentjurski nogomet to pomlad ni cvetel. Prej bi lahko rekli, da je počasi venel in proti koncu kar žalostno ovenel ter prodal svoj ugled. Predvsem v rezultatskem smislu. Člani so v pomladanskem delu osvojili le tri točke, niso odpotovali na tekmo v Rogaško Slatino, doma pa so s Štorami izgubili z neverjetnimi 0 : 12. Nič kaj prida bolje ni bilo z mlajšimi selekcijami; kadeti in mladinci so tik pred koncem izstopili iz druge lige.

Kje so razlogi za takšno stanje šentjurskega nogometa? »Zaradi bolezni je januarja z delom prenehal klubski koordinator Jurkovnik, kar nam je povzročilo veliko problemov. Pozimi smo imeli tudi obilo težav s termimi v telovadnicah, ki jih nismo uspeli pridobiti, tako da smo izgubili večino treninga,« je povedal Peter Pusser, predsednik društva Mladi upi, ki skrbi za mlajše selekcije šentjurskega nogometa. Pri kadetih in mladincih, ki so tri kroge pred koncem tekmovanja izstopili iz druge lige, naj bi bila težava ta, da enostavno niso uspeli zbrati 11 igralcev, kar se sliši kar malo čudno. »Kar nekaj igralcev je bilo iz Celja in ti pomladi sploh niso več prihajali na treninge in tekme. Trije najboljši šentjurčani so odšli k Publikumu, nekaj je bilo tudi poškodb in na koncu smo tekme igrali s sedmimi ali osmimi nogometaši. Tako seveda ne gre, poleg tega pa smo plačevali še visoke kazni. Sklenili smo, da je najbolje, da istopimo iz lig in da v prihodnji sezoni začnemo znova. Strinjam se, da to ni najbolje za ugled šentjurskega nogometa, toda splet okoliščin je nanesel tako. Žal mi je edino nekaj posameznikov, ki so redno prihajali na tekme in se trudili, še posebej, ker smo bili v prvem delu celo konkurenčni Publikumu, a je nato šlo le še navzdol,« je razloge za izstop iz lige komentiral Pusser.

Tekmovanje, tudi ne preveč uspešno, pa so zaključile druge mlajše selekcije, ki so nastopale v celjski ligi. Starejši dečki so bili med osmimi ekipami sedmi, mlajši dečki in cicibani pa med desetimi deveti.

Člansko moštvo je po lanskih dobrih predstavah potihem celo načrtovalo vrnitev v tretjo ligo, a se je obrnilo popolnoma drugače. Že v prvem delu niso pokazali kaj prida, spomladi pa je nastalo pravo razsulo. Od 35 registriranih igralcev se jih je za gostovanje v Rogaško Slatino zbralo le sedem, tako da tja seveda niso odpotovali. Za zaključek sezone pa so na domačem terenu s sosedi iz Štor izgubili s ponižujočimi 0 : 12. Od nekdanj perspektivne ekipe mladih domačih igralcev, nekateri imajo izkušnje tudi iz drugoligaške konkurence, je tako ostalo bore malo. O stanju v ekipi na pričaju tudi poteze nekaterih igralcev, ki so navadno igrali na eni tekmi, si takoj prislužili rdeče kartone in se nato hladili štiri kroge. Šentjurčani so tako tudi v rubriki »fair play« bili krepko zadnji v ligi...

Trener članov Mitja Pirc naj bi že ob polčasu brodoloma s Štorami ponudil odstop, zaenkrat pa je vsaj formalno še trener. »Za prihajajočo sezono moramo začeti na popolnoma novih temeljih. Sestaviti moramo ekipo trenerjev in zbrati igralce, ki bodo vsaj s srcem pri nogometu. Želeli bi si ponovnega sodelovanja z Vladom Jurjecem, ki je pred desetletjem postavil prve temelje novejšega šentjurskega nogometa. Sodelovati sta pripravljena tudi nekdanji nogometaš Publikumata Andrej Goršek in naš šentjurski as Damjan Romih. Voljo imamo in verjamem, da bo nad nogometom spet zasijalo sonce,« je pripovedoval Alojz Jazbec, dolgoletni nogometni delavec, ki je v pomladanskem delu prvenstva ob pomoči žene bil »deklica za vse,«

Formalno sicer še vedno obstajata dva kluba, toda že letos sta (so)delovala kot eden. Tako naj bi bilo še naprej, v načrtu pa imajo tudi občni zbor, na katerem bodo skušali okrepiti svoje vrste, tudi s strani staršev mladih nogometašev. Za nastope v prihodnji sezoni so v celjsko ligo prijavi vse selekcije z izjemo kadetov.

L. H.

Športne igre 2003

Dober odziv rekreativcev

Letošnja, že šesta izvedba športnih iger, tradicionalne majske rekreativne prireditve, je uspela. Prvič so igre potekale v organizaciji društva Matrika ob sodelovanju dosedanjega organizatorja in pobudnika ŠKMŠ. Prireditve pod vročim soncem se je v Športnem parku udeležilo blizu 100 rekreativcev, ki so se merili v košarki, tenisu in badmintonu.

Nova vas, zmagovalci košarke

Največji odziv je bil na košarkarski turnir trojk, ki se ga je udeležilo kar 15 ekip. Večina iz Šentjurja, nekaj pa tudi s širšega Celjskega. Porazdelili so se v pet skupin, kjer so potekali srditi boji, ponekod na trenutke celo nekoliko nešportni, a se je na koncu vse mirno končalo. Do finala sta se prebili ekipi Radio Fantasy in Nova vas. Boljši so bili slednji, za katere so nastopali Celjani Luka Benčan, Gregor Arčan in Goran Lukmanec ter domačin Grega Jug. Radijci so prav tako nastopali v celjsko-šentjurski navezi (Dani Salobir, Nedeljko Đaković in Aleš Slemenšek, Stani Grajžl). Tretje mesto je osvojila ekipa BAMF (Rok Hudohmet, Gregor Hudohmet in Marko Pirnat), ki pa se je odpovedala nagradi in jo z lepo gesto prepustila edini ženski trojki. Šentjurske Hude mravljice (Anja Oblak, Sara Frece, Lili Leljak in Tjaša Bosio) so se namreč pogumno podale v boje z moškimi trojkami in pokazale veliko srčnosti.

Teniški turnir žrebanih dvojic je bil najbolj množičen doslej in je tudi trajal najdlje. Na oranžnem pesku sta se najbolje znašla Šentjurčana, sicer tudi soseda, Tadej Kincl in Jože Hernaus. Drugo mesto sta osvojila Zoran Cimerman in Slavko Brečko, tretja pa sta bila Laura Lajh in Marjan Virant. V

tolažilni skupini sta slavila izkušena teniška mačka Dare Vouk in Dušan Šporn.

Na turnirju v badmintonu, ki je potekal v telovadnici, se je zbralo 12 parov. Najbolj sta se izkazali Kaja Zalar in Nika Krebs, ki sta v finalu v »mrežo ujeli« Janeza Prezlja in Uroša Lipoška. Tretja je bila dvojica iz Hruševca v sestavi Melita Kresnik-Tomaž Kolman.

Športe igre so, potem ko je že kazalo, da jih ne bo, na koncu lepo uspele, predvsem po zaslugi velikega odziva športnikov. Letošnje prijavnine

Športne igre so podprli: ŠOUM, Občina Šentjur, ŠKMŠ, Franc Gazvoda, OO LDS, Rafael Oset s.p., IET, Gostišče Bohorč, OŠ Franja Malgja Šentjur, Teniški klub Šentjur, Vital Mestinje in Šentjurske novice.

so bile nižje kot prejšnja leta, saj udeleženci niso prejeli majic, so se pa zato lahko okrepčali s sendvičem in sokom. Najboljši so prejeli nagrade v obliki medalj, plaket, pižaje

Tadej Kincl in Jože Hernaus - najboljša teniška

in žog. Na srečo je lepo služilo tudi vreme, tako da se je v šentjurskem Športnem parku dogodila lepa rekreativna prireditev.

L. H.

Jadrarno padalstvo

Damjan Čretnik vice prvak CRO open 2003

Od 31.5 - 8.07.2003, se je v kraju Ivanec, v hrvaškem Zagorju, odvijalo oprto prvenstvo Hrvaške, na katerem so sodelovali jadrlni padalci iz celotne bivše Jugoslavije in Madžarske. Lepo vreme je omogočalo izpeljavo šestih letalnih dni. Tekmovanje je potekalo na področju HR. Zagorja z vzletnim mestom na hribu Ravna gora (660 m) in Ivanščica (1100m). Dnevne razmere so omogočale prelete dolge od 35-70 km.

Damjan Čretnik iz Slivnice, član JPK Celje (jadrarno padalski klub Celje), izkušen pilot, ki se z jad. padalstvom ukvarja že 13 let, inštruktor in pilot, ki že nekaj let kroji vrh slo. jad. padalstva, je z dvema etapnima zmagama, drugim, četrtim, 12 in 14 mestom zasedel skupno odlično drugo mesto, kar je v zgodovini sicer mladega športa eden največjih uspehov jad. padalstva v Sloveniji. Zmagal je Zagrebčan Danko Petrin, tretje mesto je dosegel domačin Damir Habek.

Četrty Zalokarjev memorial

Zmagi veteranom Laškega in Šentjurja

Na prvi junijski petek je v dvorani Hruševac potekal Zalokarjev memorial, posvečen spominu na dolgoletnega odličnega šentjurskega košarkarja Lojzeta Zalokarja. V prvem delu so se v mini turnirju pomerile ekipe Šentjurja 2000, Študentskega košarkarskega kluba in Pivovarne Laško veteranov. Zvečer pa sta v ekshibicijski tekmi svoje košarkarsko znanje obujali veteranski zasedbi Šentjurja in Ponikve.

Najprej sta se v popoldanski vročini pomerili obe šentjurski ekipi, ki sta bili tudi letošnji finalistki šmarske rekreativne lige. Mestni derbi so bolje začeli študenti, ki so vodili do srede drugega polčasa, ko se je razigral predvsem Gorazd Bokšan, ki je z nekaj zaporednimi koši prevesil tehtnico na stran Šentjurja 2000, ki je na

Študenti so se po vstopu mladega novince Aleša Bevca in odlični igri Sebastijana Jazbinška pobrali in enakovredno kosali z Laščani, ki pa so na koncu vseeno slavili s 65 : 57.

Za veterane Šentjurja so pod taktirko Poldeta Škorjanca in Danila Razborška nastopali: Dušan Senica, Jani Jenštrle, Silvo Oset, Gorazd Voga, Srečko Pugar, Marjan Dremšak, Jože Hernaus, Hugo Bosio, Danijel Gomzej in Jure Andrinek. Barve košarkarskih veteranov Ponikve so branili: Andrej Potočnik, Branko Potočnik, Bojan Povh, Jure Esih, Ivo Trbovc, Bojan Božič, Vinko Jagodič, Janez Esih, Boštjan Andrinek in Dušan Kundih.

Prireditve so omogočili: Občina Šentjur, SOVING, Alpos, KS Šentjur mesto, Elektroinstalacije Jani Kukovič, Izdelava poljedelskih strojev Rafael Oset, Elektro Bum, Avtoelektrika Tojniko Šentjur, Kovinstroj, Sloes, Bosio d. o. o. Štore, Heledi s Celje.

koncu slavil s 63 : 53.

V drugi tekmi so na parketu ostali študenti, ki izmučeni od prvega dvoboja na začetku niso uspeli konkurirati veteranom Pivovarne Laško, ki so v Šentjur pripeljali sicer veterana, a še vedno aktivnega igralca Matjaža Tovornika. Slednji se v prvi tekmi ni pretirano naprezal, je pa zato blestel Tomaž Blagotinšek, ki je dosegel kar 31 točk.

izenačena in napeta do konca. Pri Šentjurčanih sta bila najboljša Dejan Lapornik (12 točk) in Jure Škorjanc (10), na koncu pa so tesno s 67 : 63 slavili Laščani.

Zvečer so na parket stopili še veterani Šentjurja in Ponikve. V razgibanem srečanju z veliko dobre volje rezultat ni bil v prvem planu, kljub temu pa je bilo opaziti nekaj dobrih akcij. Zmagali so Šentjurčani, pri katerih je 8 točk dosegel Srečko Pugar, pri Ponkovljanih pa je bil najuspešnejši Jure Esih s sedmimi.

Memorial je potekal v organizaciji KK Šentjur 2000 in pod taktirko neutrudnega Danila Razborška. Vsi udeleženci so se po koncu prestavili k Jagru, kjer so ob jedachi in pijači obujali spomine na svoje košarkarske dni. Vse ekipe so prejele spominske pokale, za najboljšega strelca turnirja je bil proglašen Laščan Tomaž Blagotinšek, za najboljšega igralca veteranske tekme pa Hugo Bosio.

L. H.

LIGA MALEGA NOGOMETA Šentjur 2003

KONČAN POMLADNI DEL NOGOMETNE LIGE

Prvenstvo se je zaključilo brez presenečenj na vrhu lestvice. Tokrat vam posredujemo nekaj statističnih podatkov, ki prikazujejo učinkovitost nekaterih ekip.

NAJUČINKOVITEJŠE EKIPE:

1. Koval Loka 63 golov
2. El. Selič 35 golov
3. Sokoli - ŠKMŠ33 golov

1. Samorastniki 61 golov
2. ŠD Milijonarji 58 golov
3. Švedi Montpreis 47 golov

NAJBOLJŠE OBRAMBE

1. KOVAL LOKA 14 golov
2. KMN PONIKVA 19 golov
- ŠENTVID SANIMA 19 golov
3. DRAMLJE 20 golov
4. SAMORASTNIKI 21 golov

Ekipe SAMORASTNIKI

Predstavljamo vam vodilno ekipo 2. lige, ki je po 11. kolih zberala 29 točk. Ekipo ima najučinkovitejše napadalce v 2. ligi, saj dosežejo v povprečju 5,5 gola na tekmo. Najvišjo zmago so dosegli proti ekipi Miki Miške 12:2. Zaradi neodigrane tekme proti ekipi Optike Glešič pa so bili v 11. kolu sokaznovani z odvzemom ene točke. So najresnejši kandidat za vstop v 1. ligo v naslednji sezoni OLMNŠ.

NOGOMETNI TURNIR SIMPL 2003- 20.7.2003

Nagradni sklad: 100.000sit
Prijavnina: 7000 sit

Po zadnjih podatkih se bo turnir odigral v Šentjurju, na travnatem igrišču

LESTVICA (točke, gol-razlika):

1. liga: 11. kolo

Koval Loka	26	63 - 16
Dramlje	19	33 - 20
Elektro Selič	18	35 - 33
MNK Šentvid Sanima	18	20 - 19
Mladi forum ZLSD	16	52 - 25
Sokoli ŠKMŠ	13	33 - 28
Obrtna zbornica	11	22 - 32
Gremlini	9	26 - 45
Maratonik Marco Polo	8	25 - 38
Jakob	8	26 - 41
ŠD Dole Makrocom	8	24 - 44

Mladi forum : Dramlje 3:3, Obrtna zbornica : Maratonik 3:0, Gremlini : ŠD Dole Makrocom 4:6, Elektro Selič : MNK Šentvid 1:4, Sokoli : Loka 2:2.

2. liga: 11. kolo

Samorastniki	29	61 - 21
KMN Ponikva	25	39 - 19
ŠD Milijonarji	24	58 - 29
Simpl Žegar	24	46 - 22
Švedi Montpreis	22	47 - 28
Potepuhi	18	47 - 35
ŠD Šedina	10	29 - 43
Optika Glešič	9	31 - 49
Plutonij	9	24 - 48
Tornado	8	26 - 47
Cepini	4	13 - 45
Miki Miške	4	15 - 50

Potepuhi : KMN Ponikva 0:3, Simpl Žegar : Plutonij 5:0, Švedi : ŠD Šedina 4:3, Samorastniki : Optika Glešič (BB) 0:3, Miki Miške : ŠD Milijonarji 2:8, Tornado : Cepini 2:3,

Uspešna šentjurska košarkarja

Potočnikova in Sebič državna prvak

Šentjurska košarka je imela svoja predstavnika tudi v končnicah slovenskega državnega prvenstva. Alenka Potočnik in Stanko Sebič sta osvojila naslov državnih košarkarskih prvakov.

Alenka Potočnik je že v začetku maja postala državna prvakinja z Merkurjem iz Celja. 26-letna košarkarica s Pešnice je bila tudi v minuli sezoni kapetanka celjske ekipe, ki je v finalu v dveh tekmah gladko ugnala ljubljansko Ježico.

Potočnikova je nepogrešljivi člen ekipe trenerja Bukviča, v finalnih tekmah pa je skupaj dosegla 10 točk, sicer pa je bilo njeno povprečje v sezoni 5,9 točke na tekmo. Bila je peta asistentka v celotni ligaški konkurenci, sedma najboljša po zadetih trojkah, med najboljšimi pa jo najdemo tudi pri blokiranju metov. Nedvomno še ena uspešna sezona za najboljšo šentjursko košarkarico.

Stanko Sebič je pred letošnjo sezono zapustil Alpos Kemoplast in se preselil h Krki v Novo mesto, kjer je tudi obiskoval zadnji letnik gimnazije. Predvsem je nastopal za mladinsko ekipo, v članskem moštvu pa je na parket stopil šestkrat in dosegel eno trojko. Dobro minuto priložnosti je dobil tudi v finalu končnice, in sicer na drugi tekmi v Ljubljani. Krka je na koncu po petih tekmah premagala Olimpijo. 18-letni Sebič je tudi kandidat za nastope v slovenski mladinski reprezentanci, prihodnje leto pa se mu naj bi v Krki pridružil tudi mlajši brat Milan.

L. H.

Zaključek sezone ŽKK Šentjur ŠD Šmarje

Vroč košarkarski piknik

Bilo je junijsko nedeljsko dopoldne v Športnem parku. Bilo je vroče, bila je košarka. In to ženska. ŽKK Šentjur ŠD Šmarje je pripravil prijetno druženje, kjer so se srečale vse selekcije kluba, starši, trenerji, uprava in drugi prijatelji ženske košarke. Najprej so se pomerili na vročem asfaltu, nato pa še v senci z dobrotami z žara in hladnilnika.

Prisotni so se razdelili v ekipe belih in modrih, ki sta jih vodila oče ene izmed igralk Marjan Strašek in član uprave Zoran Kladnik. Najprej se je predstavila košarkarska šola kluba, ki se po osnovnih šolah pod taktirko Tanje Mihevc in Danila Frasa spoznava s prvimi košarkarskimi koraki. Nato so se med seboj pomerile pionirke, ki sicer nastopajo v vzhodni skupini prve pionirske lige.

Po prvih dvobojih je boljše kazalo moštvu modrih, v kadetski tekmi pa se je rezultat skorajda že izenačil, tako da je o končnem zmagovalcu odločalo ekshibicijsko srečanje med starši in upravo ter nekdanjimi igralkami, dvema mamicama in članico uprave. Presenetljivo je bil uspešnejši nežnejši spol, ki je predvsem na krilih nekdanjih igralk (Šafranova, Mihevc, Komeričkijeva, Polensková) ugnal vsaj teoretično favorizirano moško zasedbo.

Uspešno dopoldne se je zaključilo s pojedino z Bakovega žara in mrzlo pijačo. Skupaj se je zbralo okrog 80 mladih športnic, njihovih staršev in drugih klubskih delavcev. Debata je potekala še v pozno popoldne, rodila pa je tudi konkretno odločitev, saj je klub za prihodnjo sezono po nekaj letih za nastopanje ponovno prijavil mladinsko ekipo.

L. H.

Košarkarske (ne)znanke

Nič se še ne ve...

Zaenkrat še ne moremo poročati o novostih iz tabora šentjurskih košarkarjev. Kljub napovedim, da bo novi trener znan že v začetku junija, je zaenkrat njegovo ime še neznanka.

Jasno je edino, da trener Alposa Kemoplasta ne bo postal Aleš Pipan, ki je bil zelo zanimiv kandidat. Na koncu se je Pipan odločil, da se vrne v Pivovarno Laško, kjer je nekoč že žel lepe uspehe. Prav tako ima nov klub tudi Tone Krump, ki je nekaj časa tudi bil v kombinacijah za šentjurski stolček, v prihajajoči sezoni pa bo vodil Rudar iz Trbovelj. Ostala sta tako še Damjan Novakovič in Boris Zrinski, ki ga mnogi že vidijo v Hruševcu. V klubu tega nočejo komentirati, kot pravijo iz objektivnih razlogov, saj se želijo najprej dokončno in korektno dogovoriti.

Nič ni seveda znanega niti še o igralskem kadru. Resni kandidat za rumeni dres Igor Jokič, s katerim so Šentjurčani že imeli stik, je pred dnevi podpisal pogodbo s Pivovarno Laško. Več ali manj pa je znano tudi to, da v prihodnji sezoni ne računajo več na Huseina Kahvedžiča.

Minuli ponedeljek so izvedli tudi občni zbor, v prihodnje naj bi tako še izboljšali delo v klubu. Že prihodnji teden, obljublja, pa naj bi bile razkrite tudi vse šentjurske košarkarske (ne)znanke...

L. H.

Slabi rezultati pionirjev

Pionirji šentjurskih vrst so pred zasluženimi šolskimi počitnicami odigrali nekaj tekem za novo sezono in lahko bi rekli, da so kljub novemu trenerju kar precej popustili, saj so izgubili vse tekme.

Trener Ožbej Stane po koncu prvega tekmovalnega dela ni pokazal nezadovoljstva, a slabi rezultati niso ravno dobra popotnica za novo sezono 2003/2004. Povedal je, da ekipo še vedno pestijo problemi s poškodbami in premalo igralci, saj so na gostovanjih večkrat manjkali najboljši pionirji. »Igralcem manjka borbenost in resnost na treningih. Na tekmah jim zmanjka energije. Drugače pa sem zadovoljen z igro in pohvalil bi vse igralce.«

Konec maja so pionirji igrali z izredno dobo ekipo iz Šoštanja, ki jih kot pomočnik trenerja spremlja mladi Šentjurčan Andrej Dečman. Začetek je bil presenetljivo uspešen, saj so po koncu prvega polčasa zaostajali le za sedem točk, v nadaljevanju pa so jih gostje nadigrali s 34 točkami. Rezultat je bil 61 : 95. Prvi, a skromni violini srečanja sta bila Peter Sinkovič (16) in Tomaž Klanjšek (14).

Tudi v drugo, 1. junija, so naši mladi košarkarji na gostovanju v Šmarju izgubili. Tokrat poraz le ni bil tako boleč, saj so izgubili s 75 : 83. Trener je pogrešal zlasti visoki center - Matica Zorka. Pohvaliti pa velja Tomaža Klanjška, (24), Petra Sinkoviča (16), Robija Dremška (14) in Tadeja Pinterja (10).

Tekma s Polzelani je potekala v športnem duhu, saj se je rezultat spreminjal iz minute v minuto. Nekaj upanja za zmago so domači igralci vili gledalcem na koncu tretje četrtine, ko so vodili za štiri točke. Kasneje so popustili in priznali premoč s 97 : 104. Razigral se je, kot mnogokrat doslej, Peter Sinkovič - 28 točk.

Prejšnjo nedeljo so si pionirji priigrali ponovni poraz. Tokrat v sosednjem Celju z ekipo Celjski Vitezi. Domačini so jih zmelili z rezultatom 81 : 58. Na igrišču se je vrnil Miha Zorko, ki je okrevljal po poškodbi roke. Pokazal je, da je še vedno v odlični formi. Dosegel je 21 točk.

B.M.

Ženska košarka

Za konec zmagi pionirk

Pionirke ŽKK Šentjur ŠD Šmarje so v zadnjih krogih prvega dela prvenstva vzhodne skupine prve slovenske kadetske lige dvakrat zmagale.

Najprej so se po utrjujoči vožnji dobro znašle v Beli krajini, kjer so premagale Črnomelj s 58 : 50. Točke so dosegle: Jagodič 16, Flis in Klarer 12, Hriberšek 8, Šalomon 4, Lojen, Škorjanc in Vulevič 2.

V zadnji tekmi pred poletnim odmorom pa so na domačem terenu ugnale še ekipo Domžal, in sicer z rezultatom 65 : 47. Blestela je Živa Klarer, ki je dosegla 26 točk, 16 jih je dosegla Jagodičeva, 10 Flisova...

Šentjursko-šmarske pionirke so tako po prvem delu prvenstva v ligi na drugem mestu, takoj za še neporaženimi Trboveljčankami. Omenimo tudi, da je bila Živa Klarer povabljena na trening tekmo za izbor igralk za slovensko pionirsko reprezentanco.

L. H.

NAGRADNA KRIŽANKA

										Šentjurske NOVICE	PAPEŠKA DRŽAVA	SLOVENSKA PEVKA	TRČENJE	PREGNANEC IZGNANEC	OMAKA (DOMAČE)	UNITED NATIONS	MANJŠA POSLOVAL- NICA	GRŠKO MESTO V TESALJI	AMPER
											DRŽAVA V JUŽNI AMERIKI	5						14	
											REKA V BRAZILJI							6	IZ BRONA
											IGRALNA KOCKA	21				PREBIVALEC SRBIJE	7		
											PRITOK DONAVE	12			POKRAJINA V GRČIJI			18	
											RİJE POD ZEMLJO			11	VRSTA ŽITA				
											VRSTA ŠTORKLJE				BOR				
SESTAVIL: FRANC PEŠEC	ŽELEZNIŠKA POSTAJA	EVROPSKA DRŽAVA	BESEDICA OB NEMŠK. PRIIMKU	BELGIJSKO MESTO (UPORABA PLINA)	LETVA	ALUMINIJ	KITAJSKI DRŽAVNIK ZEDONG			9	LUŽIŠKO-SRB. PISATELJ					15			
HRANA			1				GOROV. V J. AMERIKI			10				IVANA (LJUBKOV.)				AVSTRIJA	
LADUSKI ALI LETALSKI VIAK							EDVARD SRŠEN				REZILO			8	GRŠKI POLOTOK				
											OŽE				RIMSKA 2				
Šentjurske NOVICE	ŽITNA BOLEZEN		13			SLOV. SKLAD. RISTO								ESKIM	4				16
	ŽELEZO					NIKALNICA								NATRIJ					
FRANC KOVAČ			EVROPSKI VELETOK	20			POKR. NA NOTRANJSK.	3						17		REPUBLICA SOUTH AFRICA			
			KALIJ				24. ČRKA									RIMSKA 1000			
GRŠKI SODNIK PODZEMLJA				OGNjenik PRI NEAPLJU						19	DA (DOMAČE)				IGRALKA WEST				Šentjurske NOVICE

Šentjurske
NOVICE
Nagrada križanke
JUNIJ 2003

SLOVARČEK: INUIT - ESKIM; TALUS - IGRALNA KOCKA

Nagrade iz majske križanke podeljuje Gostišče Montparis s Planine. Dve nedeljski kosili prejme **Kristina Kovačič** iz Repuša pri Dobju, **Marija Krajnc** iz Šentjurja si bo privoščila dve pici, **Slava Kovačič** s Ponikve pa se bo posladkala s Solnograškimi žličniki.

LAHKO BI BILO RES

Olimpijski amaterizem zmaguje

Vendar ima resno konkurenco. Na šentjurskem olimpijskem teku sicer jezični napovedovalec **Jarčič** med množico reklamnih obvestil, ki jih je moral spraviti skozi, skorajda ni našel časa, da bi se povetil tekačem, ki so prihajali v cilj.

Tekoč na dolge proge

Predsednik LDS Artnak je bil edini strankarski prvak, ki je pretekel traso šentjurskega olimpijskega teka. In to uspešno, saj je daleč za seboj pustil tudi svoje podmladkarje. Zdaj je tudi jasno, od kod vztrajnost, s katero je skoraj po četrto stoletja političnega treninga le pritekel na predzadnjo stopničko šentjurskega političnega Olimpa. Prehitel ga je le Tisel - ki bolj verjame stopnicam in dvigalom.

Šentjurčani so bili v kopačkah

Štorovčani so sredi Šentjurja naši članski nogometni ekipi nasuli zavirljivih 12 zadetkov.

Podobno grdobijo so pred pol stoletja zagodli Indijcem jugoslovanski nogometaši. Indijci so takrat igrali še bosci.

Spomni na prihodnost

Trditev, da je KS Šentjur okolica po svojem praznovanju na Rifniku iz gole malomarnosti pustila za seboj vso svinjarijo, je iz trte izvita. Samo poskrbela je, da bo tudi za nami na Rifniku ostalo kaj malega za zgodovino.

Transparentnost prvič

Preglednost je postala občinska maksima: tudi piknik občinske uprave se je moral zgoditi pri belem dnevu.

Transparentnost drugič

Zadeve s preglednostjo vedno in povsod so se razvile do neslutene razsežnosti: njej na ljubo se je podvzvalo tudi sonce in se je slivniška kresna noč začela že ob dveh popoldne.

Tarnsparentnost tretjič

Odkar je šentjurska LDS na oblasti, se je tudi ona pridružila vsem drugim šentjurskim strankam, ki svoje velike maše (beri letne konference in podobne zadeve) berejo najraje za zaprtimi vrati in pred zvestimi verniki.

Transparentnost še zadnjič

Zgolj zaradi preglednosti je nova občinska oblast »počistila« tudi s projekti za knjižnico, stanovanjski blok, kulturni center..., ker so menda finančno in ideološko kontaminirani. Pa deset občinskih milijonov gor ali dol.

Nova občinska oblast, nove zakonitosti

Strategija razvoja občine, ki se bo vsak hip začela pripravljati, je po neuradnih podatkih že četrti tovrstni poskus v zadnjih dveh desetletjih. Nihče ne dvomi, da bo tudi ta enako inovativna in uspešna.

Konkurenca tudi v božjih zadevah

Šentviški župnik Franček gre v prekomando. Pa si je sam kriv, saj vendar ve, da se ne spodobi, da bi bila njegova cerkev bolj polna od dekanove.

OPTIKA *glešič*

GLEŠIČ BORIS, s.p.
Gregorčičeva 4, 3000 Celje

OČESNA AMBULANTA

Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 Šentjur
tel.: 03 492 34 10

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev z ENO do DESET LETNO GARANCIJO!

Zvonko POVALEJ s.p.

Loka pri Žusmu 25,
3223 Loka pri Žusmu

MONTAŽA:

• **JEKLENIH KRITIN**

Tuffile, Academi,
Romafite, Oberon,
Corona

• **OPEČNIH KRITIN**

KLEPARSTVO
POVALEJ

tel.: 03/ 78 10 356,

fax: 03/ 78 10 357

gsm: 041/ 675 643

kleparstvopovalej@siol.net

50 LET GARANCIJE!

FOTO
5-er

Peter Žmaher s.p.

Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur

Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

**RAZVIJANJE
FOTOGRAFIJ**

**VELIKA IZBIRA
FOTOGRAFSKEGA
MATERIALA
IN STORITEV**

Del. čas
delavnik
8 - 12
in
13 - 18
sobota
8 - 12

BAZENI

03/ 749 19 63
www.termix.si

termix

BAZENI-STREHE-WHIRLPOOLI

**Dopust in zabava
na vašem vrtu**

PIZZERIA ZanziBar

20 vrst pizz

jedi na žaru

Lipnik pivo

sladice

**OB KONCU TEDNA
DOSTAVA NA DOM**
tel.: 070/ 221 317

KEMO PLAST
d.o.o.

TALNE OBLOGE

Drofenikova 7, 3230 Šentjur

Telefon: 03 574 30 01

Fax: 03 574 30 04

E-mail: info@kemoplast.si

Http: www.kemoplast.si

Prodaja, svetovanje in vgradnja vseh vrst talnih oblog.

Celje - skladišče

D-Per

18/2003

COBISS

- * F
- * s
- * t
- * s 5000012587,6
- * laminarni parketi
- * polaganje vseh vrst talnih oblog
- * zavese in dekorativne tkanine

**Spoštovane kupce obveščamo,
da so prispeli novi vzorci
PVC in tekstilnih talnih oblog.**

ZNIŽANJE
OSTANKOV IN STARIH DESIGNOV
do **50%**

PREVOZI - TRGOVINA

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

VSE NA ENEM MESTU!

Cesta pod Rifnikom 27, ŠENTJUR

Peter Jeršič s.p.,
Cesta pod Rifnikom 27,
3230 Šentjur

DELOVNI ČAS
pon - pet
7.00 - 18.00
sob
7.00 - 13.00

Tel.: 03/ 749 18 77
fax: 03/ 749 18 78

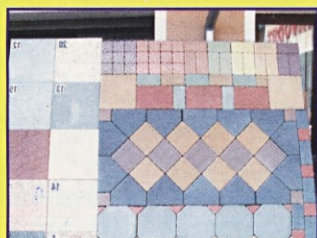

**MOŽNA DOSTAVA
NA DOM TER
RAZKLADANJE Z
AVTODVIGALOM**

**PRODAJA
PLINA**

NUDIMO VAM:

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schidel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul

*Čestitamo Vam
ob dnevu
državnosti!*